Moda de primăvară

IN FINE după o iarnă care ne-a lăsat înfrânte, cu sângele subțiat, obrajii palizi, iată că primăvara, începe să-și arate timidă o parte din blândele ei raze, dându-ne speranțe de refacere, dorințe de-a fi din nou fluturi svelți și strălucitori din crisalidele de până eri.

Grăbită de a ne consola, de a ne reda încrederea în frumusețea noastră, moda ne chiamă pe rând să-i vedem colecțiile, geniul mereu proaspăt și fantazia nemuritoare.

Cu toate că nu e definitiv fixată, totuși putem spune dinainte câteva din liniile ei generale.

In primul rând predomină costumele „sport" pentru stradă, plimbare, șosea.

Mai mult ca ori când, țesătura *jersey*, împletiturile de lână ale tricourilor s'au impus celor mai elegante. Diferența dintre aceste costume și *pulloverele* de acum un an, doi, e însă enormă. Combinate armonios din cele mai suave tonuri, adesea cu o mare îndrăzneală în contrastul nuanțelor, costumele de tricou, ce se fac mai toate pe măsură la casele de tricotage, unesc cea mai rafinată eleganță cu utilul și practicul.

Spre a da o idee drăguțelor mele cititoare, de frumusețea și noutatea acestor costume, voi incerca să descriu pe acela purtat de marea noastră artistă, *Maria Venturà*, în actul al III-lea din piesa *„Trecutul"*.

Jupă plissată mărunt din *marocain*, culoare „brique" iar jerseyul o minune, din tricou fin galben-citron, având în poale o bandă lată de dungi. Una cam de patru centimetri, culoare *brique*, apoi una galbenă, alta neagră mai subțire, iar galben și iar brique.

La mânecă un fel de manșetă, țesută în stofă până aproape de cot, tot în dungi brique, galben și negru. In jurul gâtului, o mică eșarfă-cravată, terminată la cele două vârfuri cu mici desene brique și negre.

Acest costum se poate combina în nenumărate culori armonioase.

De pildă bleu pastel cu galben, negru cu alb și bleu, verde *pistache* cu negru, etc.

Dar elegantele noastre, nu vor purta numai costumele de tricou, ori cât ar fi ele de frumoase.

Crêpul de chine, acest rege al țesăturilor de mătase, suplu și moale, este departe de-a fi detronat.

Din el se vor face costumele de după amiază.

Și aci, combinația de două culori este foarte cu gust. De pildă modelul nostru unește armonia de alb și negru dându-ne o toaletă de-o rară distincție. Vom remarca jupa, egală ca rotunjime.

De altfel jupele inegale, cu panuri, colțuri, „nu sunt de loc indicate pentru plimbare.

Ele taie silueta, împiedică frumusețea liniei și dau un aer prea *„endimanché"* celei care o poartă.

E bine să păstrăm numai pentru seară acest soi de croială.

Un detaliu foarte drăguț al modei de primăvară, este șalul-pelerină, la fel cu rochia.

Croit în formă de foaie dreaptă, dublat cu crêpe de chine în nuanța tranșantă, el se prinde la spatele costumului sub guler și se drapează după gust.

Al douilea costum ce dăm, e un „pardessus" foarte elegant din voile Georgette bleu închis, brodat tot, cu un fel de pufulețe unii de mătase beige, care îl fac să semene cu un fel de astrakan de mătase.

Jupa rochiei e brodată la fel. E o toaletă de curse sau ceaiuri.

Ca încheiere, voi da costumașul cel mai delicios, cu jachețica scurtă din crêpe satin negru, mărginită de jur împrejur cu o bandă albă de taffetas, bleu pastel.

La o parte ca un buzunăraș, un buchețel brodat în mătase albă sau bleu îi dă o notă de originalitate.

Jupa „trotteuse" scurtă, încheiată la o parte are aceiaș garnitură ca și jachețica.

Cu aceste toalete, vom avea mereu, până la obsesiune, pălărioarele de feutru care nu vor să cedeze domnia nici mătăsii, nici paiului ce se arată sfios ici și colo.

De altfel, înțelegem foarte bine această pasiune a femeii moderne pentru feutru.

Comod la purtat, ușor de curățat, ușor de așezat pe cap, elegant, ce poate dori mai mult aceea care visează din ce în ce mai mult, să uniască frumosul cu utilul ?

LAURA

In slujba frumuseții

UN INSTITUT MODEL IN CAPITALĂ

In orașul unde străinii rămân uimiți de frumusețile femeilor, în cochetul nostru București care n'are alt ideal decât de a merge pe acelaș drum ca și Parisul, nu se putea ca inovațiile cele mai variate în domeniul infrumusețării să fie neglijate.

Prea mult își iubesc mândrele noastre bucureștence chipul, portul, statura, prea mult știu ce înseamnă tinerețea fără cute a feței, ca să nu caute să și-o îngrijească în cel mai modern fel. Cunoscând deci această ferventă dorință a elegantelor noastre, o femee frumoasă ca și ele, s'a gândit, a muncit, a studiat și spre bucuria surorilor ei, a înfăptuit în Capitală cel dintâi „Institut de Infrumusețare" autorizat.

Mergând din progres în progres, fiind la curent cu cele mai noi descoperiri, acest Institut condus de tânăra fiică a fondatoarei lui, diplomată a Institutului medical de

frumusețe din Paris, a devenit centrul de mode unde nu lipsește nici una din fermecătoarele bucureștence, ce știu să-și prețuiască frumusețea. Urmând pilda mamei sale, neuitată de numeroasele ei cliente, directoarea Institutului de Imfrumusețare din Sft. Constantin 2, s'a dus la rândul ei la Paris, unde a urmat cursuri de specialitate și perfecționare destinate frumuseții femenine.

Astăzi, grație științei și produselor Marcya, ce-i poartă numele, nici una din vizitatoarele institutului nu pleacă de acolo fără zâmbetul de mulțumire al femeei ce se știe frumoasă. Pentru orice mic defect al pielei, orice bubuliță, pori dilatați, peri de prisos, drăgălașa doamnă Marcya are un leac infailibil.

Nimeni ca ea nu știe să puie mai bine un diagnostic unui ten veșted, palid, imperfect.

Masagiile ei manuale, electrice, sunt renumite ca și minunatele ei produse. Pe cât de eficace sunt masagiile făcute de o persoană confidentă, pe atât de dăunătoare tenului sunt masagiile făcute de profani.

După câteva zile de cură, pielea cea mai neîngrijită devine netedă ca de alabastru. Creme, împotriva ridurilor, descoperite după vechile rețete, pudra cea mai inofensivă și fină, pudra Marcya, apa de toaletă și acele miraculoase ape împotriva coșurilor și pistruilor, au reușit să transforme în frumusețe impecabilă pe oricine pășește pragul Institutului din Str. Sf. Constantin 2, pe care știind că fac un mare serviciu cititoarelor mele, îl recomand cu toată convingerea.

LAURA

Limbajul maimuţelor

Vom avea un dicţionar?

PRESUPUSUL limbaj al maimuţelor, a ispitit pe mulţi cercetători, să-şi îndrepte privirile către strămoşii omului.

Mulţi au credinţa, că limbajul maimuţelor nu este decât limba pe care au vorbit-o strămoşii noştri din epoca de piatră.

S'ar putea spune, că toate animalele vorbesc, că au limbaj specific. Dacă vom staţiona în faţa imenselor cuşti dintr'o grădină zoologică, vom auzi o serie interminabilă de zgomote, o gamă infinită de flecăreli, care par de foarte multe ori convorbiri în toată regula.

Acei cari aveau credinţa în trecut, că toate

Strigăt de foame: GĂK

aceste sunete neînţelese de noi, au un sens definit şi sintetizează felul de-a se exprima al animalelor, au fost trataţi drept şarlatani şi fantazişti.

In anul 1900, americanul *Garner* fu primul care anunţă că a descoperit limbajul maimuţelor.

Iată cum lucra *Garner*.

Prindea pe placa unui fonograf „monologul" unei femele, pe care-l reproducea în faţa unui „mascul", recepţionând în acelaş timp şi răspunsul. Bazat pe o serie întreagă de recepţiuni fonografice, îşi întăreşte ipoteza că maimuţele au un limbaj propriu. Prima lucrare a lui Garner n'a cunoscut decât succesul curiozităţii.

Pentru a se edifica mai bine asupra descoperirii sale, Garner îşi continuă experienţele în pădurile africane, unde continuă să înregistreze gesturile şi aşa zisele convorbiri ale maimuţelor. Bazat pe experienţele sale africane, Garner făcu comunicări senzaţionale. El explică limba maimuţelor şi sensul strigătelor lor. El susţinea că ele spun „NU" dând din cap şi pe „DA" îl pronunţă în acelaş fel. El le mai atribuia calitatea de-a distinge culorile şi cifrele, un sens muzical şi artistic.

Ştiinţa oficială, fu însă refractară la descoperirile lui *Garner*, care muri înainte de-aşi fi desăvârşit opera.

El avu însă marele merit de-a fi stimulat curiozitatea câtorva oameni de ştiinţă, cari au desăvârşit începuturile lui *Garner*.

In curs de mai mulţi ani, profesorul *Yerkes* ajutat de asistentul său, s'a consacrat studiului început de Garner. Cercetările savantului

Expresiunea satisfacţiei: GAK

american au dat roade minunate şi au confirmat teoria nefericitului Garner.

Profesorul *Yerkes* merge şi mai departe; nu numai că afirmă existenţa unui limbaj ar-

Strigăt de frică: HO-O

ticulat la maimuţe, dar a reuşit chiar să închegheze un adevărat dicţionar. O limbă a maimuţelor în 32 de cuvinte.

Natural că nu trebuiesc considerate aceste „cuvinte" ca fiind echivalentul cuvintelor umane. Ele traduc nu ideile ci diferitele senzaţiuni: foamea, pericolul, teama, frigul, satisfacţia.

Cuvintele faimosului dicţionar al maimuţei este însoţit de adnotaţiuni muzicale, care indică tonul exact al fiecărei articulaţii.

Iată câteva mostre de cuvinte din limbajul maimuţelor:

Expresiunea foamei: GĂK — repetat repede pe acelaş ton.

Expresiunea satisfacţiei: GAK — repetată pe două tonuri.

O salutare amicală: HOO-AH.

O salutare mai puţin amicală: GHO.

Strigăt de frică: HO-O — repetat pe două tonuri.

Strigăt de durere IE.

Dicţionarul maimuţelor — întocmit cu atâta îngrijire — de savantul american *Ro-*

Salutare amicală: HOO-AH

bert Yerkes, va servi desigur drept punct de plecare multor cercetări ştiinţifice. Se vor întreprinde desigur cercetări asupra naturei sunetelor emise de copiii nou născuţi, de către surdo-muţi etc.

Aci se opresc cunoştinţele moderne asupra limbajului maimuţelor. Viitorul ne pregăteşte, fireşte, surprize şi într'un timp mai mult sau mai puţin apropiat, vom putea convorbi în toată regula cu urmaşii celor din cari ne tragem şi noi.

In curând va apărea dicţionarul complet al maimuţelor. Avis editorilor.

Din franţuzeşte de
NELLY BISTRIŢEANU

O noapte a Cleopatrei

Regina Cleopatra a Egiptului se plictisea de moarte şi se tânguia de aceasta sclavei Charmion, care-i răspunse:
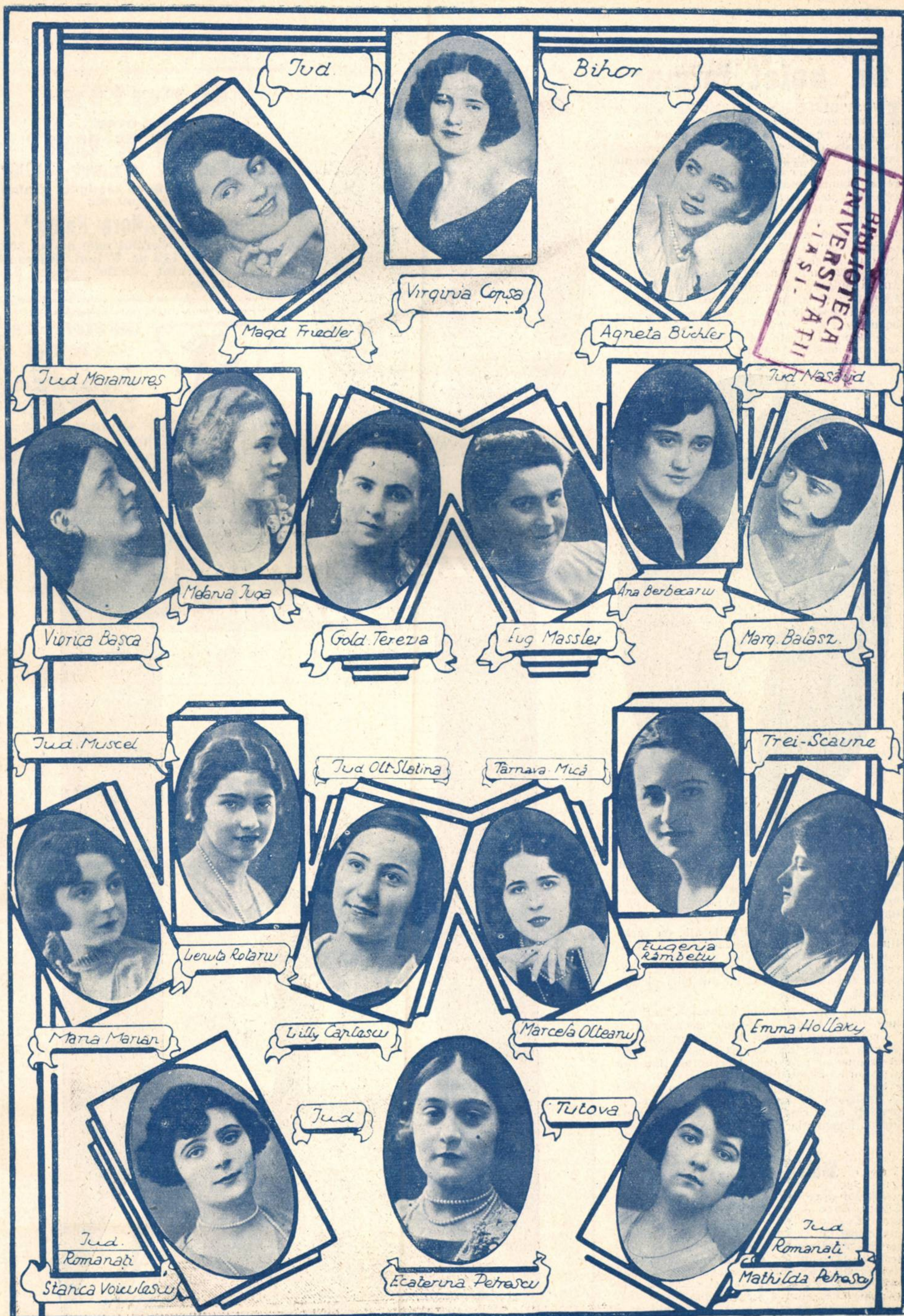
— Se vede bine că regina n'a mai avut amant şi n'a mai ucis pe nimeni de o lună.

Această stare sufletească a reginei Egiptului, tot aşa de celebră ca femeea şi ca regină, este punctul de plecare al lui Theophile Gautier pentru drama zguduitoare care formează subiectul povestirii lui, **O noapte a Cleopatrei.**

Un tânăr înflăcărat de pasiune se strecoară cu iscusinţă în palatul reginei şi-şi jertfeşte cu frenezie viaţa în schimbul nopţii de iubire pe care i-o dărueşte Cleopatra.

In povestirea celebră a lui Theophile Gautier e admirabil caracterizată figura acestei suverane orgolioase şi pasionate, care distribuie cu aceiaşi aprindere sărutul îmbătător şi otrava ucigătoare. O întreagă epocă şi o întreagă stare de spirit sunt splendid caracterizate în **O noapte a Cleopatrei** de neîntrecuta putere de evocare a marelui scriitor francez.

Povestirea minunat tradusă în româneşte, a apărut în No. 109 al **Bibliotecei Dimineaţa.**

Candidate alese la concursurile județene din 3 și 10 Martie crt.

Un balet faimos

IN SPIRITUL epocei ştiinţifice, adică a unei epoci care a descoperit poezia gravităţii universale, a apărut de curând la Opera mare din Paris un balet extraordinar, cucerind capitala Franţei. Actualmente se stabilesc chiar bazele unui turneu în Europa, datorit marilor şi insistentelor cereri, din toate capitalele mari.

Baletul e bazat pe o parte din *„Theme et variations"* a compozitorului *Gabriel Fauré* în care dansatoarele apar ca nouraşi albi, nouraşi sombri de răsărit şi raze de lună. Baletul se datoreşte domnişoarei *Carina Ari*, stea a baletului suedez. Dânsa nu a fost numai autoarea scenariului pe care l-a interpretat, ci a luat parte ca maestră în balet şi desenatoare a costumelor şi decorurilor .

Desigur că acesta nu e primul balet care tratează subiectele naturii, dar înainte, aceste subiecte tindeau spre alegorie şi fast.

Baletul d-rei Ari este fără convenţionalism, cu o factură nouă şi cuprinde o curioasă concepţie coreografică, în care autoarea a reuşit să-şi întrebuinţeze dansatoarele drept pete de culoare, într'o pictură.

Cu flori vii în gris şi tulle alb, cu rochii fluturânde de culoarea nourilor, iar d-ra Ari într'un costum de argint reprezentând o rază de lună, în mijlocul unor masse vaporoase, baletul a făcut efectul unei picturi, revenite la viaţă.

Baletul face parte din impresionismul actual, lipsit însă de efectele decadente.

Criticii sunt unanimi în a recunoaşte, că această manifestare de artă, este un semn al vremurilor prin care trecem, un simptom al evoluţiei imaginaţiei moderne.

Dar Ari a demonstrat că este cu putinţă să te lepezi de formele clasice şi totuş să prezinţi ceva care să fie în stare să captureze imaginaţia unui continent.

N. L. R.

BIBLIOGRAFIE

Ţărmul dragostei, cunoscutul roman al lui Claude Anet, a apărut în româneşte în editura „Cugetarea". In paginile lucrării e reprezintată cu excepţională pătrundere psihologică, problema drepturilor pe cari le poate avea bărbatul de a gusta iubirea dincolo de zidurile căminului conjugal, continuând totuş să păstreze afecţiune şi stimă tovarăşei sale. Romanul a fost tradus într'o frumoasă limbă literară de d. P. Ioanid şi e prezintat în îngrijite condiţiuni.

MEDALIOANE

D. TAZLAOANU, şef de cabinet în Ministerul de Interne, un prieten al revistei noastre.

Figurile Ecranului

Evelyne Brent

SA NASCUT acum douăzeci şi opt de ani într'un orăşel din statul veşnicei veri, Florida. După cinci ani dela venirea ei pe lume, părinţii se văzură nevoiţi să părăsiască orăşelul în care au trăit, pentru a se îndrepta spre Syracuza (o localitate în apropierea New-York-ului), unde tatăl trebuia să câştige greaua existenţă a familiei sale.

După ce a urmat şcoala comunală, Evelyne, trece la şcoala superioară din Brooklyn. După ce termină şi aceste cursuri, părinţii o internează la o şcoală normală, pentru a o face institutoare.

Dar Evelyne era visătoare şi nu se împăca cu ideea, că va trebui să-şi petreacă viaţa lângă copii.

O întâmplare o ajută. Intr'o zi o firmă cinematografică invită pe elevele acestei şcoli normale să-i viziteze studio-ul în timpul lucrului. Această vizită neaşteptată, o hotărî pe Evelyne să fugă din internat pentru a juca în film.

Priscilla Dean, vedeta de altă-dată, remarcă pe această mică, discretă şi rezervată „extra-girl, a cărei faţă reflecta o distincţie particulară, şi o luă sub protecţia ei. După câteva luni, fu angajată de „Metro", unde fu partenera artistei Olga Petrova, în mai multe filme.

In timpul unei vâcanţe, ea se hotărî să viziteze Anglia. Aci fu angajată de John Cromwell, pentru a interpreta „Ruined Lady".

Succesul crescând, Evelyne Brent, trecu la Paramount, pentru care turnează şi azi.

Aci cunoscu ea cele două mari succese „Ironia Soartei" şi „Nopţile din Chicago".

Unde Mergem ?

„SELECT"-ul rulează cu săli pline frumosul film al Gretei Garbo şi Ricardo Cortez: „*Torentul*".

„BOULEVARD-PALACE" reprezintă „*Marinarul în Pericol*" cu Jackie Coogan şi Lars Hanson.

CINEMA „TRIANON" proectează interesanța realizare a lui King Vidor : „*La Foule*" cu James Murray şi Eleonor Boardman.

CINEMA „CAPITOL" continuă marele succes cu Anny Ondra „*Fecioara Parisului*".

CINEMA „ELITE" rulează un frumos film de mare succes.

CINEMA „SCALA" continuă să reprezinte revista „*Teoria chibritului*" şi un frumos film.

„*REX*"-ul reprezintă ca de-obiceiu, un superb film de mare lux şi montare.

Poşta Cinefililor

Henry Oisiovici. — Jaques Catelain, 63, Boulevard des Invalides, Paris (VII-e).

Angelescu A. — Rod la Roque, c/o The Standard Casting Directory, 616 Taft Building, Holywood, Calif. U. S. A. Adresaţi-vă în limba engleză sau franceză. Alfons Frydland, Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm, 95. Primeşte corespondenţa în limba germană. Nitei Naldi îi puteţi scrie în limba franceză prin intermediul revistei „Mon Ciné", 3 rue de Rocroy, Paris (X-e).

Radu B. — Ricardo Cortez.

Bercu Manes. — Gina Manès e o apreciată artistă franceză. Turnează actualmente în Franţa. Ii puteţi scrie pe adresa: 1. rue Gabrielle, Paris (XVIII-e).

Harry Piel. — 1) La orice firmă producătoare. 2) In l. maghiară puteţi scrie următoarelor vedete: Wilma Banky (United Artists Studios, Hollywood, Calif., U. S. A.); Agnes Esterhazy (Kaiserallée, 215, Berlin-Wilmersdorf); Ernest Verebes (Kaiserallée, 15, Berlin W. 15); Julius Szoreghy (Jenaerstr, 11, III, Berlin W).

A. M. Galaţi. — Hélène Darly.

U.-Tighina. — Eleanor Boardman, c/o Metro-Goldwyn, studios, Culver City, Calif. U. S. A. Ii puteţi scrie în limba franceză sau engleză. Obişnueşte să răspundă. Spaţiul nu-mi permite a enumăra aci toate filmele ei; vă citez însă ultimul: *The Crowd*. Despre această interesantă vedetă s'au scris câteva articole în revistele străine. Intr'unul din numerile viitoare îi vom publica biografia. Fotografiile de care vorbiţi nu sunt falşe, ci sunt luate din filme diferite. „*Venus*", filmul pe care l-a terminat de curând Constance Talmadge, nu e extras după romanul de care vorbiţi, ci după lucrarea cu acelaş titlu al cunoscutului ziarist cinematografic francez, d-l Jean Vignaud.

Bujor-Câmpeni — Intr'adevăr, observaţia d-tale e justă, dar trebue să ţineţi seama că din punct de vedere istoric, „*Ben-Hur*" lasă foarte mult de dorit. Lui Fred Niblo, regisorul principal al acestui film, îi puteţi scrie în limba engleză pe adresa: Metro-Goldwyn, studios, Culver City, Calif., U. S. A.

Gabriel de Silly. — Adresa lui Ivan Mosjoukine am publicat-o de nenumărate ori; răsfoiţi „poşta". Lyei de Putty îi puteţi scrie în limba ungară, germană sau engleză pe adresa: c/o British International-Pictures Ltd., studios, Elstree, Anglia. In ce priveşte concursul de care vorbiţi, el este mai de mult în studiul direcţiunei, care va aviza dacă trebue să fie sau nu deschis.

Ar. Eis. — Iwan Petrovici are 30 de ani, nu-i nici logodit şi nici mort. Pentru a vă convinge scrieţi-i în limba franceză pe adresa: Hotel Negresco, Nice.

Nicky Dworschak. — Pentru Lia Mara vezi „poşta" precedentă. Răspunde.

Ramona. — Conrad Veidt, născut la Berlin la 22 Ianuarie 1893. E căsătorit şi are doi copii. Numeroasa sa corespondenţă o primeşte în l. germană. Brigitte Helm s'a născut la 17 Martie 1908. Ii puteţi scrie în l. germană şi vă va răspunde. Greta Garbo cântăreşte 59 jum. kgr. şi are 1.70 înălţime.

Grecu. — Imogene Robertson, Nassanisckestr., 53 Berlin W. Ii puteţi scrie în l. germană. 2) Walter Rilla, Wacholderweg, 6, Berlin Charl. 3) Maria Florescu, Pöhmischestrasse, 13, Berlin-Schöneberg.

Marianne. — Fotografiile trimese pentru concursul nostru de frumuseţe se returnează **după încheierea concursului** (17 Martie).

Lică şi **Viorel.** — Eliza la Porta e căsătorită. Adresa o găsiţi mai sus.

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

In româneşte de E. Marghită.

Prin consulul Norvegiei, am reuşit să-mi procur un bilet de identitate, ca marinar de origină rusă. De lucru însă n'am găsit şi mi-am cheltuit banii.

Atunci m'am adresat din nou d-nei dr. R. care mă mai ajutase.

Am plecat de la ea cu o recomandaţie către şeful unui birou de plasare şi eram foarte decepţionat, ştiind că era imposibil să găsesc de lucru, când erau atâtea braţe care se oferiau.

M'am dus totuş la birou, dar când am văzut înghesuiala şi mai ales societatea de oameni murdari la port şi vorbă, era să plec numaidecât. Nevoia m'a învăţat însă să aştept şi după vre-o două ore fără nici o speranţă, am intrat şi eu la rând. Şeful mi-a pus diferite întrebări, între care şi aceea, dacă sunt în stare să fac traduceri din germană în limba rusă. La răspunsul meu afirmativ, am fost recomandat unei firme care doria să-şi traducă nişte cataloage. Am câştigat cu această lucrare în câteva zile 250 mărci, ceeace pentru mine pe atunci era un capital însemnat.

VIAŢA DE „CAVALER"

Cum în Hamburg nu-mi puteam face nici un rost, am plecat imediat la Berlin, să-mi încerc acolo norocul. Totodată îmi pusesem în gând, să mă transform cu totul şi să încep o viaţă de cavaler. Am tras la Kant-hotel. Portarul îmi destăinui adresa unui club din apropiere şi fără întârziere mi-am pus în practică, cunoştinţele câştigate la cazinoul din Zoppot. Dar tot atât de repede, am ajuns la jumătatea capitalului. Am întrerupt jocul, m'am mutat şi am început să trăesc mai cu economie. Rătăciam pe străzile acestui oraş, în care părea că luxul se desfăşura par'că anume, ca să provoace pe cei săraci.

Intr'una din zile, noaptea târziu, mă aflam în localul din gara „*Zoo*", un local de noapte vizitat de oameni fără căpătâi şi de cheflii întârziaţi. Nu aveam mai mult ca o marcă în buzunar. O fetiţă — mai mult domnişoară — foarte nostimă şi foarte elegantă, îmi atrase atenţia.

La început, ea nu-mi dădu nici o atenţie, dar privirile mele, galeşe păreau să-i trezească treptat interesul, căci mi-a aruncat câte-va ochiade.

Părea o fată bogată şi de familie, pornită după aventuri.

A plecat curând şi m'am luat după ea. Nu prea aveam curajul să mă apropiu, căci ştiam că în haina mea, — care-mi servea şi de pătură, — nu eram destul de prezentabil. In sfârşit am prins curaj şi am acostat-o, căci aveam credinţa că prin ea o să-mi surâdă norocul.

* * *

La clubul în al cărui fotoliu moţăiam câteva ore după plecarea clienţilor, am fost invitat să-mi caut altă gazdă. La un alt club, mă întâmpină însă norocul. Proprietarul, care-mi cunoştea situaţia şi la care mai apelasem, m'a primit amabil şi m'a angajat crupier.

Munca era obositoare şi nu e de mirare că după lipsurile îndurate să se fi întâmplat odată să greşesc la socoteli. Din această cauză am fost concediat.

ARTIST DE VARIETEU, PICCOLO ŞI CHELNER

Eram din nou într'o stare disperată, când făcui la club cunoştinţa unor ruşi. Din una în alta, s'a brodit că am fost angajat de ei într'o trupă de corişti, în care eu aveam să cânt din balalaică. Debutul l-am făcut la Dortmund, unde apăream în costum naţional, distrând publicul unui cinematograf cu cântece ruseşti. Am dus-o foarte bine acolo, dar după câteva săptămâni de succes, ne-am văzut nevoiţi să ne înnapoiem la Berlin şi să colindăm toate agenţiile, în căutarea altui angajament.

Eram decis să accept orice. După câteva zile mi s'a oferit de lucru: să spăl vasele într'un mic restaurant rusesc din Eisenacherstrasse.

In obligaţiile mele, mai intra şi măturatul localului, aranjarea scaunelor şi uneori servirea clienţilor întârziaţi.

N'am uitat acest local, din pricina unui episod.

Intr'o seară, târziu, pe când măturam localul, îşi făcu apariţia o societate de cheflii. Cedând insistenţelor lor, patroana mă rugă să-i servesc, punându-mi în vedere că voi primi un bacşiş bun. Oaspeţii s'au întins la masă şi au comandat toate bunătăţile, iar eu m'am dat peste cap, ca să fie mulţumiţi. La urmă, au cerut şi de băut. Cum patroana n'avea licenţa de a vinde băuturi alcoolice, îi era frică să le scoată din ascunzătoare, pentru orişicine. In cele din urmă cedă şi clienţii noştri au tras un chef monstru.

La plecare, a fost nevoe să le amintesc să achite consumaţia, dar ei în loc de plată, ne-au ameninţat cu denunţul, că servim băuturi alcoolice. Şi obosit cum eram, a trebuit să fac regulă în local, să frec podeaua pe urma clienţilor galantomi.

Dar mă leagă şi o amintire plăcută de acest local. Patronii aveau o fată simpatică de 20 ani şi din când în când găsiam câteva clipe libere să stau puţin de vorbă cu ea.

Fata mă alese drept confidentul ei — era logodită contra voinţei ei, cu un bărbat pe care nu-l putea suferi — şi într'un rând, mă rugă s'o conduc într'un local din preajma pieţii „Alexanderplatz".

Am dus-o într'un bar şi ne-am amuzat binişor. La un moment dat, zăresc în local pe logodnicul ei. M'am făcut că nu-l văd, dar am şters-o din bar împreună cu fata, căutând să mă strecor nevăzut.

Se vede că a fost prea târziu, căci a doua zi am fost concediat din postul meu de spălător şi măturător. Cât despre leafă mi-au spus să mai trec.

Tovarăşii din azilul în care-mi petreceam nopţile, mi-au făcut diverse propuneri, de a da împreună cu ei o „lovitură". Am refuzat să-mi procur banii necesari în mod necinstit.

După multe zile grele, am reuşit să înduplec pe patroana localului să-mi plătiască restul de salariu şi-am pornit imediat să-mi pun în aplicare vechiul plan, de a ajunge la unchiul meu din Africa. Banii mi-au ajuns până la Hanovra. Aci m'am interesat de adresele ruşilor bogaţi din localitate şi am reuşit să adun de la ei alţi bani de drum. Am plecat la Colonia şi aşteptam aci un răspuns din Suedia, înainte de a pleca la Anvers, unde speram să mă îmbarc din nou ca marinar spre Africa.

După 14 zile am primit răspunsul care mă sfătuia să mă abat şi pe la nişte rude din Bonn.

Intr'un vagon de clasa patra, m'am transportat în oraşul în care mă aştepta marele eveniment.

CAP. XVIII

DRAGOSTEA UNEI PRINCESE

Am sunat la uşa rudei mele. Un servitor mi-a răspuns că domnul nu e acasă. Am revenit, domnul era ocupat şi mă rugă să viu a doua zi. Şi aşa de câteva ori.

Intre timp, am vizitat oraşul şi am coborît adesea la Rhin. Obosit şi plictisit de atâta aşteptare, m'am aşezat într'o zi pe treptele unui palat somptuos şi nici prin vis nu mi-a trecut, că peste puţin voi urca aceleaşi trepte în calitate de stăpân.

Era palatul Schaumburg !

(Va urma)

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

La vila donei Manuela d'Almeida, din Rio de Janeiro, a fost asasinat în condițiuni misterioase, logodnicul acesteia, Dick Randall. Cazul ajungând la parchet, se ordonă deshumarea cadavrului lui Dick Randall, pentru a i se face autopsia. Dar la deschiderea cavoului se constată că acest cadavru a dispărut.

Detectivul Gex Trevor fiind informat de Izabella, că o consfătuire secretă va avea loc la Sse-Pong acasă, făureşte un plan pentru demascarea chinezului.

Cu ajutorul unui microfon introdus în casa lui Pong, Trevor Gex va auzi tot ce se va spune la acea consfătuire.

Dona Manuela fiind văzută într'o noapte, cu un cavaler necunoscut, pe un munte, i se ia interogatoriul. Ea declară că acel cavaler era vărul său Don Alvarez, dar acesta arată că în acea noapte a fost la consfătuirea din casa lui Sse-Pong şi că, deci, dona Manuela a mințit, pentru a nu-şi da pe față probabil pe amantul său, care nu poate fi identificat.

Judecătorul de instrucție presupune că acest amant necunoscut a ucis pe Randall, pentru a-i rămâne lui şi donei Manuella, moştenirea cuvenită lui Dick Randall.

* * *

Era evident că don Alvarez nu se întâlnise cu dona Manuela d'Almeida în cursul nopții pe munte şi că amantul acestei femei era un alt cavaler.

Chinezul eşi şi fu reintrodusă dona Manuela. Magistratul rosti solemn:

— Manuela d'Almeida, în numele legii te arestez!

Dona Manuela d'Almeida căzu, lipsită de orice puteri...

* * *

— Dona Manuela, vă rog din suflet, spuneți-mi cine e cavalerul cu care v'ați întâlnit pe munte?... Gândiți-vă că această atitudine de perfect mutism, pe care ați adoptat-o vă condamnă.

Dar la nici un interogatoriu dona Manuela d'Almeida nu mai răspunse nimic. Rugămințile, amenințările judecătorului, rămaseră fără nici un rezultat.

In dimineața arestării donei Manuela, agenții trimişi cu citațiile nu găsiră pe cei doi cavaleri la hotelul unde se mutaseră, împreună cu generalul. Ei lipsiseră toată noaptea şi la hotel nu se ştia unde se află acum cei doi cavaleri.

— Nu cumva au fugit? îşi zise judecătorul de instrucție, când i se raportă toate acestea.

XXIX

CONFERINȚA SECRETA

Era în aceeaş noapte de Sâmbătă, în care detectivul brazilian Delgado urmărise pe cavalerul necunoscut ce se întâlnise cu dona Manuela. După cum am văzut, a doua zi Duminică dimineață, dona Manuela d'Almeida avea să fie arestată.

In noaptea de Sâmbătă, târziu, în casa vecină cu a lui Sse-Pong, detectivul Trevor Gex aştepta cu urechia la receptorul microfonului, care nu transmisese până atunci, de cât crâmpee de voci lipsite de orice interes.

Deodată însă, don Lopez, care era de pândă afară, se năpusti în casă, cu țăcălia agitată ca de vijelie:

— Chinezii au adus un om cu mâinile legate... L'au coborît dintr'un automobil, după ce s'au uitat dealungul străzii, ca să se asigure că nimeni nu-i vedea, şi l'au introdus în casa lui Pong!

Să fi fost oare omul legat, acelaş cavaler care se întâlnise în acea noapte cu dona Manuela d'Almeida, pe munte şi a cărui identitate poliția nu o putuse stabili?

* * *

Puțin timp după introducerea cavalerului legat în casa lui Sse-Pong, Trevor Gex auzi, la microfonul ce lega biroul chinezului cu al detectivului, următorul dialog:

— „Voi reclama poliției!... Cu ce drept mă aduceți aci cu sila?

— „Şi dece nu voiți să stați de vorbă cu noi, senore? Dece ne ocoliți dela o vreme, pe când odinioară ne căutați?

— „Nu am nimic de vorbit cu d-ta.

— „Te înşeli, senore. Avem o socoteală amândoi. Acum câteva luni, după moartea lui Diaz Domingos, ai venit la mine, şi mi-ai spus: „Wampoo, ucide pe Dick Randall şi-ți dau jumătate din moştenire". Azi, îți spun eu: „Senore, am ucis pe Dick Randall. Dă-mi jumătate din moştenire"!

— „Minți Wampoo, n'ați ucis voi pe Dick Randall. Ați încercat să-l asasinați, scoțându-i o piesă dela avion şi apoi svârlind cu un cuțit în el. Şi n'ați izbutit. Nu am nici o socoteală cu voi, nu vă datorez nimic.

— „Senore, — se auzi prin microfon vocea lui Wampoo, — Dick Randall, totuşi, a fost băgat în pământ! Dacă nu noi, atunci cine l-a ucis?

— Dar a murit de moarte naturală, răspunse seniorul, a fost o întâmplare.

— „Nu recunoşti, că noi am ucis pe Dick Randall?

— „Nu!

— „Senore, eşti îndrăzneț. Dar nimeni nu scapă de mânia profetului Wampoo. Te-am ajutat la grea cumpănă, şi nu recunoşti. Blestemul să cadă asupra ta!.... Spectrul lui Randall să te urmărească pretutindeni, să-l vezi ridicându-se din groapă şi strigându-te pe nume!... Să nu mai scapi niciodată de prezența fantomei lui Dick Randall!.. Mânia Marelui Zeu Tsing Fu să te strivească...

— Wampoo, eşti ridicul cu blestemele tale. Crezi că mi-e frică de umbre?... Dar chiar dacă l-ați ucis voi, n'am de unde să vă răsplătesc: dona Manuela d'Almeida refuză să devină soția mea. Aveți răbdare...

— „Dona Manuela va fi condamnată la moarte, fiindcă toate aparențele sunt contra ei: toată lumea crede că ea a ucis pe Dick Randall, ca să se căsătorească cu un amant, pe care poliția nu l-a identificat încă. In mâna mea stă ca acest cavaler să rămână vecinic neidentificat. Dacă vei obține cândva mâna Manuelei, în cazul când o scapi de condamnare, denunțându-ne, toată lumea va înțelege că tu eşti ucigaşul lui Randall, pe care ai pus să-l omoare, ca să-i furi logodnica şi averea. Numai tu puteai afla conținutul testamentului, fiind secretarul lui Diaz Domingos. Dar dacă laşi ca dona Manuela să fie condamnată, moştenirea îți revine de fapt, — şi ne vei da partea noastră!... Altfel vom face ca mâine poliția să te identifice ca „amant" al donei Manuela d'Almeida.

Trevor Gex, luând o clipă urechea dela microfon, se adresă celor din jurul său:

— Don Alvarez Domingos este asasinul lui Randall!...

* * *

— „Dar o iubesc!... se auzi don Alvarez, gemând, la microfon.

— „Dacă nu laşi să fie condamnată, vei fi tu! Trebue să renunți la dona Manuela; îți va rămâne moştenirea.

— „Fie, gemu iară don Alvarez.

— „Dar să ştii, senore, îl amenință Wampoo, că blestemele mele se împlinesc! Dacă nu-ți vei ține cuvântul dat aci, dacă nu vei lăsa ca dona Manuela d'Almeida să fie condamnată, şi nu ne vei da jumătate din moştenire, Marele nostru Zeu, Budha-Şarpele, se va răzbuna pe tine înfiorător. Te-am slujit, ca să ne slujim Zeul şi credințele. Dacă ne vei înşela şi ne vei trăda, te vom condamna la cea mai cruntă moarte! Iți vom strecura în sânge germenii nebuniei şi ai groazei, vei vedea spectrul lui Randall întinzând brațele spre tine şi chemându-te. Marele Zeu te va ucide în chinuri neînchipuite şi munții se vor prăbuşi asupra ta, strivindu-te şi îngropându-te în fundul pământului!...

— „Nu te voi înşela Wampoo.

Trevor Gex auzi de asemeni la microfon, cum don Alvarez şi acel bizar Wampoo închinară paharele, pentru pecetluirea învoelii lor. Apoi, în biroul lui Sse-Pong pătrunseră probabil mai mulți indivizi, căci se auziră prin microfon tot felul de voci. Se făcu o clipă tăcere. Apoi, cineva arată că, în momentul când chinezii au prins pe don Alvarez, i-a sărit în ajutor un om, în care bandiții au recunoscut pe detectivul Delgado.

— „Şi ce ați făcut cu el? se auzi vocea lui Sse-Pong.

— „L'am legat de un copac şi l-am lăsat acolo.

— „Bine! lăsați-ne singuri.

— „Desigur că Delgado, — urmă Wampoo, a urmărit pe dona Manuela d'Almeida, a asistat la întâlnirea ei cu don Alvarez şi va povesti cele ce a auzit şi văzut, judecătorului de instrucție.

— „Atunci, totul e pierdut! strigă don Alvarez. Wampoo, tu care poți totul, scapă-mă!...

— „Te vom scăpa şi de data aceasta, don Alvarez! Dar să nu te gândeşti vreodată să ne trădezi sau să nu ne asculți poruncile, că vei fi pierdut. Vom spune judecătorului cu toții, că am luat astă seară masa la Sse-Pong, împreună cu tine, şi-ți vom creea astfel un alibiu, declarând că ți-ai petrecut toată noaptea aci, inclusiv timpul când ai avut întâlnirea cu dona Manuela pe munte. Mai ales dacă Delgado nu te-a recunoscut, eşti salvat, iar Dona Manuela d'Almeida va fi arestată"...

* * *

Aşa se şi întâmplase. După cum am văzut, a doua zi, Duminică de dimineață, se produsese arestarea sărmanei Dona Manuela d'Almeida.

XXX

CADAVRUL PÂNGĂRIT

Când în casa lui Sse-Pong se stinse orice sgomot şi microfonul deveni mut, generalul Paul Bernard zise:

— Domnilor, mulțumită ingeniozității ştiințifice a prietenului nostru, am reuşit să elucidăm în mare parte misterul dela vila Manuela. Avem dovada că don Alvarez a cerut acelui bizar individ Wampoo, care se intitulează profet, să ucidă pe Dick Randall, prin mijloace oculte, în schimbul unei jumătăți din moştenirea lui Diaz Domingos, moştenire care don Alvarez crede că-i va reveni lui, îndepărtând pe Dick. Ne rămân încă multe puncte de elucidat: Cine e acest Wampoo? Dece chinezii au furat cadavrul lui Dick Randall? Oare Dick n'a murit de moarte naturală, după cum susține don Alvarez? Cine a ascuns pachețelul cu restul de otravă în sertarul Donei Manuela? Dona Bella este în adevăr torturată de soțul ei?... E în adevăr dementă această femee, căreia îi datorim toate descoperirile noastre de azi?

„După cum vedeți, domnilor, vom avea încă mult de lucru. Dar am o mare rugăminte să vă fac. Vă rog să facem o pauză de câteva ore în cercetările noastre şi, dacă nu sunteți obosiți, să mergem chiar acum — noaptea e propice, — şi să-mi dați o mână de ajutor, ca să scot cadavrul bietului Dick din puțul acela infect, dintre reptile. N'am vrut până acum să vă sustrag nici o clipă cercetărilor

pentru dovedirea asasinului, dar nu mai pot suporta gândul că trupul sărmanului Dick Randall, zace în fundul unei fântâni noroioase și imunde, pradă șerpilor. Nu v'ași supăra cu rugămintea mea, dacă ași putea să fac singur acest lucru, dar trebue să fim mai mulți, ca să putem deschide oblonul dela gura cavernei, să îndepărtăm șerpii și să scoatem din puț ce va fi rămas din trupul neînsuflețit al lui Dick.

— Senore, — strigă don Lopez, a cărui bărbuță rară și ascuțită ca de țap, juca de parcă era o vietate izolată de restul figurii, — această păgână pângărire trebue pedepsită cu sânge !

— Jesus-Maria!... exclamă don Cortez, încruntându-și fioros unicul ochiu și scoțând spada, vom face friptură de șerpi la frigare ! Și făcu gestul de a împunge reptilele cu sabia.

— Haideți, rosti Trevor Gex, scurt ; mai am și eu de făcut câteva cercetări suplimentare în cavernă...

Urcară panta spre Santa-Cruz, urmați de Gomez, câinele celor doi cavaleri.

Intrară în boschetul ce ascundea gura peșterei. Detectivul, care luase cu el într'o valiză, un arsenal întreg de aparate și unelte, deschise oblonul într'o clipă. Cu puternice faruri electrice de buzunar, luminară interiorul cavernei.

— Cum golim puțul de șerpi ? întrebă generalul.

— Făcând o splendidă vânătoare, răspunse Lopez cu capul trufaș, sus, cu bărbuța orizontală.

— Nu, șerpii aceștia sunt inofensivi, n'au nici dinți, nici venin, zise Gex. Am adus un cartuș fumigen. Vom aprinde cartușul în puț și șerpii vor eși din grotă. Ne vom întoarce, vom scoate fumul, aerisind caverna cu frunze mari de palmier, și vom coborî în puț. Sau dacă preferați, vom produce, cu acest aparat, fosgen, gaz otrăvitor, care va asfixia toți șerpii, în timp ce noi vom închide oblonul și vom așteptă afară. Vom deschide apoi oblonul...

— Și cum vom intra în atmosfera de fosgen ?

— Neutralizând fosgenul cu hidrați alcalini și aerisind ; de altfel, am adus și măști contra gazelor asfixiante.

— Ca pe front, zise generalul, nu fără o nuanță de ironie.

In acest timp, primele capete de șerpi apărură din puț, eșind deasupra parapetului. La lumina crudă a proectoarelor, aceste capete de reptile erau în adevăr îngrozitoare. Știind că nu sunt periculoase, cei patru îndrăzneți se apropiară de parapetul ce părea — acoperit de reptile, — viu.

— Afară, Gomez, începuse să urle lugubru, cu părul zbârlit.

Dar generalul se dădu îngrozit înapoi :

— Feriți-vă !.. Sunt reptile veninoase !

In adevăr, se puteau vedea clar acele semne negre în formă de V, depe capul viperelor, ochelarii unui naja monstruos, cu gâtul umflat, limba despicată și jucăușe, ca două fire de flacără roșie, eșind printre dinții mici și ascuțiți ca acele, din capul turtit al unui boa enorm !...

— Șerpii au fost înlocuiți cu alții veninoși !... constată placid Trevor Gex, deși hidoasa primejdie era atât de aproape. Trebue să dăm drumul la fosgen.

XXXI
VALUL DE FOSGEN

In fața șerpilor ce înaintau, târîndu-se spre ei, cei patru prieteni se retraseră în culoarul îngust dela intrare. Cavalerii scoaseră spadele și pistoalele, lungi cât niște jumătăți de puști. Generalul și detectivul îndreptară revolverele bondoace spre frontul hidos de reptile.

Gex spuse repede :

— Cavalerii să țină piept valului de șerpi la capătul culoarului dinspre puț. La celălalt capăt, generalul și cu mine vom da drumul la fosgen. Să tragem o salvă, ca să speriem reptilele.

Patru focuri de revolver umplură caverna de zgomot cu ecouri înfundate. Când fumul se risipi, șerpi enormi, răniți, se svârcoleau groaznic, înaintând întărîtați spre cei doi cavaleri, cari formau digul contra puhoiului de reptile. Cu săbiile, cu pistoalele, cu pintenii lungi cât niște pumnale, ținură piept eroic. Din puț, eșiau valuri de șerpi de toate mărimile, cu trupuri sclipitoare, cu capete înfiorător de hâde.

Fosgenul începu să iasă.

Don Lopez strănută, cutremurându-i-se bărbuța.

— Noroc ! îi ură don Cortez, care începuse să strângă din unicul ochiu.

Dar don Lopez nu avu timp să-i mulțumească : Trevor Gex dădu semnalul de retragere. Eșiră repede din cavernă și închiseră oblonul în urma lor.

Așteptară câtva timp, apoi deschiseră iar oblonul. Valuri galbene-verzui de fosgen eșiau cu putere pe gura cavernei. Stânca părea un cap de zeu monstruos, săpat în piatră, cu gura un crater de vulcan.

Trevor Gex scoase din valiza sa patru măști contra gazelor asfixiante, pe care le împărți tovarășilor săi. Iși puseră măștile. Intrară în cavernă, ca patru arătări monstruoase, opriră emanația din aparat și începură operațiile de aerisire și anihilare a toxicității gazului. Zeci de cadavre de șerpi zăceau pe jos. La primele emanațiuni otrăvitoare, toate reptilele eșiseră din puț, căutând o salvare.

— Sse-Pong bănuia că vom mai veni pe aci, zise Trevor Gex, și ne-a pus șerpi veninoși, am avut mare noroc că am observat la timp !...

— Pentru cine a hoinărit puțin prin alte continente, zise generalul, șerpii veninoși sunt ușor de recunoscut.

Călcară printre animalele înmărmurite în ultima încolăcire, în ultimul spasm. Se apropiară de puț.

— N'au rămas cumva înăuntru șerpi neatinși de gaz ? Lăsați-mă să cobor ca să văd, zise don Cortez.

— N'a rămas nici un șarpe viu. Fosgenul fiind mai greu decât aerul, a pătruns până în fundul puțului. De aceea e bine să nu scoateți măștile.

Iluminară interiorul fântânei cu farurile puternice. Era o cavitate largă, umedă, puțin adâncă, zidită. Pe fund, nu era apă ; se vedeau numai vre-o doi șerpi mici, morți.

Dar cadavrul lui Dick Randall nu se afla în fântână.

XXXII
IN INIMA PAMANTULUI

Don Lopez coborî în fundul puțului, pe scările mici de fer, betonate în zid :

— Poate că l-au îngropat în fundul puțului, zise el.

După el, sări Gomez, lătrând.

Coborîră și ceilalți trei tovarăși, purtând măștile cu boturi monstruoase de cauciuc. In fundul fântânii, cercetară păreții, ciocănindu-i. Trevor Gex, lăsă valiza cu unelte jos și îngenunchiă, ca să vadă dacă nu cumva cadavrul a putut fi îngropat în fundul puțului. Dar ridică fruntea și zise uimit :

— Fundul e de oțel !.. Stăm pe o placă... S'ar zice...

Dar în acea clipă se produse un eveniment extraordinar : fundul fântânii, placa de oțel, începu să alunece repede în jos, ca un ascensor, ducând pe cei patru prieteni și pe Gomez spre fundul pământului...

In fiorul lor de groază, nu-și dădură seama dacă această scoborîre mecanică, a durat un ceas sau o clipă. Când Trevor Gex voise instinctiv să se apuce cu mâna de ultima treaptă a scăriței de fer, era prea târziu. Placa de oțel a ascensorului aluneca vertiginos dealungul unui tunel vertical cu păreții metalici, lucioși.

Când placa se opri, erau la o mare adâncime sub pământ. Indreptând farurile spre gura puțului, nu o mai putură zări. Erau ca într'un tub vast, foarte lung și larg, ca de sondă uriașă. Păreții tubului luceau albăstrii, în lumina albă a proectoarelor.

Cei doi cavaleri înjurau feroce, în dulcea limbă braziliană. Trevor Gex analiza amănunțit pereții de oțel.

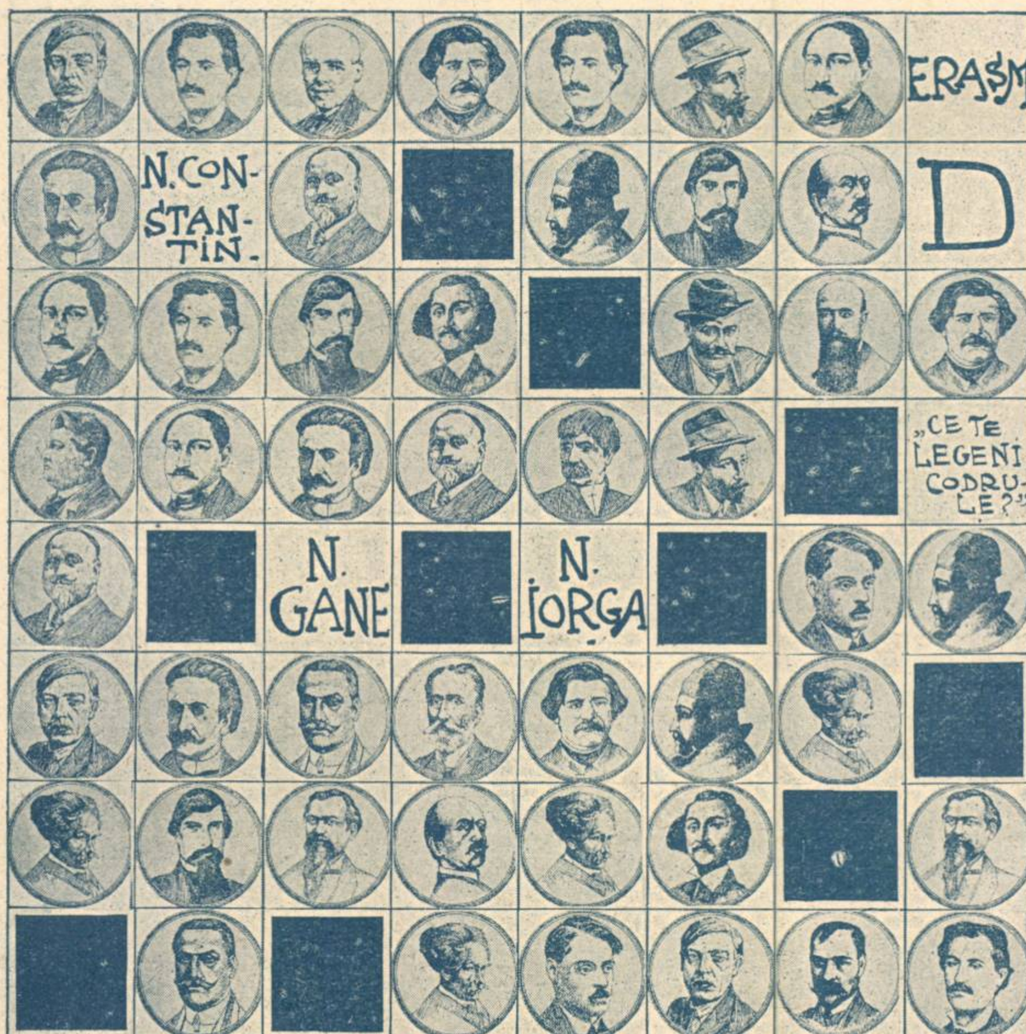
(Va urma).

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

TOATE JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D-RA TYTTA STOICULESCU — Craiova

Joc No. 1 (Cuvinte încrucişate)

(15 puncte)

ORIZONTAL: 1) Scriitor român. 2) Poemă. 3) Oraş în România. 4) Poet român 5) Terciu. 6) Anecdotă. 7) Primeşte. 8) Oraş în Bulgaria. 9) Nimfă de păduri (mit). 10) Soţia lui Lycus.

VERTICAL: 1) Poet francez (1524—1585). 2) Paradis. 3) Cereală. 4) Publicist român. 5) Fluviu în Franţa. 6) Trib ebreu. 7) Pronume. 8) Compozitor italian. 9) Corabie. 10) Râu în Elveţia. 11) Instrument muzical. 12) Interj. (inv.) 13) Unul din generalii lui Mihaiu-Viteazu. 14) Imbrăcăminte.

N.B. Portretele se vor înlocui cu iniţialele respective, iar numele celelalte, cu iniţiala funcţiunei sau carierii personagiului respectiv.

Joc No. 2 (Anagrama)

(5 puncte)

— De's citit direct, sunt oraş în Franţa,
Unde muritorii'şi amăgesc viaţa;
Dar de cineva încearcă, a mă inversa,
Eu ridic copita şi-i dau la măsea!

Joc No. 3 (Metagrama)

(5 puncte)

Cu *B* sunt bodegă,
Cu *F* sunt la Tuzla,
Cu *H* sunt dela Dumnezeu,
Cu *I* sunt din nou,
Cu *R* sunt excepţional,
Cu *Z* sunt la uşă!

Joc No. 4 (Golf de cuvinte)

(5 puncte)

— Să se găsiască, pe calea cea mai scurtă, legătura dintre NISA şi RENI.

* * *

Deslegările jocurilor se primesc la redacţie până la 10 Aprilie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 10, 11, 12, 13 şi 14, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiţi. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1929.

REALITATEA

Serata dela „Cercul Militar"

D-l Dr. Alex. Vaida-Voevod, fotografiat în cercul candidatelor din provincie, la dreapta D-sale D-ra *Magda Demetrescu* ***„MISS ROMANIA"***

REALITATEA ilustrată

ANUL III. — No. 14
30 Martie 1929

32 PAGINI
Apare Sâmbătă

„MISS ROMANIA" urează cititorilor noștri și admiratorilor ei: „Sărbători fericite"

PREȚUL LEI 10. —

COPILUL ISUS

Nicușor, eu aș vrea să-ți scriu în dimineața asta o istorioară pe care tu s'o citești în zilele de Paști și citind-o, să te înduioșezi. Aș vrea să-ți vorbesc despre un copil cu ochi senini, albaștri, cum sunt ochii tăi, Nicușor, despre un copil care s'a născut de mult de tot și pe care-l chema Isus, care era cuminte, care, când s'a făcut mai mare, tot cuminte și bun era și care ar fi vrut ca toată lumea să fie bună și cuminte ca tine și ca el.

As vrea ca'n dimineața asta de Primăvară să fie soare mult, să deschidem ferestrele și soarele să intre în odaia aceasta în care ne aflăm, să-și trimită razele pe biroul meu, pe fruntea mea și pe nasul tău cât aluna de mic și tu să întinzi mâna și să vrei să le prinzi.

De ce nu-i o dimineață frumoasă, Nicusor, s'auzim țigăncile pe drum cum strigă triumfale: „Hai, ghiocei!" și să simțim în piept, în pieptul tău și-al meu, zvâcnind porniri năvalnice? Poate că nu am sta în casă, ci am porni la câmp și am culege flori și ți-aș spune acolo istorioara pe care domni dela revistă m'au rugat să le-o scriu ca s'o citești în zilele de Paști și tu.

La câmp cerul e mai senin și dacă duci mâna în dreptul ochilor, poți să vezi, departe, în zare, sus, cum îngerii se joacă de-a v'ați-ascunselea și cum, lângă ei, cu o carte în mână, stă un copil cuminte. Citește și zâmbește si se uită apoi încoace, spre pământ, la copiii pământului cari și ei se joacă dea-v'ați-ascunselea. Atunci el te-ar vedea pe tine, dragul meu, cum culegi flori pe câmp dimpreună cu mine și-ar zâmbi cu multă bunătate. Ar sti că eu îți spun o istorioară cu un copil cuminte ce se numia Isus și-ar ghici că florile pentru el le culegem.

Nicusor, e păcat că vremea e urâtă, că plouă trist afară. Ploaia aceasta a intrat în sufletul meu si a intrat si 'ntr'al tău. Ploaia aceasta e tristă ca tristetile, pe care eu le-am trăit până azi si ca acelea prin care tu vei trece de astăzi înainte.

Istorioara pe care ar fi să ți-o spun, ar suna trist, Nicușor. Lumea este rea și viata e urâtă. Si mă întreb: pentruce s'a jertfit copilul cu ochii de cicoare, dacă oamenii au rămas tot prosti și tot răi, Nicușor? Pentruce, asemeni lui Isus, altii deatunci încoa au urcat calvarul, au purtat crucea în spate și au murit pe ea — dacă în lume nu s'a schimbat nimic?

A, nu, nu te 'ntrista. Astăzi nu-ți spun nimic. Astăzi vom sta în casă, vom băga lemne în sobă, vom face cald și ne vom gândi că pân' la Paști mai e. Deocamdată o să încăm loton cu boabe de porumb și-am să-ți trag iarăș o păcăleală.

Până la Pasti mai e. Până atunci o să stea ploaia, o să fie frumos si soarele va da buzna prin ferestrele noastre. Va fi cerul senin, vor striga tigăncile: „Hai, ghiocei frumosi!", — iar noi o să mergem la câmp.

Atunci și acolo, am să-ți spun o istorioară pentru Paști, Nicușor, — o istotioară fermecată — și în ea va fi vorba de copilul Isus, care nu s'a jertfit în zadar pentru omenirea aceasta.

ION PAS

Săptămâna de 5 zile

DE CURÂND, marele fabricant american de automobile Ford, a decis introducerea unei săptămâni de cinci zile de muncă. Dușmanii acestei inovații au răspândit svonul că Ford n'are comenzi destule spre a da de lucru câte șase zile la muncitori și de aceea preferă săptămâna de cinci zile de muncă.

Răspunsul a fost că Ford, în loc de a părăsi ideia cu cinci zile pe săptămână lucru, a mai angajat încă 30.000 lucrători, pentruca producția să nu sufere.

Ford a dovedit astfel că, spre a pune capăt lipsei de lucru și pentru a pune capăt mizeriei pe care o produce șomajul, singurul remediu efectiv e a reduce zilele de lucru spre a face loc la cât mai mulți muncitori.

—∞=*=∞—

Un concurs original

Societatea franceză **„Star-Film"** a organizat un concurs foarte original.

Este vorba anume, ca publicul cinematografic, să arate numele vedetelor capabile a interpreta rolurile principale dintr'un film pe care îl va realiza această societate după **„L'Etrangère"** romanul lui Dumas-fiul.

Rezultatele promit a fi într'adevăr interesante, căci vom vedea gustul publicului, în privința celor indicați a incarna pe ecran rolurile ce au fost create pe scenă de **Coquelin, Cot, Mounet-Sully, Croisette, Sarah-Bernard, Madeleine Brohan, etc.** **I. V.**

—∞=*=∞—

Pierre Benoit și eroinele lui

CUNOSCUTUL scriitor francez Pierre Benoit este considerat în patria lui, ca *alpha* autorilor.

Vreți să știți pentru ce?

Pentrucă, după câte s'au constatat, are pentru litera *A*, o adevărată predilecție:

In KOENIGSMARK, eroina se numește *Aurora*;

In ATLANTIDA, *Antinéa*;

In POUR DON CARLOS, *Allegria*;

In LE LAC SALE, *Annabel*;

In LA CHAUSSÉE DES GÉANTS, *Antiope*;

In MADEMOISELLE DE LA FERTÉ, *Anne*;

In LA CHATELAINE DU LIBAN, *Athelstane*;

In LE PUITS DE JACOB, *Agar*.

Printre aceste nume găsim câteva unde ocala A este întrebuințată de două ori ca n: *Antinée, Allegria, Annabel, Athelstane* și *Agrar*.

Cu siguranță că dacă cineva și-ar permite indiscreția, să arunce o privire în viața intimă a marelui scriitor, ar descoperi că femeea care preocupă gândurile acestuia, are un nume care se începe tot cu inițiala A.

Th.

Steaua Bob Curwood

Printre coloniile românilor din America domnește mare entuziasm în urma considerabilelor succese, pe care le recoltează artistul Bob Curwood. De fapt, Curwood se numește Ioan Balaș și e considerat ca o stea a cinematografului.

Pretutindeni, românii îi fac primiri triumfale, iar filmele, în care apare Curwood-Ba-

laș, sunt prilej de entuziaste manifestații din partea românilor.

De aceea, la cererea mai multor români din colonia de vest a orașului Cleveland, marele cinematograf „Capitol" a rulat unul din filmele în care joacă Bob Curwood.

Filmul s'a rulat câteva seri, iar la reprezentații, Curwood a apărut în persoană, îmbrăcat în haine de „cowboy".

Devotamentul unui câine

FAMILIA CLARENCE Burbaker din Berea își datorește viața unui câine, care, într'o noapte când casa a fost cuprinsă de flăcări, a deșteptat pe d. Burbaker la timp ca să-și salveze nevasta și cei cinci copii.

Din Byzanț la Galveston

de Otilia Ghibu

FRUMOASA manifestație, — prima în felul ei în București — de Duminica trecută, ne-a adus aminte că ideia concursurilor pentru alegerea „frumoasei între frumoase", nu aparține Americei. Ea s'a născut aici, în vechea și bătrâna Europă, nu prea departe de meleagurile țărei noastre: în Bizanțul imperial al sfântului și porfirogenetului Constantin!

Cu peste 15—16 secoli în urmă, mândrii *basilei*, înainte de a-și încununa fruntea augustă cu *stema* imperială, trebuind să se însoare, în splendidul palat de pe marginile Bosforului avea loc un concurs pentru alegerea cele mai frumoase fete.

De obicei se trimiteau crainici în întreg cuprinsul imperiului, însărcinați să descopere și să aducă la Constantinopole cele mai frumoase fete din Bizanț. „Pentru a îngrădi alegerea lor și a face mai ușoară această însărcinare" — ne spune un vestit istoric — „mama împăratului avea grijă să fixeze vârsta și statura, pe care trebuiau s'o aibe candidatele la mâna basileului, precum și măsura... pantofului..."

de aur și de mozaic scump, ridicate de învingătorul augustului Maxentiu...

După atâtea veacuri, „țara celor mai infinite posibilități" a reînviat la Galveston, frumosul obicei bizantin.

In poveștile noastre românești însă, Ileana Consinzeana își alege ea mirele și numai foarte arare ori este ea însăși aleasă. Dovadă poate a spiritului de cavalerism înăscut al poporului nostru..

Probabil că primul rege, primul ocârmuitor, a fost ales numai fiindcă era cel mai frumos, cel mai voinic, între semenii lui.

Și acestui specimen de perfecție umană trebuia să i se alăture ca tovarășe de viață și mamă a copiilor săi, o femee frumoasă, aleasă dintre cele mai frumoase.

Când apoi atâtea religii și credințe, atâția gânditori s'au încumetat să prețuiască și cealaltă frumusețe umană, ce nu stă scrisă în liniile trupului și nici în puritatea unor trăsături ale feții, oamenii au început încetul cu încetul să se depărteze de canoanele perfecției plastice. Frumusețea însă, — unul din cele mai minunate daruri ale zeilor, — a fost

să-și vadă renașterea în zilele noastre. Sporturile multiple, practicate abia în ultimii 10-20 ani, au ele, în ultima analiză, alt scop? Speța umană tinde spre un excelsior de frumusețe și sănătate.

Cine poate pronostica de pe acum cât de generos vor fi înzestrate generațiile viitoare, din punct de vedere fizic?

Divinele „porfirogenete" — cele născute în purpură — Eudocia-Athenais, Theodora, Irina, Theofana, Zoe, basiliste urcate pe tronul de aur al gloriosului Bizanț, pioase și crude, amestec sguduitor de instincte barbare și strădanii cuvioase, retrăesc azi ciudat de domolite, în cele ce-și încearcă armele pentru „tournoi-ul" de frumusețe de la Galveston.

Ca un nou basileu, spiritul de sănătate și vigoare trupească al timpurilor noastre, își caută mireasă. August învingător al neurasteniilor și nevrozelor post-belice, o vrea frumoasă între frumoase, la trup și la suflet.

OTILIA GHIBU

Până când vremea cruciadelor a adus pe pământul imperiului roman răsăritean și alte neamuri de oameni, decât cele cunoscute ca mărginașe ale împărăției bizantine, cea mai mare parte dintre basiliste au fost astfel alese.

După încoronarea lor, primeau și aveau până la moarte drepturi egale cu ceilalți membri ai casei imperiale.

Moștenitori ai Eladei îndrăgostite de frumusețea pură a trupului omenesc, bizantinii au putut mai târziu îngădui unei foste dansatore să le devină împărăteasă, numai fiindcă era foarte frumoasă. — Teodora, — și fiicei unui profesor păgân din Atena— Athenais, după botez Eudocia, — să fie denumită „Elena cea nouă" fiindcă prin grația și plastica divină a trupului, a știut să le încânte ochii.

Vechiul mit al lui Paris, realizat în sălile

Prima fotografie a d-șoarei MAGDA DEMETRESCU aleasă „MISS ROMÂNIA" la concursul revistei noastre, din 17 Martie a. c.

Se poate citi pe obrazu-i fin emoția vie a succesului obținut, între atâtea zeci de candidate din toate unghiurile țării.

ZEPELINUL -invenţia unui român?

Cum a intrat contele în posesia invenţiunii lui Popescu

ÎN NUMARUL trecut ne-am exprimat nedumerirea faţă de faptul că nici unul din studenţii români aflaţi la Viena în anii 1904—1905 şi grupaţi în societatea „România Jună", unde Dumitru Popescu a ţinut o conferinţă, n'au luat cunoştinţă de eforturile ce le facem pentru lămurirea misterului care pluteşte încă în jurul nebuloasei afaceri Popescu-Zepelin.

Din zecile de scrisori primite şi cărora le vom face loc în revista noastră numai după ce vom fi cercetat seriozitatea lor, se află şi o scrisoare a d-lui Nicolae Bucovanu care ne dă amănunte destul de interesante deşi foarte laconice.

O MARTURISIRE PREŢIOASA

D. Bucovanu a locuit în anul 1904 la Viena Kelnerfosgasse No. 4. D-sa arată că a fost foarte bun prieten cu Dumitru Popescu pe care l'a ajutat şi băneşte. Ştie că Popescu venise la Viena numai pentru a-şi valorifica invenţia sa şi fără să ne dea alte amănunte asupra tatonărilor ce le-a făcut „inteligentul Matache", cum era numit Popescu de amicii săi, afirmă că d-sa împreună cu tovarăşii săi de studii Kazakoff şi Petroff, ambii din Sofia, au plecat la Berlin, unde au fost primiţi foarte bine de contele Zepelin.

D. Petroff era redactor la ziarul „Zbor" din Sofia.

Aci se opresc lămuririle, pe cari ni le dă d. Bucovan, pe o fotografie ce reprezintă chipul d-sale sau al vre-unuia din prietenii săi. D. Bucovanu arată că are un atelier fotografic, dar a uitat să ne indice oraşul în care trăeşte. Intâmplarea a făcut ca şi stampila poştei să fie neclară aşa că nu găsim alt mijloc de a intra în legătură cu d-sa decât tot pe această cale. Suntem însă încredinţaţi că dacă d. Bucovanu ar dori să facă un cât de mic efort spre a-şi aminti împrejurările în care nefericitul Popescu şi-a irosit viaţa la Viena, ar putea aduce lumini preţioase acţiunii întreprinsă de noi numai cu gândul de a restabili adevărul ce ne apare din ce în ce mai evident şi anume că Zepelinul sau cel puţin cârma lui este invenţia unui român. A crea armătura balonului într'o epocă în care aerostaţia era destul de dezvoltată ca să permită inovaţiuni cu privire la formă, este nimica toată faţă de descoperirea capitală a cârmei balonului. Balonul fără cârmă este sortit să uimească pe cască-gură în expoziţii sau cel mult să servească la observaţiuni meteorologice. Odată însă cu descoperirea cârmei care permite navei aeriene să străbată după voia omului imensitatea spaţiului, aerostaţia a intrat pe calea adevăratului progres.

RELAŢIUNILE DINTRE CONTE ŞI INVENTATOR

După cum se vede contele Zepelin era în legătură strânsă cu Dumitru Popescu. Am relatat că înainte ca Popescu să-şi fi dat sufletul, au plecat la Berlin d-nii Ion Ghiţescu şi Ştefan Cazimir, ambii din Bucureşti. Primul era nepot prin alianţă cu Dumitru Popescu şi azi e mare proprietar. Nu ştim dacă cei doi domni s'au dus să ia contact cu contele Zepelin din proprie iniţiativă sau au fost însărcinaţi cu această misiune chiar de inventator. Ipoteza a doua e mai plauzibilă. Se vede treaba că Popescu era în acea epocă în legătură cu contele Zepelin şi că emisarii săi, cari nu dau semne de viaţă pentru a restabili adevărul deşi trăesc în cuprinsul ţării noastre, au avut misiunea de a trata cumpărarea invenţiunii de către conte.

Fără a avea intenţiunea să aruncăm cea mai mică umbră de îndoială asupra cinstei acestor oameni, nu putem totuş trece sub tăcere faptul că în actele lăsate de răposatul Popescu se găseşte o ciornă de chitanţă pentru suma de 60.000 lei. Suma aceasta pare, după toate probabilităţile, preţul vânzării invenţiunii.

Fiica inventatorului afirmă că o persoană azi cu o bună situaţie socială, prevalându-se de dreptul ce-l avea ca rudă, a ridicat o serie de acte dela locuinţa ei. Ceeace e interesant e că şi o scrisoare primită de noi pomeneşte de suma de 60.000 lei care ar fi fost încasată de un consorţiu adhoc.

Popescu aflase din ziare că contele Zepelin, retras la Wuertemberg, experimenta un balon în forma unei ţigări. Văzând că nu are sprijinul oficialităţii şi că invenţiunea sa e sortită să nu poată fi pusă în practică din cauza indolenţei concetăţenilor săi şi a stării sale materiale precare, i-a scris contelui, care după o corespondenţă destul de îndelungată a convenit cu Popescu asupra preţului tranzacţiei. Suntem în epoca în care d-nii Ion Ghiţescu şi Ştefan Cazimir pleacă la Berlin.

CONDIŢIUNILE TRANZACŢIEI

Ceva mai târziu după ce Popescu şi-a vândut lucruşoarele şi a ajuns în sfârşit la Viena, el a reluat tratativele cu contele. Se pare că suma şi condiţiunile oferite de contele Zepelin, nu l-au satisfăcut şi înainte de a ceda invenţiunea sa, a făcut încercarea disperată de a şi-o valorifica într'o ţară străină. Văzând că greutăţile sunt tot atât de mari ca şi în patria sa şi că boala de piept progresează, el a reluat corespondenţa cu contele Zepelin şi apoi a primit vizita însărcinatului de afaceri al acestuia, maiorul inginer Gross.

Maiorul Gross i-a arătat condiţiunile puse de conte. Popescu trebuia să dea o declaraţie arătând că renunţă la toate drepturile de proprietate a invenţiunii sale, să abandoneze cu desăvârşire lucrările în direcţia descoperirilor aeronautice şi să-şi ia angajamentul formal că nu va spune nimănui despre tranzacţia încheiată. Aceste condiţiuni nu puteau să-i convină unui om care şi-a pierdut toată viaţa pentru născocirea unei invenţiuni epocale şi atunci Popescu a început să ezite din nou.

In cele din urmă, răpus de boală şi cedând insistenţelor maiorului Gross, s'a prezentat bancherului Heinrich Birenbach din Viena. Adlergase 6 şi i-a predat preţioasele documente. Actele urmau să fie înmânate de către bancher fie maiorului Gross, fie direct contelui. Cum maiorul Gross părăsise brusc Viena din cauze necunoscute, Popescu urma să primească banii numai după ce documentele vor fi ajuns în mâinile contelui.

TALCUL UNEI CAMPANII

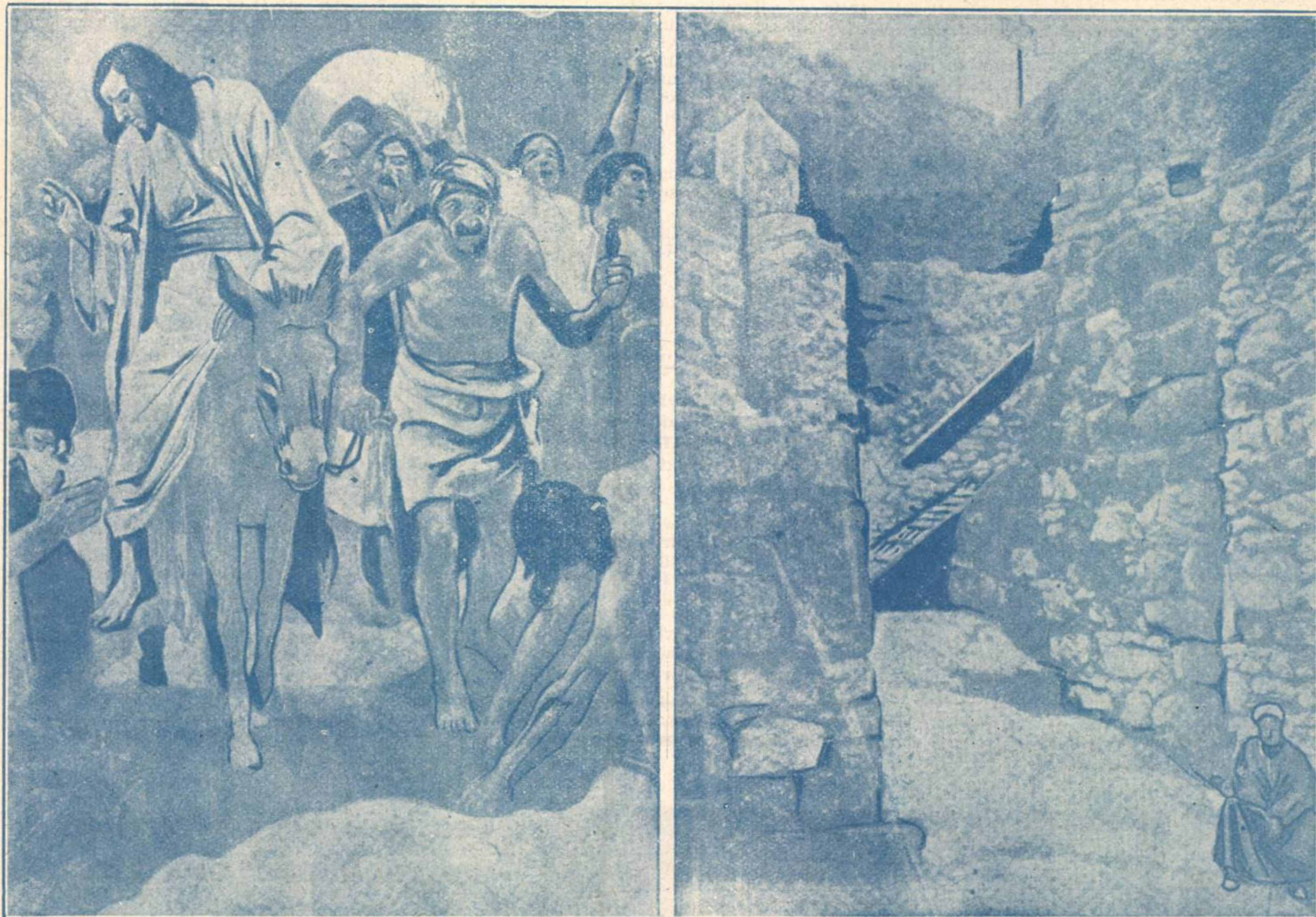
Acest om care a renunţat forţat de împrejurări la gloria ce i se cuvenea, nu s'a putut bucura nici măcar de suma făgăduită de conte. Intr'adevăr, după câteva zile dela predarea documentelor în mâinile bancherului, Popescu şi-a dat sufletul în spitalul Barmherzigen, lăsând în Bucureşti familia sa în cea mai neagră mizerie.

Repetăm că este extrem de greu să precizezi după trecerea unui timp atât de îndelungat rolul fiecăruia din indivizii cari au luat o parte activă la această tranzacţie ruşinoasă.

Care este rolul trimişilor lui Popescu? Care este rolul acelui pretins inginer Swank despre care presa jugoslavă afirmă că e adevăratul inventator al cârmei balonului, când el nu era decât un admirator al lui Popescu? Cine poate spune? Cine poate spune de ce între două declaraţiuni ale unui român, inventator şi el, există o contrazicere dubioasă? Cine mai poate spune de ce campania de presă din 1912 s'a oprit brusc deşi autorii ei promiteau amănunte senzaţionale? Iată o serie de întrebări la care ne vom strădui să-i dăm răspunsul, bazaţi pe faptele ce le cunoaştem şi pe cele pe cari sperăm că prietenii şi cunoscuţii nefericitului inventator ni le vor aduce la cunoştinţă.

EM. SAMOILA

Isus la Ierusalim.

ABIA DE CURAND au fost descoperite şi identificate porţile, prin care a trecut Mântuitorul, în Duminica Floriilor, intrând în cetatea Ierusalimului, cu o săptamână inainte de crucificare.

A fost o remarcabilă descoperire din mai multe puncte de vedere: pentrucă porţile zăceau acoperite, la o adâncime de vre-o 6 metri, sub pavajul unei străzi cu case, care au o vechime de vreo 1500 de ani.

Vizitatorii cari merg astăzi la Ierusalim vor putea privi urmele porţilor prin care a intrat Mântuitorul in oraş, — după cum descriu cei patru evanghelişti — ca să se bucure de o primire triumfală, careia trebuia să-i urmeze foarte repede cruda condamnare.

De fapt, aci s'a petrecut întâia scenă a celei mai mari şi mai sublime tragedii din istoria lumii.

După naraţiunile bibliei, cercetătorii pot reconstitui cu exactitate scena, aşa cum s'a petrecut în Duminica Floriilor, cu vreo două mii de ani in urmă. Iată insă, că toate acele evenimente vor putea fi contemplate printr'o prismă mai reală, mai vie, prin descoperirea porţilor, care s'a făcut abia acum. Acei, cari doresc s'o facă, n'au decât să păşiască printre pietrele, peste care a păşit şi Mântuitorul la intrarea sa în oraş.

Ne putem lesne închipui cu câtă bucurie a fost salutată intrarea Lui prin aceste porţi. Poporul îl saluta în delir, ca pe un impărat glorios.

El întindea mâna ca să binecuvinteze şi să tămăduiască pe oameni. La fereastra unei case — care acum e strivită sub greutatea vremurilor — a zărit un copil căruia I-a făcut semn ca să vie în stradă şi să-L intâmpine.

Sfântul Matei ne-a lăsat cea mai clară descriere a intrării Mântuitorului in Ierusalim. Iată un pasagiu:

„Şi când poposiră noaptea în faţa Ierusalimului, venind din Bethfag, depe Muntele Măslinilor, Isus trimise doi discipoli, spunându-le:

„Mergeţi în satul care se vede şi urmând calea drept, veţi găsi legaţi doi asini. Dezlegaţi-i şi-i aduceţi la mine".

„Şi dacă vreun om vi se va impotrivi, spuneţi-i că Domnul are nevoe de ei şi pe urmă ii va înapoia.

„Totul s'a întâmplat aşa cum grăi profetul.

„Si discipolii au mers, făcând intocmai cum Iisus le-a poruncit.

„Şi au adus asinii, au pus pe dânşii hainele şi merindele, L-au urcat pe Mântuitor şi au pornit înainte.

„Şi o mare mulţime de oameni işi întinseră vestmintele în drum: alţii rupând ramuri de pom, le presărară pre ele in calea Lui.

„Şi mulţimea care mergea înainte şi în urmă striga mereu: *„Osana, fiul lui David. — Binecuvânt t fie acel ce ne s seşte în numele Domnului!"*

„Iar când a venit înăuntrul oraşului, tot Ierusalimul era în fierbere, zicând:

— „Cine este acesta?"

„Şi mulţimea răspunse:

— „Acesta este Isus, profetul nazarinean din Galileea".

„Isus merse la templul lui Dumnezeu şi alungă pe toţi acei cari vindeau şi cumpărau înăuntrul templului, răsturnând mesele zarafilor şi scaunele acelora cari vindeau piei.

„Şi spuse acestora:

— „Este scris că această casă a Mea trebuie să fie casă pentru rugăciuni, pe când voi aţi făcut dintr'ânsa o adunare de hoţi".

„Şi orbii şi ologii veniră în templu: şi El i-a tămăduit".

Cum de este cu putinţă ca să se spună, după aproape două mii de ani, că aceste porţi desgropate sunt într'adevăr acelea prin care a trecut Mântuitorul?

Pentru aceasta, mai multe fapte cuprinse în pasagiul reprodus mai sus precum şi in alte părţi ale bibliei, furnizează o puternica dovadă. Ştiut este că El a venit din direcţiunea Bethania, Bethfag şi Muntele Măslinilor. Acestea sunt porţile către care duce drumul. Se ştie de asemeni că El şi-a continuat drumul direct spre Templu. Ei bine, tocmai aceste porţi desgropate deschid calea direct spre fostul Templu.

Timp de secole dearândul, pelerini şi cercetători au încercat să urmeze drumul parcurs de Mântuitor, dela Muntele Măslinilor, prin poarta oraşului, spre Templu. Dar nu şi-au dat seama de faptul, că poziţia porţilor oraşului precum şi a zidurilor s'a schimbat în mare măsură, de atunci. Acum a fost desvăluită una dintre marile enigme care au dăinuit.

Distrugerea Ierusalimului, după cum se cunoaşte, a fost ordonată de către romani in anul 70 după Christos, urmând unei revolte teribile a evreilor. Dar s'a făcut dovada că un număr oarecare de clădiri au fost cruţate şi după această supoziţie se credea că poziţia porţilor a rămas aceiaşi şi în oraşul reconstruit. Nouile descoperiri archeologice schimbă însă cu totul numita presupunere.

Toţi cei patru evanghelişti descriu intrarea Mântuitorului în oraş, dar pe când apostolii Matei, Marcu şi Luca L-au însoţit cu poporul dela Bethania, sfântul Ion a fost în fruntea mulţimii, care a venit întru întâmpinarea Lui. Credincioşii, în special galilei, aflând că în acea zi Işi va face intrarea, au venit cu miile să-l întâmpine. Au venit şi pelerini din alte părţi ale Palestinei, pentrucă se apropia Paştele şi voiau să-l sărbătorească la Ierusalim. Era momentul prielnic, aşa gândeau însoţitorii lui Isus, ca să-L proclame pe El, conducătorul naţiunei purificate, eliberată de farisei.

Pelerini şi discipoli, s'au întâlnit în drumul de caravană dela Jericho, care trece prin Bethania şi muntele Măslinilor şi s'au îndreptat împreună spre porţile acum desgropate.

Când Mântuitorul şi întreaga procesiune au intrat în oraş, au văzut strălucitorul palat al Macabeilor şi acela al Marelui Preot şi palatul regal al tiranului Irod, clădit chiar pe locul palatului lui David. Apoi Mântuitorul s'a dus la Templu de unde a gonit pe zarafi şi pe negustori.

După ce a părăsit templul, a prezis distrugerea acestuia şi a Ierusalimului.

Distrugerea a fost desăvârşită şi astăzi încă le trebue cercetătorilor mari eforturi ca să dea de unele urme depe atunci, prin ruinele lăsate de romanii răzbunători.

Se poate, cu drept cuvânt, ca aceste porţi să fi fost acelea prin care Mântuitorul venia în numeroasele sale drumuri la Ierusalim. Desigur că a locuit într'o casă din imediata apropiere.

Pietrele de sub aceste porţi, au fost desigur de nenumărate ori călcate de Isus şi fiind abia acum descoperite, vor fi păstrate cu sfinţenie.

Porţile se găsesc în acea parte a oraşului, cunoscută din vremurile biblice drept muntele *Opel*. Această porţiune n'a fost de loc săpată până'n vara trecută. Muntele *Opel* este o prelungire a muntelui *Moria* pe care se înălţa templul regelui Solomon. Astăzi această porţiune e ocupată de Moscheia Aksa.

Archeologii au descoperit o întreagă stradă bizantină cu case încă în bună stare. Era o stradă, care a fost construită cu mult timp după distrugerea Ierusalimului de către romani, distrugere prezisă de Mântuitor. Intr'o casă se poate vedea întreaga pardoseală de mozaic, iar câteva dintre încăperi au rămas intacte. Construcţia casei e similară cu multe dintre clădirile de astăzi din Ierusalim. Dedesubtul unei asemenea case a fost descoperită poarta, despre care am vorbit mai sus. Era în zidul oraşului, 'nălţat în vremea regelui David.

Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că dedesubt se găseşte o poartă, care va trebui să schimbe concepţia despre multe evenimente din istoria noului testament.

Porţile erau flancate de două turnuri masive. Zidurile, — identice cu celelalte ziduri palestiniene, — erau de o grosime extraordinară. Peretele unui turn avea o grosim de 7 metri jumătate, ceeace era enorm în comparaţie cu mărimea localităţii, pe care o apăra.

Regele David a cucerit Ierusalimul din mâna triburilor păgâne şi l-a făcut capitala ţării.

Se pare că dânsul a fost în stare să-l cucerească mai ales printr'o inteligentă strategie, căci zidurile erau inabordabile prin atacuri directe.

Zidăria din fruntea turnurilor a fost declarată de către experţi ca datând din vremea lui *Nehemiah*, fost guvernator al Ierusalimului. Acesta i-a restaurat apărătorile şi a scris o minunată carte de profeţii. Porţile şi zidurile dela intrare, aşa cum au fost reparate de Nehemiah, au rămas şi până în vremea lui Isus Christos.

(N. L. R.)

Minunata poveste a vieții mele

de Pola Negri, principesă Mdivani.

NICI NU-MI TRECEA prin minte că aș putea fi tratată de compatrioții mei așa cum m'au tratat. Grănicerii îmi luară toate bijuteriile, până și inelele de pe degete și ceva mai mult, erau și obraznici. Bine înțeles am strigat cu indignare:

— Inapoiați-mi perlele. Purtarea voastră este o insultă, mă voiu plânge autorităților.

Funcționarii îmi râseră pur și simplu în nas, ceeace nu mă calmă de loc.

— „Sunt poloneză, pașaportul meu e în

In „Țarina"

regulă, cer să mi se înapoieze bijuteriile".

Dar tot ce am spus a fost fără rezultat; in baza regulamentelor pe care mi le pomeniau la fiecare moment, ei îmi făceau observații obraznice. Un grănicer îmi spune că e oprit să scot bijuterii din țară, fără permis special și cum nu aveam un asemenea permis, trebuia să-mi las acolo toate bijuteriile. Un altul îmi spuse însă, că singurul care ar putea să mă ajute ar fi comandantul din Sosnovice.

COMAND..NTUL CAVALER

Eram cât p'aci să plâng.

— „Bine! Chemați-l pe comandant".

— „Imposibil, doamnă, comandantul este la cartierul general".

— „Atunci conduceți-mă la cartierul general".

— „Doamnă, regret dar trebuie să vă spun că mi-e imposibil".

Era mai mult decât puteam să suport. Furioasă de atitudinea lor, dădui frâu liber vorbelor și jurai răzbunare, cu toate că în sinea mea nu știam cum s'o fac. Insfârșit, observai o schimbare a atitudinilor. Urmă o convorbire între ei, și unul din ei consimți să mă conducă la comandant.

— „Cu siguranță că va refuza să vă primească", îmi spuse el pe șoptite.

Fără a-i răspunde un cuvânt, ne duserăm la cartierul general militar. Ajunși acolo, trebui să aștept ca numele și obiectul vizitei mele să fie comunicate comandantului. Așteptarea nu fu lungă, căci imediat fui introdusă la acest personagiu august. Fără vre-o introducere, începui.

— „M'au furat, mi-au luat toate bijuteriile. Cer să mi le dea înnapoi și să mă lase să-mi continui călătoria".

La aceste cuvinte, un ofițer frumos, purtând uniforma unui faimos regiment polonez, se ridică dela biuroul său și mă salută cu curtenie.

— „Cu cine am onoare să vorbesc".

— „Sunt Pola Negri dela teatrul „Imperial" din Varșovia, și insist ca să mi se înnapoieze lucrurile mele".

— „Sunt contele **Dombsky,** la dispoziția dvs. „răspunse comandantul cu amabilitate.

UNDE DESTINUL SE IMPLINEȘTE

El vorbia în limba mea și în toată atitudinea sa erau întipărite scuze.

— „S'a comis o greșală; grănicerii noștri sunt puțin cam aspri cu oamenii".

Apoi îmi sărută galant mâna. Când își ridică fără voe capul, ochii mei întâlniră pe ai lui și simții imediat că destinul ne-a unit.

Cugetam :

— „Acest om va fi soțul meu".

Am știut mai târziu că și contele Dombsky a simțit aceleaș sentimente în acest moment emoționant. Mi-a spus-o apoi că dela

In repaos, între două tururi de manivelă.

prima privire schimbată era sigur că vom deveni soț și soție. Așa s'a și întâmplat, dar eram departe de a ne gândi că această legătură va fi de așa scurtă durată.

LOVITURA DE TRAZNET

Contele Dombsky, mă rugă să scuz atitudinea grănicerilor și-mi promise să-mi redea imediat bijuteriile. El mă invită deasemenea să iau masa împreună cu el și mama lui. Fascinată de frumusețea lui și manierele lui distinse, împinsă deasemenea și de emoțiune, consimții. Și în loc să mă întorc la Berlin fără bijuterii, rămăsei la Sosnovice împreună cu ele și cu inima plină de dragoste.

Contele Eugen Dombsky era prințul visurilor mele. Imi dădeam seama că și el mă iubia, dar el nu-mi arătă acest lucru, decât cu câteva săptămâni mai târziu, când mă vizită la Berlin. Mama lui îi citi deasemenea imediat secretul în ochi.

Mă logodii. Apoi, ea îmi spuse că, după ce părăsisem vila sa, în acea seară, știa sigur că îi voi deveni noră.

Petrecui o noapte la castel înainte de a continua voiajul meu la Berlin, pentru a-mi relua angajamentele mele.

Eram fericită. Insfârșit fericirea își făcea intrarea în viața mea. Contele Dombsky îmi promisese că va veni la Berlin, imediat ce va putea obține un concediu.

Intr'adevăr, în mai puțin de o lună, veni și începu să-mi facă o curte asiduă. Intr'o seară, după o masă la hotel „Esplanade", el îmi propuse să devin soția lui și eu consimții. Il iubiam cu adevărat și eram captivată de farmecul său personal. Iubiam chiar dragostea mea, căci înainte fusesem atât de nenorocită, încât știam s'o prețuiesc. Zilele noastre de logodnă fură mai fericite decât puteam crede. Când logodnicul meu nu putea veni la Berlin, mă duceam la castelul său din Sosnovice, unde mama și sora sa mă primeau cu brațele deschise. După aceia ne căsătorirăm într'o frumoasă zi de Aprilie, după vechea datină poloneză.

O LUNĂ DE MIERE DELIRANTĂ

Nunta noastră fu un mare eveniment, căci domeniile Dombski sunt considerabile și sute de fermieri apărură în costume pitorești, pentru a asista la ceremonie. Purtam costumul tradițional, o rochie în care străbunica bărbatului meu, fusese și ea mireasă acum vreo sută de ani, iar soțul meu uniforma nobilimii poloneze.

Luna noastră de miere pe care o petrecurăm într'un pavilion de vânătoare, din domeniile soțului meu, fu într'adevăr fericită. Zilele ni le petreceam vânzând în imensele păduri și nopțile erau delirante... eram fericită... uitam totul în brațele bărbatului meu: arta, cariera și ambiția mea...

Ce nenorocire că luna de miere n'a putut dura veșnic. Toate lucrurile au un sfârșit. Singurul lucru permanent în viață, este schimbarea.

Intr'o dimineață, contele mă înștiință că trebuia să se reîntoarcă la datorie, la Sosnovice și luna de miere se sfârși.

Făcusem o mare pauză în lucrul meu din atelier, şi în supra excitaţia minţii mele, uitasem că eram angajată şi că trebuia să mă reîntorc la Berlin în Mai, ca să încep un film nou. N'am discutat niciodată cu soţul meu, despre afacerile mele personale. Nici chiar când o scrisoare a companiei „U. F. A." mă chemă la Berlin. Singura urmare a fost însă că acea scrisoare a dat ocazie primului dezacord între noi.

El vroia ca să-mi părăsesc cariera, devenind contesa Dombski şi nu vroia să înţeleagă, când îi spuneam că am promis să mă întorc în studio şi să mă lase să plec din Sosnovice.

Lipsa mea dură trei luni. Mă reîntorceam din când în când la Sosnovice, dar abia sosită eram rechemată de urgenţă printr'o telegramă la Berlin. Stătusem mult timp separaţi şi doriam din toată inima să stau la Sosnovice, dar nu vroiam să rup contractul cu societatea care a fost atât de bună cu mine. După o scenă furtunoasă, mă înnapoiai la lucrul meu.

INCRUCIŞAREA CAILOR

Mai târziu, am înţeles că nu se poate servi doi stăpâni în acelaş timp. Postul pe care-l ocupa soţul meu, necesita prezenţa sa la Sosnovice, lucrul meu mă cerea la Berlin. De prisos mă forţam să găsesc un compromis, care să aranjeze lucrul meu din atelier în aşa fel, ca să pot face dese deplasări în Polonia. Fiecare voiaj, nu făcea însă decât să mărească dezacordul. Bărbatul meu insista ca să părăsesc studio-ul pentru a locui în permanenţă la castelu său.

L'am rugat să-mi permită să lucrez 6 lun pe an la Berlin. N'a admis însă şi în ciud dragostei, prăpastia dintre noi se măria d ce în ce.

Intr'o seară, câteva luni mai târziu, când eram într'una din desele mele vizite la Sosnovice, sosi o telegramă care mă reche ma la Berlin şi când o arătai soţului meu, el se mânie cumplit.

Trăgând revolverul, el îmi declară că n mă voiu duce la Berlin, decât trecând pest cadavrul lui. Inţelegând ceiace simţia el atunci, mi-am dat seama că se apropia criza şi că era să comită un act tragic. L'am liniştit, spunându-i că rămân.

(Va urma)

Şapte, Şapte, Şapte

SOCOTIREA norocului sau a fatalităţii în cifre, merge până în era antică. Şi bineînţeles, dintre toate, cea mai interesantă şi mai dramatică cifră este : „şapte".

Creaţiunea a durat şase zile, iar a şaptea a fost destinată odihnei. In ziua a şaptea a lunii a şaptea, conducătorii bisericii au ordonat fiilor lui Israel o zi de sărbătoare.

Iacob a slujit şapte ani, pentru ca să poată căpăta mâna Raschelei.

Noe şi-a condus corabia prin potop, timp de 7 zile.

Visul celebru al lui Faraon — 7 vaci grase şi 7 slabe — a fost tălmăcit drept şapte ani de belşug şi 7 ani de foamete.

Regele Solomon a clădit templul în şeapte ani, după care l-a sărbătorit, dedicându-i şapte zile de festinuri.

Şi'nsfârşit, în nenumărate cazuri, Biblia şi religia în genere, sunt strâns legate de numărul şapte. De aci şi însemnătatea pe care a căpătat-o dealungul veacurilor.

Vom povesti mai jos însă, un caz care s'a petrecut în vremea noastră, în America tuturor curiozităţilor şi tuturor posibilităţilor. Faptele sunt absolut autentice.

Americanul *Lee Nuun* (a se observa că numele aceasta cuprinde 7 litere) din Bridgeport, Nebraska, e unul dintre oamenii cei mai favorizaţi de soartă. Numărul şapte l-a urmărit în tot timpul vieţii sale, actualmente are 77 de ani. S'a născut în ziua a şaptea, a lunii Iulie, adică a şaptea lună a anului. Este al şaptelea fiu al unei familii, care trăeşte în America de şapte generaţii.

Lee Nuun şi-a curtat consoarta timp de 7 ani. La căsătorie, *Nuun* avea vârsta de patru ori şapte, iar mireasa de trei ori şapte. Numele pastorului care le-a dat binecuvântarea nupţială era *William* (şapte litere) *Barthel* (şapte litere).

Casa în care au fondat noul cămin, avea numărul 77 la poartă. Copii lor sunt şapte băeţi şi şapte fete. Dar aci mai e altceva : şapte dintre copii sunt blonzi şi alţi şapte bruni. Astăzi, şapte dintre aceştia sunt căsătoriţi şi alţi şapte necăsătoriţi. In posesiunea familiei Nuun din Bridgeport se găsesc şapte automobile. Cel mai tânăr dintre Nuun-i are vârsta de şapte ani...

Profeţii erau obişnuiţi să citească totdeauna faptele prin numere. Un tratat antic asupra numărului 7, explică că acesta e compus din primele două numere perfecte — egal şi neegal — adică cifrele trei şi patru.

Numărul doi — explică tratatul — consistă din unităţi repetate, care nu însemnează un număr, nefiind perfect. Numărul şapte întruchipează triunghiul numeric primar şi conjuncţia pătrată.

Un alt fapt este că însăşi natura a întrebuinţat numărul şapte pentru, de pildă, împărţirea luminii în şapte culori principale. Shakespeare a împărţit viaţa omului în şapte etape, pornind dela logica, că luna îşi schimbă fazele la fiecare şapte zile. De-atunci, numărul acesta exercită o extraordinară influenţă asupra tuturor fiinţelor pământeşti.

Un scriitor de seamă atrage atenţia că dinţii copilului apar în luna şaptea şi cad pentru reînoire în al şaptelea an. La vârsta de două ori şapte ani începe pubertatea. La de trei ori şapte ani, omul devine major şi primeşte în toate ţările drepturile politice şi civile.

Concepţia mahomedană despre paradis, indică „şapte ceruri".

Deşi domnul Nuun declară că nu este superstiţios, această cifră l-a urmărit totuş şi la vârsta de şaptezeci şi şapte de ani; şi chiar dacă pronia cerească decide ca să treacă de această limită, domnul Nuun are încredere că-i va fi hărăzită o nouă perioadă de şapte ani. Dar până atunci, speră să ajungă bunic a de şapte ori şapte copii.

N. L. ROTEANU

Frumuseţea, faima şi reclama

MISS MARGARET BOREING din oraşul Magnolia, statul Arkansas (U. S. A.) a fost onorată de curând cu titlul de „regină a comerţului". Duduia are vârsta de 17 ani, e studentă la universitate şi a fost aleasă dintre câteva sute de frumoase, din statul de mai sus.

Iată însă că americanii, membri ai Camerii de comerţ, ultra-încântaţi de frumuseţea alesei lor, s'au gândit de îndată şi la partea practică şi folositoare a concursului, decizând ca să întrebuinţeze faţa minunată a Margaretei, pentru reclama statului lor.

Şi într'adevăr, organizaţia comerţului cheltueşte în fiecare an, mii de dolari, pentru tot felul de reclame.

In tot cursul anului 1929 orice tipăritură, orice fel de reclamă a statului Arkansas, va purta chipul frumoasei *Miss Margaret Boreing.*

O măsură întrucâtva similară, a fost luată de curând şi în Italia, de către Mussolini, dictatorul marei naţiuni latine. Măsura priveşte noua emisiune de bancnote italiene.

Se ştie prea bine că în toate vremurile, monedele metalice precum şi bancnotele, aveau gravate sau imprimate portretele regilor, marilor generali, oamenilor politici, reginelor şi prinţeselor.

Mussolini vrea însă, să facă bancnotele italieneşti tot atât de frumoase pe cât de valoroase. A reuşit, să readucă lira la aproape — mai mult sau mai puţin — valoarea dinaintea războiului. A decis însă că şi la imprimarea biletelor, este nevoe de o reformă. De aceia s'a instituit un concurs pentru găsirea celei mai frumoase femei italiene, căreia drept răsplată, să i se reproducă fotografia pe bancnote.

Aleasa acestui concurs, a fost signorina *Hilda Piccolo* şi s'a dispus tipărirea chipului acesteia pe bancnotele italiene.

Este o onoare mai mare încă decât aceea acordată alesei din Arkansas şi se prea poate să fie şi începutul unui nou sistem de imprimare a monedei, dând precădere frumuseţii, mai mult decât faimei.

Ancheta noastră despre concursul de frumuseţe

Am pus o întrebare 'n scris :
Ce credeţi despre-a noastră miss.
Şi îţi redăm, drag cititor,
Răspunsurile tuturor :

D. PRIM MINISTRU MANIU

Admit numirea unei *miss*,
Doar compro-*mise* n'am ad-*mis*.

D. GENERAL NICOLEANU

Prin faptul c'a ales o *miss*
O crimă ţara n'a co-*mis*.
Dar pentru prefectură-i clar :
Lipsea în jury-un co-*mis*-ar.

D. TRANCU-IAŞI

Vai, eu nici un cuvânt n'am zis :
Dela banchet am fost o-*mis*.

MINISTRUL DE RAZBOI

Prea multe sunt şi n'am putere.
Un ar-*mis*-tiţiu eu le-aş cere.

TANCRED CONSTANTINESCU

Părerea mea despre *miss* România ?
Doriţi răspunsu'mi sincer, sans facon ?
E zdravănă, ca un co-*mis*-ion
Şi-i cu lipici, cum e şi *mis*-itia.

MIHAI POPOVICI, *ministru de finanţe*

De e-*mis*-iunea *miss*-elor sunt foarte mulţumit.
La anul sper că vom avea un număr întreit.

D. IUNIAN, *ministru de justiţie*

Nu-i de resortul meu, precis ;
Şi la concurs n'am asistat
Pe mine nu m'a fermecat
In viaţă decât doar The-*mis*.

GENERALUL MOŞOIU

Dragi *mi-s misse-le* plinuţe.
Şi de mi-aţi îngădui,
Ca pe nişte sărmăluţe
Eu le-aş *mis*-tui.

I. G. DUCA

A fost un vis *mis*-terios
Al *misselor* concern...
Dar pentru mine, ce folos ?
Că nu sunt la guvern...

GENERAL AVERESCU

Adevărat e ce s'a zis ?
Au fost şi *misse*, ce-au re-*mis*
In alb de-*mis*-iile lor
In faţa co-*mis*-iunilor ?

OCTAV TAZLAUANU

Ce mi-e-o *miss*
Fără per-*mis* ?

D. GAROFLID

Liga agrară
Declară
Cinstit:
Ca niciodată
Pământul ţării-a ză-*mis*-lit
Cea mai frumoasă fată.

COAFORUL

Concursul a fost reuşit
Pe mine m'a cam *is*-tovit.

D. N. CONSTANTIN
Directorul „Realităţii Ilustrate"

După succesul de aci,
„Realitatea" astăzi speră
C'aleasa ei va birui
Şi pe cealaltă e-*mis*-feră.

p. conf. DUDUIA GRADINARIŢA

Intre foşti inamici

IN CURSUL unei vizite ce a avut ocazia s'o facă la Berlin, *Albert Thomas* fu primit în audienţă de mareşalul *Hindenburg*, preşedintele Reichului. Când fostul ministru francez fu prezentat generalissimului german, acesta îl salută foarte graţios spunându-i următoarele :

— Ne-aţi dat mult de lucru în timpul războiului.

La care, *Albert Thomas* nu se lăsă mai prejos :

— Dar, dumneavoastră, domnule preşedinte ! ?

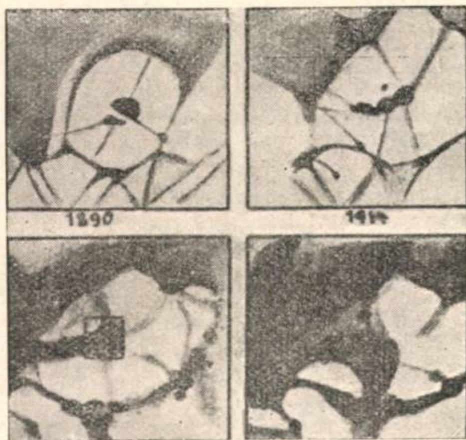
„Miss România" — d-ra Magda Demterescu şi d-na Ing. Erdész.

Dela salonul de arte al d-nei Ing. Erdesz din Calea Victoriei 168, a primit în dar o superbă pernă lucrată de mână.

Ați vrea să locuiți în Marte?

ATATA VREME cât Marte era relativ destul de puțin explorat, fantasia semenilor noștri era extrem de surescitată în ceeace privea această planetă. Fantasia este însă o boală, care face ca oamenii să sufere de daltonism, astfel încât toate li-se par colorate într'o lumină trandafirie. In felul acesta ne-am reprezentat Marte drept o planetă minunată, locuită de supraoameni, aflați pe o ideală treaptă de civilizație. Scriitori, înzestrați cu o mare fantasie, au publicat descripții de vis, ba s'au rulat chiar filme, prezintând călătorii în Marte. Ultimile con-

1918 1926

Colosalele schimbări, pe suprafața lui Marte. Lacul Soarelui (Lacus Solis), — **încadrat în fotografia din stânga, jos, — și-a schimbat forma în mod extraordinar, între 1890—1926, dupe cum se poate vedea din cele patru clișee.**

secințe ale acestui entuziasm „marțian" le-a tras, nu demult, un englez, care a predat o radio-telegramă pentru Marte.

Ultimile cercetări au tulburat însă această imagină ideală, ce ne făceam despre viața locuitorilor din Marte. Anul trecut planeta aceasta se afla situată la cea mai mică depărtare de pământ, fapt care-a făcut cu putință un studiu mai exact al planetei, studiu favorizat foarte mult de telescoapele uriașe, pe care și-le poate pune la îndemână știința americană.

Studiul acesta a confirmat părerea că Marte e o planetă aproape de agonie. Căldura ei proprie s'a irosit demult, ea fiind, exclusiv, încălzită de căldura solară. Cum depărtarea lui Marte de soare e cam odată și jumătate mai mare decât aceia a pământului, iar energia razelor solare diminuează și ele pe măsură ce sunt mai depărtate, planeta vecină cu noi e relativ foarte puțin luminată și încălzită.

Printr'un procedeu ingenios, procedeu, pe care îl vom descrie mai jos, au putut fi măsurate temperaturile de pe Marte — astfel au putut fi trase concluzii în ceeace privește situația climaterică.

La tropice temperatura se ridică vara, pe Marte, la + 20, până la + 30° C. Aceste modeste grade de căldură nu se referă la temperatura luată la umbră, ci în plin soare. Când soarele e acoperit vreodată de nouri, temperatura scade numai decât la zero și chiar sub el. Deci noaptea, trebue să domnească un frig groaznic, chiar în zonele călduroase. Repezile oscilări de temperatură trebue să aibă, fără îndoială, ca urmare, vânturi vârtejite, foarte reci. Pe Marte furtunile trebue să fie ceva de toate zilele. Aerul mai e apoi acolo extrem de uscat, deci vântul trebuie să ridice în aer nouri groși de pulbere.

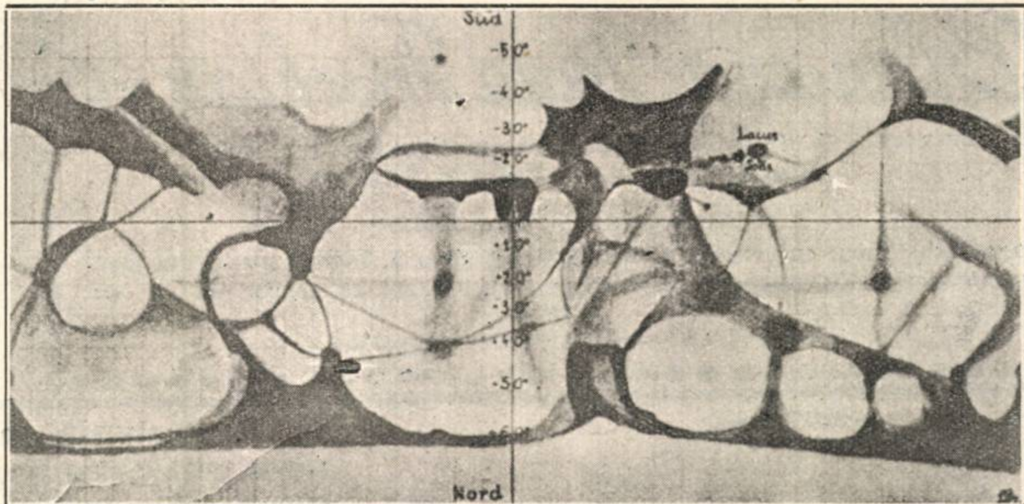
Pentru „locuitorii din Marte", care din pricina luminei crepusculare, ce domnește acolo, au „după cum se știe" ochii mari și foarte larg deschiși, aceste viscole de nisip trebue să fie foarte neplăcute.

In aceste condițiuni climaterice nefavorabile, vegetația nu poate crește decât foarte săracă și numai acele plante, care nu se lasă influențate în creșterea lor de schimbările de temperatură. Acestei flore trebue să corespundă o faună asemănătoare.

Peisagiile părții locuite a lui Marte nu nile putem închipui decât ca viroagele noastre, unde crește doar feriga pipernicită, cu atât mai mult cu cât temperatura verii de acolo corespunde lui Noembrie al nostru, cu deosibirea că soarele e acolo ascuns nu numai în ceață, ci și de nouri de praf; în plus un vânt foarte rece, astfel încât nu te poți încălzi decât dacă binevoește soarele să apară pe cer.

Aceste rapoarte deloc sumare asupra climei din Marte, le datorim în cea mai mare parte observațiilor făcute la observatorul Lowell din Arizona, cu ajutorul unui telescop de 1050 mm. Marea apropiere a planetei și puterea de lumină a telescopului au făcut posibil să se procedeze la observații prin filtrul de culori, astfel încât s'a constatat colorația fiecărei părți a planetei. La polii ei au fost observate pete mari albe, de unde s'a conchis, că trebue să fie masse mari de zăpadă sau de nouri. In zonele temperate și la equator au fost observate suprafețe mari colorate în verde, iar alături regiuni roșiatice. Prin analogie cu pământul nostru s'a tras concluzia că petele verzi sunt datorite vegetației, pe când cele roșiatice se pare să sunt deșerturi.

Prin impresionantul telescop s'a putut chiar observa nourii plutind pe cerul marțian. Au fost constatate de asemeni tulburări atmosferice, datorite norilor de praf.

Harta unei porțiuni din Marte. Punctele întunecate, sunt locuri cu vegetație, iar dungile canale (Briault-Setif-Algeria, 1915/16).

Paralel cu aceste observații s'au făcut și măsurători de temperatură. In acest scop a fost construit un termometru deosebit de sensibil, de către fizicianul american dr. W. W. Koblentz. Elementele termice fac posibilă măsurarea razelor de căldură, radiate de un corp. Toate corpurile radiază căldură, chiar și corpurile crezute reci, ca de ex. o bucată de gheață, trimițând aceste raze de căldură în jurul lor, radierea aceasta încetând numai la corpurile absolut reci, cu o temperatură de — 273° C. Razele de căldură intense, pe cari le împrăștie de ex. o sală încălzită, le putem simți cu nervii epidermei noastre.

Razele de căldură se comportă ca și cele ale luminii, adică ele se împrăștie în linie dreaptă putând să treacă peste mari depărtări.

Când o rază de căldură cade peste un element termic, care după cum se știe e format din două bucăți de metale diferite, în acest termofar se formează o diferență de tensiune electrică, ce poate fi citită după un instrument de măsurat. Dacă aceste efluvii eșind dintr'un termofar sunt mărite în felul obicinuit azi peste tot, atunci se pot măsura chiar și cele mai neînchipuit de mici masse de căldură, cu ajutorul unui asemenea instrument.

D-rul W. W. Koblentz a reușit să construiască un termofar extrem de sensibil. A închis termofarul într'un vas de sticlă vid, care menține, după felul termosului, căldura, așezând apoi în acest vas o ferestruică din mică, prin care razele de căldură pot trece. In felul acesta termofarul putea fi îndreptat în orice punct, respectiv putea să recepteze raze de căldură de la corpuri anumite, sau chiar de la foarte depărtate.

Cu ajutorul acestui instrument d-rul Koblentz a putut să dovedească diferența de căldură dintre o monedă de argint încălzită în mână și alta încălzită de aer, dela o distanță de mai mulți klm. Instrumentul poate reacționa chiar la sosirea chipului unei tinere fete, aflată la o depărtare de câțiva kilometri.

Termofarul construit de Koblentz are mărimea unei gămălii de ac. Când telescopul a fost îndreptat spre Marte, razele acestei planete au căzut pe termofar, astfel încât căldura de pe Marte a putut fi dovedită și măsurată. Ba chiar, apoi, s'a procedat și la măsurători parțiale, adică s'au putut măsura temperaturile de pe anumite părți ale planetei.

Simultan, un alt telescop, al aceluiași observator, măsura condițiunile atmosferice ale lui Marte, ca situația soarelui, transparența atmosferii, etc., amândouă aceste serii de observații fiind apoi confruntate.

Când cerul e limpede, temperatura de peste zi, la tropicii lui Marte. e de + 20 până la + 30° C. Polii, ca și polii pământului nostru, sunt înghețați, acolo domnind temperaturi de — 25 până la — 40° c. In timpul observațiilor la polul sud era vară; nici aici însă temperatura nu trecea peste zero grade.

Regiunile, cari corespund zonelor noastre temperate, arătau, — după cum se aflau în soare sau în umbră, temperaturi între zero grade și + 20° C. Formarea unor nouri a cauzat o bruscă scădere de temperatură.

Petele verzi de cari vorbeam mai sus, trebuie să fie câmpii sau păduri, deoarece din aceste regiuni radiază o căldură mai mare de cât din cele colorate în roșiatec.

Dacă pe Marte se află vre-o speță de ființe, asemănătoare celei umane, atunci aceasta trebue să trăiască foarte penibil, în mijlocul unei naturi dezolate și în luptă necontenită cu elementele.

Magda Demetrescu „Miss România"

Un păr întunecat ca negrul nopților fără lună, doi ochi în care smaragdul mărilor sclipește de toate nuanțele culorilor, în care se împăunează natura, o față ca petalele de trandafir, o gură ca un potir de floare, care când se deschide în zâmbet de copil răsfățat, lasă să se strevadă, sub reflexul rubiniu al buzelor, șiragul de mărgăritare al dinților mici și albi. O statură de regină, linii impecabile și un picior fără cusur, toate acestea au fost hărăzite celei mai frumoase fete, Magdei Demetrescu, „Miss România".

La sfârșitul verii va împlini 18 ani și frăgezimea care se desprinde din toată înfățișarea ei, îndulcește amărăciunile și îmblânzește mâniile. Privirea ochilor ei mari, alină suferințe. E bună și miloasă ca o zi caldă de primăvară și are sufletul curat ca apa cristalină de isvor.

Fructul dragostei aprinse între un bărbat ales — arhitectul Demetrescu — și o femee frumoasă, — mama ei, Magda a însemnat, pentru părinții ei, bucuria și fericirea supremă. N'a fost, însă, dat ca dânșii să se bucure vreme îndelungată de fericirea lor și— la 6 săptămâni după naștere, mama și 5 ani mai târziu, tata — au fost răpiți de moartea cruntă, lăsând pe Magdalena singură pe lume.

O mătușă iubitoare și bună i-a devenit mamă adoptivă și și-a închinat viața creșterei acestui copil.

N'are o familie prea numeroasă — un frate arhitect la Galați, o bunică și bunicul de mamă funcționar la Astra Română, un unchiu, architect la Palatul de Justiție, iar d. și d-na Constantin Naumescu îi sunt nași — dar tuturor câți vin în apropierea ei, le insuflă dragostea curată, pe care o inspiră și Fecioara credincioșilor.

Suntem mândri de a fi descoperit această floare și de a o fi scos din modestia ei.

Magda Demetrescu, „Miss România", pe care toată lumea, astăzi, fermecată de gingășia ei, o sărbătorește, va pleca la 1 Mai, împreună cu mama ei adoptivă, peste Ocean, în America, la Galveston, ca să ducă până departe, odată cu strălucirea frumuseții sale, faima țării noastre.

O mare parte din admirația față de ea, a celor de acolo, se va răsfrânge și asupra patriei ei.

Magdei Demetrescu, i se cuvine recunoștința noastră a tuturor, pentru serviciile pe care — fără îndoială — le va aduce României.

Publicăm alăturat un extract de naștere, fără nici un comentariu.

Regatul României
PRIMĂRIA ORAȘULUI BUCUREȘTI
PLASA BĂNEASA JUDEȚUL ILFOV
OFICIUL STĂRII CIVILE

EXTRACT

Din registrul actelor de Naștere pe Anul 1911

No. 5788

... anul una mie nouă sute unsprezece luna August ... ziua ... ora ... Act de nașterea copilului Madelena de sex femenin născut la ... Nicolae Demetrescu de ani 32 de profesie Arhitect și a D-nei Eugenia născ. Pisoschi de ani 20 de profesie fără ... după declarațiunea făcută de către tatăl ...

Martori au fost: Alexandru Pisoschi de ani 59 de profesie Pensionar ... Ion Popescu de ani 26 de profesie funcționar ...

Declarant: Nicolae Demetrescu
Martorii: Alex. Pisoschi, Ion Popescu
Ofițer al Stării Civile: Theo ...

14

No. 13051

Paştele

de Gh. Brăescu.

VINE PAŞTELE! Săptămâna mare este săptămâna bunătăţii. Oamenii cred şi postesc. Foarte mulţi îşi spovedesc păcatele. Toată lumea pare mulţumită: negustorii sporesc preţurile şi consumatorii cheltuelile.

Ducă-se!... spune fiecare. Odată e paştele pe an!

Preoţii îşi freacă mâinile: au doar două pascalii, deci două rânduri de colaci, de colive, de spovedanii, de acatiste şi se va scoate de două ori crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, pentru ertarea oamenilor, pentru ca oamenii să fie jertfiţi de mânuitorul de bani publici.

Dar crucea e bună. Cu ajutorul ei se căsneşte să trăiască fiecare: cel care înjură de ea, cel care jură pe ea, hoţii cari fac cruce şi se aţin la răscruce, leneşii cari ţin braţele în cruce şi când murim, o cruce se pune la capul tuturor.

Căci crucea ajută.

De mult, ne povestea bunicuţa, din vremuri uitate, de pe când se potcovia puricele cu nouăzeci şi nouă de ocale de fier la un picior şi tot i se părea că e uşor, trăia o împărăteasă bună de nu se mai aflǎ. Impărţea grâu şi haine la săraci, ierta vinovaţii şi ocrotea dragostea fecioarelor.

Imbătrânise sărmana şi cu fruntea senină, argintată de un păr bogat, cucernic, n'avea astâmpăr pe tronul ei de aur.

— Linişteşte-te Măria Ta. Ai făcut destul pentru noi. Ţi-ai pregătit loc, lângă Domnul deapururi.

— Nu, n'am odihnă. Trebue să mă duc departe. Am visat pe Mântuitorul nostru care mi-a spus: „Du-te şi caută crucea pe care am fost răstignit şi împarte-o oamenilor, să creadă şi să se mântuiască".

A plâns lumea toată şi tot poporul a petrecut până dincolo de hotarele împărăţiei pe împărăteasa, care sprijinea în toiag, mergând măsurat, suta de ani ce-i dăruise Dumnezeu şi o lăsase voinică, să meargă pe jos atâta cale, căci pe atunci, spunea bunicuţa, nu erau butci trase de cai neastâmpăraţi, gătiţi cu zurgălăi.

Dar cei cari răstigniseră pe Domnul, ca să ascundă urmele nelegiurei lor, îngropaseră crucea şi în locul ei ridicaseră o statue lui Venus, la picioarele căreia se târau, să i le sărute, cei cu gânduri păgâne.

Ajungând la Ierusalim, împărăteasa, întorcând cu ruşine ochii dela goliciunea zeiţei ispititor săpată în marmora albă, a pus să dărâme statuia şi s'o îngroape. Săpând să-i împlinească ordinul, credincioşii au dat nu peste una ci peste trei cruci, din care două erau, se vede, ale tâlharilor, răstigniţi în batjocură, odată cu El.

Lacrămi de bucurie brăzdau faţa împărătesei. Dar nedumerirea ei era mare. Avea răspundere grea în faţa credincioşilor: care din cele trei cruci era cea adevărată?

Insă cine ar fi putut spune dacă erau toate cioplite la fel, din acelaş lemn, de aceiaşi meşteri, şi în aceeaş zi?

Doborâtă de jale şi oboseală, împărăteasa aţipise nemângâiată, cu lacrămi de copil care încearcă prima suferinţă. Dar în vis i se arătă Fecioara Maria şi-i spuse netezindu-i părul argintat: „Nu plânge! Bucură-te împărăteasă fără prihană. Scoală, caută şi culcă trup de om mort şi pe care cruce va învia, aceea va fi crucea Domnului nostru Isus Christos, care a pătimit şi s'a răstignit pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire".

Şi grăind astfel se făcu nevăzută, iar împărăteasa se trezi şi punând să se bată tobe şi surle şi să se sune din trâmbiţi, strânse tot norodul din jurul ei.

Pe atunci răi făcătorii se pedepseau cu moartea şi trupurile lor erau expuse, în văzul tuturor, la porţile cetăţei. Oamenii împărătesei aduseră în grabă cadavrul unui tâlhar desfigurat de moarte. Il aşezară pe una, apoi tot atât de zadarnic pe alta şi porniră fără speranţă să-l aşeze şi pe a treia cruce, zoriţi să isprăvească, să fugă de lângă trupul care răspândea amarnic, veninul morţii.

Dar o minune! N'apucară să întindă mortul pe cruce şi de astă dată lutul se însufleţi, tâlharul deschise ochii, mişcă un deget, strănută de se clătinară frunzele din pomi şi ridicându-se, căzu în genunchi, închinându-se, mulţumind lui Dumnezeu şi jurându-i să se pocăiască.

Ajunsă acasă, împărăteasa făcu praznic mare, împărţi vin, miere şi grâu, puse sobor de preoţi să facă rugăciuni, s'aprindă candele şi lumânări, să ardă smirnă şi tămâie şi după slujbă fărâmiţă crucea, împărţi lemn sfânt la toţi credincioşii din cuprinsul împărăţiei sale şi muri fără durere în tronul ei de aur, încununată de razele de lumină ce se scoborau din cer.

Au trecut mii şi mii de ani de atunci. Creştinismul s'a întins, a cuprins lumea. Biserici se înalţă la fiecare colţ de stradă. Preoţii s'au înmulţit ca iarba. Dela Ierusalim, continuă să se aducă cu cheltuială lemn sfânt care se vinde pe bani buni creştinilor.

Căci lumea crede şi nu cercetează, de ce la unul bucăţica de lemn e de molift, la altul de nuc, de paltin, de cedru sau de măslin, deoarece credinţa este nădejdea celor umili.

Atâta avere au săracii: Paştele şi Crucea. Nu vă atingeţi de crucea şi paştele lor.

GH. BRAESCU

MISTER BROWN, proprietarul Arenei, intrat în cafenea, porunci un cocktail și se așeză la o masă picior peste picior, aprinse o țigară și avea aerul că privește cu deamănuntul pe cei din jurul său.

Erau tot felul de oameni în Cafeneaua St. Louis. Studenți, soldați, oameni făr'de nici o ocupație, și mai ales vedeai niște indivizi voinici, pe cari nu dădeai greș să-i numești sportmani: fie antrenori, fie jucători de foot-ball, fie atleți. Acea cafenea, din pricină că se afla lângă Arenă, era locul unde veșnic se adunau campionii mai mult sau mai puțin însemnați, mai mult sau mai puțin modești. Domnia un sgomot infernal: strigăte răgușite ale jucătorilor, hohotele desfrânate ale studenților, vorbe de spirit, fraze obscene se amestecau cu fumul acru de țigări și duhoarea de alcool.

Dar iată că intrarea unui bărbat înalt, robust, cu trăsături aspre de pugilist, făcu să înceteze dintr'odată larma asurzitoare. Cu toții tăcură pe neașteptate și numai vocea lui M. Brown se auzea, murmurând numele celui sosit: *„O'Connel"*.

Bărbatul se îndreptă cu pași lungi, felini, de atlet, către masa ocupată de Brown, își smulse bereta și se așeză. Și sgomotul, întrerupt de sosirea celebrului pugilist, reîncepu mai vârtos ca înainte.

— O'Connel — zise atunci M. Brown, privind pe cel sosit, — s'ar spune că nu ești bine dispus astăseară. Păcat! Aveam să-ți propun o afacere grabnică și deaceea te-am făcut să vii aci.

— Ba dimpotrivă, domnule Brown, — răspunde celălalt, nici nu te îngriji de mine, mai degrabă spune-mi cu ce te pot servi. Mă grăbesc și...

— O'Connel — îl întrerupse M. Brown, scotându-și țigarea din gură și suflând o gură de fum în atmosfera viciată din local. Te-am chemat pentru o afacere foarte importantă. Este în vizită la New-York Tai-Wo-Ro, campion chinez de box. Mulți sunt de părere să dăm un spectacol în Arenă. Pe legea mea! un chinez constitue întotdeauna o noutate, care poate atrage mii de spectatori! M'am gândit imediat la d-ta, deoarece în tot New-Yorkul ești singurul în stare să te împotrivești abilităților școlii chineze și să zădărnicești apărările dibace ale acelor mutre galbene. Și cum știu că te antrenezi mereu, am hotărât matchul pentru mâine la 18. Nu-mi lipsește decât consimțimântul d-tale, O'Connel. Nădăjduiesc că nu mi-l vei refuza. Ți-am fixat un premiu fix de 500 dolari, plus 1000 pentru învingător. Deci?

O'Connel părea să fie cu gândul aiurea în timp ce impresarul vorbia. Micii lui ochi de boxeur erau dilatați și o cută adâncă îi brăzda fruntea. Vestea nu numai că-l lăsa indiferent, părea să-l plictisească chiar.

M. Brown băgă de seamă aceasta și adăugă repede:

— Ei, dece mutra asta întunecată? Totdeauna te bucuri când ți se anunță vreo întâlnire. Ce ai azi? Cred că nu ți-e frică de individul cela galben. Firește, acum avem de aface cu ceva nou, însă școala lui John Taylor este cea dintâiu din America și nu avea nici o teamă de chinez. Prin urmare?

Boxeurul păru atunci că se trezește din amorțeala cu care ascultase primele cuvinte ale impresarului. Luă o înghițitură din cocktail-ul ce i se servise între timp. Dădu din cap și spuse:

— Nu China mă înspăimântă. Știi bine că am făcut parte dintr'o expediție militară în Hoang-ho și de atunci am început să mă antrenez. Cunosc jocul chinez! Piruete, parări duble, gest fals cu lovituri directe fulgerătoare. Deloc knock-out! Toate directe.... — Și prinse a învârti în aer pumnii viguroși pentru a arăta loviturile pe care le știa bine.

— Ei? atunci? — zise Brown.

— Domnule, — continuă boxerul, și pe față i se așternu o umbră întunecată de mâhnire, — domnule Brown, d-ta știi că sunt căsătorit. Am o nevestică adorabilă! Un înger! O iubesc atât de mult pe copila ceea, o iubesc ca un nebun... și acum ea suferă, suferă atâta....

Un suspin îl înecă.

— Bolnavă? întrebă Brown temător.

— Nu, — răspunse boxeurul, trecându-și o mână pe frunte, — nu e bolnavă, dar suferă mult.. Trebuie să fiu lângă dânsa, are nevoe de prezența mea, domnule Brown, peste câteva ore, poate, voiu avea un copil, cel dintâiu copil!...

M. Brown, care până în acel moment ascultase pe boxeur cu acel respect ce-l avem pentru persoanele copleșite de supărare, izbucni într'o exclamație de bucurie. Se ridică în picioare, luă mâinile lui O'Connel, le strânse tare și apoi rosti: „O'Connel, ce treabă e asta să înspăimânți lumea așa? Vesel, ce Dumnezeu! Ești pe cale să devii tată și-mi faci o figură de înmormântare! Acum ți se prezintă un bun prilej să începi o pagină cu numele celui ce se naște. Haide, semnează acest contract. Fă-o pentru fiul d-tale.

Ochii boxeurului se aprinseră, surâsul îi reapăru pe buzele groase și semnând hârtia ce-i întindea impresarul, murmură:

— Da, pentru fiul meu!

* * *

Primul round se terminase. O'Connel era într'o stare de deprimare profundă. Statura lui înaltă părea nimicită de namila cu puncte galbene, numai nervi, care îi sta înainte și care din capul locului dovedise superioritate asupra boxeurului american. Și o umbră de infinită tristețe se citia pe figura lui O'Connel.

Era boxeur, e drept, însă sufletul îi era blând și bun. Și în ziua ceea, inima îi era sfâșiată de o mare durere. Lăsase casa plină de medici. Nevasta lui, micuța lui Mary suferia, suferia mult. Spuneau că este nevoie de operație grabnică, pentru a o salva pe mamă și pe prunc. Il iubia atâta păpușica aceea gingașă și sufletul său nu se simția în stare să trântească pumni, în timp ce ea pătimia sub bisturiul chirurgului. Dar iscălise și nu putea lipsi dela datorie.

Incepu al douilea round, dar fu un adevărat dezastru. Dânsul nu mai putea lupta. Puternicii lui pumni păreau moleșiți, din pricina durerii, ochii nu-l mai ajutau, picioarele își pierduseră agilitatea.

Se lăsa repezit de adversarul său galben, care sărea dintr'o parte într'alta a ringului, așa, fără nici o împotrivire. Și dacă se împotrivia, nu dădea decât lovituri întârziate, amorțite, care erau ușor înlăturate de parările admirabile ale chinezului. Unii dintre spectatori, i-au strigat „laș" și atunci O'Connel s'a mai trezit puțin. Dar apoi neliniștea grozavă, chinul, teama cumplită, că putea pierde pe scumpa lui nevestică, l-au biruit din nou și se dădu iarăși furiei irezistibile a asiaticului.

Sfârși al douilea round. M. Brown sări pe ring.

— Dar ce faci O'Connel? Dacă continui astfel, în roundul următor ești bătut!

Boxeurul îl privi cu ochii holbați, absent și răspunse gâfâind:

— „Poate...."

La sfâșitul roundului al treilea, O'Connel era într'adevăr sleit. Leoarcă de sudoare. O directă i-a scos doi dinți, un swing l'a trântit la pământ, făcându-i o vânătae la falcă. Ochii îi erau umflați: de oboseală, de supărare, de plânsul tainic.

Incepu al patrulea round și O'Connel, voinicul, cel care doborâse atâția campioni, nu mai era decât o jucărie supusă furiei chinezului. Curgea lovitură după lovitură. O'Connel le primea pe toate. Directe, traversale, swings, duble. Și un swing fu acel care îl aruncă din nou la pământ.

Una, două... trei... patru...

In arenă se auzi un strigăt, o alergare de oameni și apoi glasul Sarei, sluga neagră a lui O'Connel: — Stăpâne... Stăpâne... Totul bine. Un băiat. Frumos, foarte frumos.

Boxeurul sări în sus, ca atins de un curent electric. Ochii-i aruncau flăcări de mânie. Mușchii pieptului se umflau sub puternica aspirație de aer, acei ai gâtului se întăriră și se făcură ca de bronz. Bicepșii se contractară, corpul i se întinse cu o putere de fiară și o lovitură se îndreptă sgomotos în falca galbenă a chinezului.

— Ține, asta pentru fiul meu.

KNOGK-OUT!

Una, două, trei patru, cinci șase, șapte, opt, nouă... zece...

Din italiană de p. z.

Aspecte dela concurs

„Mis Banat" d-ra Kato Ehling

Juriul, în deliberare: d. Fr. Storck, **d-na** Cantacuzino, **d.** Al. Vaida Voevod, **d. prof.** **Tzigara-Samurcaş,** d. **Liviu Rebreanu.**

Miile de oameni înghesuiţi în faţa palatului „Adevĕrul" şi „Dimineaţa"

„MISS MUNTENIA", d-ra Ortansa Tănăseanu, aleasă a doua frumuseţe pe ţară.

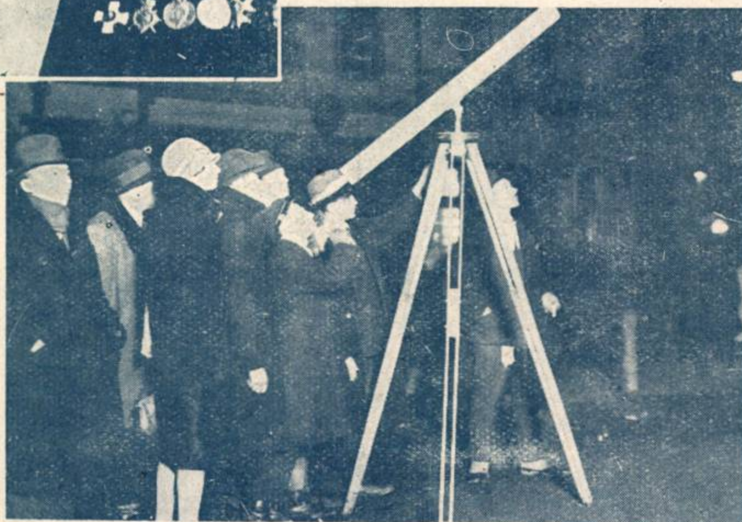
Curiozități

„Căpitanul" Barker, conducătorul fasciilor engleze, este femee, după o recentă constatare.

„Program schimbat, tablouri noui !" — Un circ ambulant în Cașmir.

„Astronomie populară, în squarul Cercului Militar din București.

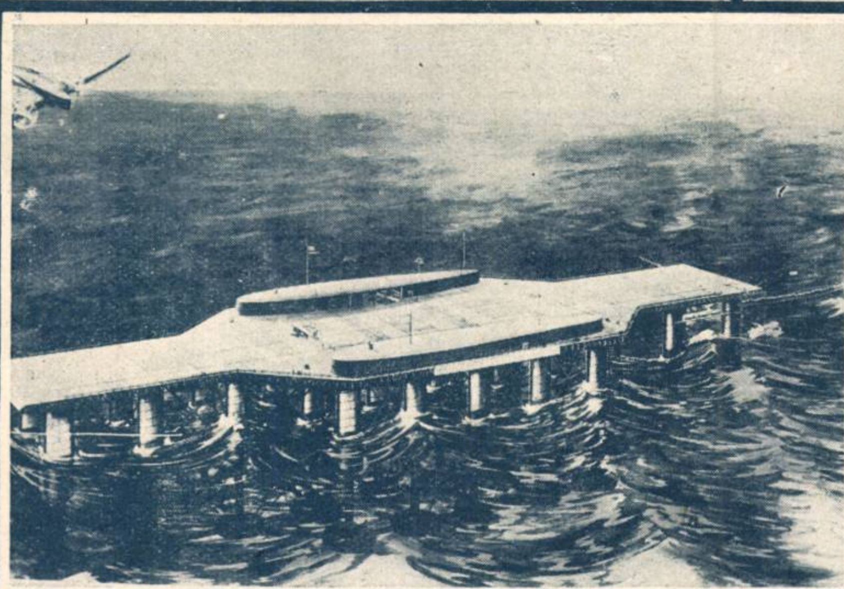
Păpuși între păpuși !

Prima echipă femenină la cursele de regate Oxford-Cambridge

Oameni fapte și idei

Un nou model de insulă plutitoare pe Atlantic, pentru aterisarea avioanelor.

Monumentul lui Andrei Ady (un mare prieten al românilor din Ardeal) ridicat la Budapesta.

Maiorul Zappi participant la expediția lui Nobile la Polul Nord, s'a căsătorit.

Somajul în Anglia. — Vânzători de ziare, mascați pe străzile Londrei

Lady Hamilton" o iapă din serviciul circulației Londonere își ia rolul în serios.

Dra. ing. Pilar Carega, în vârstă de 20 ani, conduce expressul Madrid - Gijon.

O reclamă originală

SE ŞTIE că americanii sunt cei mai mari meşteri în domeniul publicităţii. Afacerile sunt afaceri şi pentru a se atinge ţinta dorită, nu interesează mijloacele care se pun în aplicare.

Astfel, de curând, toţi bărbaţii unui mic orăşel american, au primit câte o scrisoare care conţinea următoarele cuvinte :

„Iubitul meu William, (sau Jack, sau Herbert), te aştept mâine la... (aci urmează numele unui cinematograf din acel oraş). Mii de dulci sărutări, X...

Semnătura, era un pronume de femee.

Această misivă a deslănţuit nenumărate drame în acel liniştit orăşel : scenele de gelozie răsunau toată ziua, iar tribunalul fu asaltat cu mii de cereri de divorţ.

Afacerea luase o astfel de întorsătură, încât directorul în chestiune, recunoscând, ce e drept cam târziu, că a fost puţin cam „prea tare", făcu să apară săptămâna viitoare, o notă explicativă în ziarele locale.

El şi-a procurat (nu se ştie cum) pronumele tuturor bărbaţilor din oraş, iar semnătura scrisorii era numele eroinei marelui lor film.

Soţiile, acum liniştite, au fost primele care au făcut haz de această stratagemă şi... însoţiră pe bărbaţii lor, pentru a-şi vedea rivala pe ecran.

Şi directorul, un moment îngrijat, începu să culeagă enorme beneficii, atât morale, cât şi materiale.

Un birjar şi o biblie

IATĂ o nostimă întâmplare, care a avut loc acum câtva timp la Londra şi care este absolut autentică.

Un judecător fiind nevoit să meargă într'un cartier oarecum îndepărtat, se sui într'o trăsură.

Ajuns la destinaţie, birjarul îi ceru acestuia 18 pence pentru plata cursei.

— Eşti în stare să juri că meriţi suma aceasta?

— Da, răspunse birjarul convins.

Magistratul scoase apoi o Biblie din buzunar şi-l puse pe acesta să jure. In urmă dete birjarului 6 pence, încunoştiinţându-l că-şi opreşte restul de 12 pence pentru prestarea jurământului.

Inutil să mai adăugăm că bietul om a rămas înmărmurit.

Moda la Hollywood

VOGA „CHAUSSETTE"-elor scurte de lână, pe care nemiloasa temperatură le-a impus şi elegantelor bucureştene a fost lansată la Hollywood şi Los Angeles, de *Alice White*, o nouă vedetă a casei *„First National"*, o pasionată a excentricităţilor. Tot ei, se datorează şi creiarea rochiilor brodate pe „crêpe de soie" cu şi fără trenă.

In schimb, rivala acesteia, *Raquel Torrés*, a adoptat pentru uzul personal o pyjama foarte originală — pantalonii fiind scurţi până la genunchi. T.

Bunele auto-păreri ale unui criminal

FERMIERUL *Gordon Norcott* din America a fost arestat mai de mult sub grava acuzaţie de-a fi ucis cu premeditare trei copii.

La proces s'a dovedit că Norcott omorîse pe cei trei copii în ferma sa şi apoi le băgase cadavrele într'o groapă pe care la urmă a astupat-o turnând var nestins deasupra.

S'a crezut că fiorosul asasin e iresponsabil. Dar iată că Norcott a recurs la o apărare *sui-generis*.

La proces, Norcott, care a luat lecţii de drept prin corespondenţă, s'a apărat singur. Argumentul lui de încheere, a fost :

„Un asemenea om care omoară trei copii în felul acela ar fi un maniac, şi cred că eu sunt sănătos la minte".

Figurile Ecranului

Charles Vanel

INCHINAM „Figurile" acestei săptămâni celui mai de seamă interpret francez, marelui solitar, Charles Vanel.

S'a născut în Bretania la 1884. A urmat cu succes cursurile şcolare, debutând în cinematograf acum câţiva ani de zile, mulţumită lui Robert Boudrioz, *care l-a descoperit şi care, după multe greutăţi, l-a hotărît să abordeze studio-ul.*

Robert Boudrioz i-a încredinţat rolul principal din filmul său „L'Atre", care a fost un

succes pentru Vanel. Apoi au urmat celelalte succese din „Miarka", „La Fille â l'Ourse", „Fille de Camarque", „Phroso", „La Maison du Mystère", „L'Autre Aibe", „La flambée des rêves", „Pêcheur d'Islande" „Nitchevo", „Feu", „La Proie du Vent", „Le reveil de Waddalone", „L'Esclave blanche", „Pe petit Jacques", „L'Orphelin du Cirque", „Le Passager", „Paname n'est pas Paris", „La femme rêvée" şi „Napoleon".

Retras şi foarte modest, evită orice gălăgie, care s'ar face în jurul lui. Sunt puţini, foarte puţini, acei ziarişti cari au reuşit să-l intervieweze şi de cari Charles Vanel *caută să scape prin orice mijloace.*

Când nu turnează — se întâmplă rar — se retrage, sau în căsuţa lui din satul liniştit bretagnez; sau colindă mările cu yachtul său „Yano", înconjurat de matelоţii săi.

Unde mergem ?

„SELECTUL" reprezintă „Crinul Galben", cu **Billie Dore.**

CINEMA „BOULEVARD-PALACE", proectează **„Râzi paiaţă"**, magistralul film al lui **Lon Chaney.**

CINEMA „TRIANON" reprezintă **„Picadilly"**, celebra înscenare a lui Dupont cu **Ana May Wong.**

„CAPITOL"-ul proectează **„Cadavrul viu"** după romanul lui **Tolstoi,** cu marele **Pudowkin** în rolul principal.

CINEMA „ELITE" reprezintă un film de mare succes.

LA „SCALA" continuă marele succes „Teoria Chibritului" şi un program cinematografic ales.

„Rex"-ul proectează un program special pentru Sf. Paşti.

Decorul pentru coperta acestui număr, ne-a fost pus la dispoziţie, de renumita firmă „BOMBONERIA PALATULUI", Calea Victoriei, Bucureşti.

Poşta Cinefililor

MARIA ERNESTA. — Scrisoarea d-tale, care ese din cadrul celorlalte, mi-a făcut plăcere. Ida Wust are etatea pe care o amintiţi, însă nu-i mama Mariei Paudler. Emil Jannings n'a jucat în „Patima marei ducese".

TINCUŢA. — Jack Trevor este căsătorit Ii puteţi scrie în l. germană sau engleză pe adresa Sophienstrasse, 15 b, Berlin C. 54 (la dr. Conner.) Are 1,81 m. înălţime. Jaques Catelain e francez şi îi puteţi scrie în l. franceză. Are 31 de ani.

MIRALENA G. W. — Iwan Mosjoukin s'a născut în ziua de 28 Sept. 1892 în Rusia. E căsătorit cu Agnes Petersen şi turnează la Berlin unde îi puteţi scrie în l. germană, rusă sau franceză pe adresa Brandenburgichestrasse, 47. Răspunde.

PETRU BARUTELF. — Artiştilor Tim Mckay şi Ken Mynard, le puteţi scrie în l. engleză sau franceză pe adresa: c/o The Standard Casting Directory. 616 Taft Building, Holywood, Calif, U. S. A. Fred Thomson a murit la sfârşitul lunei Decembrie din cauza unei operaţii nereuşite la ficat. Zigoto a murit cu puţin timp înaintea lui Fred Thomson tot din cauza unei operaţii.

„ALLAN". — Dacă doriţi să aveţi autografe, scrieţi o scrisoare artistului respectiv şi acesta vă va satisface. Pentru artiştii europeni e preferabil să le trimeteţi şi fotografia. Nu-i nevoie să expediaţi toate scrisorile prin intermediul revistei „Mon Ciné". Aceasta o puteţi face numai când vă indicăm noi această cale. Răspunsurile sosesc în termen de 3—4 săptămâni, exceptând America, unde durata de timp este ridicată la pătrat.

LENUTZA. — I Mary Philbiu e de origină americană şi are 23 de ani. Nu-i căsătorită. II. Nu cunosc nici un artist cu acest nume. III. Dolores del Rio e în divorţ. IV. Laura La Plante are 24 de ani. V. Greta Garbo nu-i căsătorită. VI. Agnes Petersen Mosjoukin Brandenburgischestrasse, 47, Berlin. VII. Prinţul Olenin din **„Cazacii"** a fost interpretat de Nils Asther.

Ecouri Cinematografice

CARMEN BONI simpatica vedetă italiană e grav bolnavă de gripă. Ea se află actualmente la părinţii săi, la Roma.

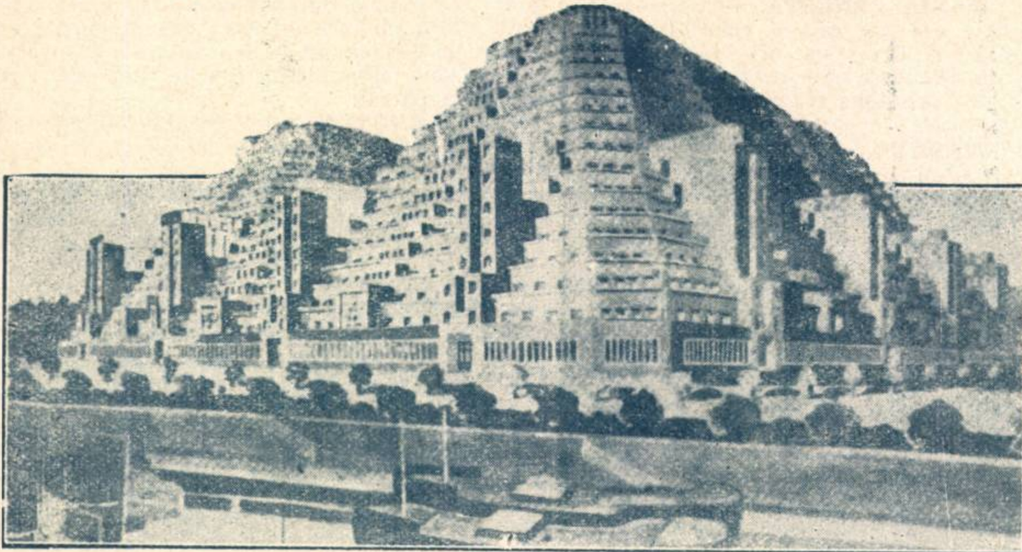
CELEBRUL TRAGEDIAN german *Albert Steinruck* care a avut şi pe ecran câteva creaţii minunate — amintim pe Beethoven din *„Dragoste de poet"* — a încetat din viaţă zilele trecute la Berlin.

IN LUNA DE MIERE

— Nu ţi se pare, dragul meu, că am pus prea multă sare în supă ?

— O, nu, draga mea : nu te necăji. A fost numai niţel prea puţină supă pentru atâta sare.

Apartamentele viitorului

UN cunoscut arhitect francez, *Henry Saurage*, a desenat de curând un model de clădire cu apartamente de locuit, care seamănă foarte bine cu anticile piramide ale Egiptului.

Planul arhitectului preconizează o imensă clădire, în proporţii vaste, cu nenumărate apartamente, în care s'ar putea adăposti 10.000 de persoane și în ale cărei garaje vor putea sta 4000 automobile.

Henry Saurage susţine că asemenea case cu apartamente nenumărate, vor cuceri viitorul și vor constitui fiecare un oraș, cu totul aparte. Numai în acest chip se va putea rezolva însfârșit problema locuinţelor.

Intr'una din aceste case va fi posibil ca cineva să se nască, să trăiască și să moară fără ca să părăsească vreodată clădirea.

O astfel de construcţiune va economisi spaţiul în mare măsură, va sistematiza traficul și în genere, va continua confortul și buna rânduială, moderne.

Macheta architectului francez pe care o reproducem, este astfel lucrată, încât lumina solară va putea pătrunde în fiecare părticică a marei clădiri. Fără îndoială, chiriile nu vor mai fi atât de mari, ca acum.

OUĂLE ROŞII

Copiii aşteaptă cu nerăbdare sărbătoarea Paştelui pentru varietatea de culori, prin care ea le desfată vederea.

Uneori culorile au darul să răscolească vibraţiile vitale ce fac pe tânăr să viseze, iar pe bătrân să întinerească o clipă.

Acadelarii şi zugrăvitorii turtelor dulci, contează mult pe simţul estetic ce călăuzeşte pe copii, în alegerea diverselor zaharicale. Tot astfel, cele care nu încetează a se gândi la mulţumirea şi fermecarea nu numai a copiilor ci şi a celor mari — femeile — îşi pun culori pe vestminte şi faţă, spre a încânta.

Paştele fiind sărbătoarea învierii şi a reîntineririi totodată, pentrucă deobicei coincide cu venirea pestriţei primăveri, a fost firesc ca el să fie însoţit — în cursul veacurilor — de obiceiuri, cum sunt: înnoirea cu haine, ouăle roşii, iepuraşi, care toate îşi au obârşia în deşteptarea la viaţă.

Datina ouălor roşii a rămas dela romani. Faptul, puţin comun, ca o găină să scoată un ou cu pete roşii pe coajă, este susţinut de istoricul *Aelius Lambrigius*, după care oul cu pricina (făcut de o găină a mamei lui Marc Aureliu) a dat naştere profeţirei ajungerii acestuia ca împărat. Deaceea Romanii păgâni au început să prăznuiască prin ouă roşii o sărbătoare a *dominării*. Iar pe vremea transformării sărbătorilor păgâneşti de către biserica creştină, acestei datine i s'a dat însemnătatea unei dominări a purităţii asupra păcatului.

In lucrarea sa devenită astăzi clasică — „*Ursitul fetelor şi al vădanelor...*" d. Barbu Lăzăreanu vorbeşte despre culegătorii şi tălmăcitorii de legende privitoare la această datină, printre cari, de un oarecare Al. Geanoglu-Leonida.

Dintr'o cărticică tipărită de acest prea cuvios publicist, în anul 1827, se vede că împărţitoarea primului ou roşu a fost Maria Magdalena. Cu acest dar înfăţişându-se ea la Roma, înaintea împăratului Tiberiu, i-a povestit despre învierea Mântuitorului.

Că roşul este o culoare învietoare, nu-i nevoie să cercetăm scrierile romanilor spre a o afla, ci numai să ne aducem aminte de acele cântece populare în care se vorbeşte despre „*moţ roşu*" etc.

Mai târziu spiritul de invenţie al poporului a scornit o serie întreagă de legende religioase-literare, în legătură cu roşitul ouălor.

Cea mai frumoasă ni se pare următoarea pe care o relatăm:

„In dimineaţa Invierii, Isus a ieşit înaintea unui grup de femei, cari veneau la Ierusalim cu păsări şi ouă, să le vândă 'n piaţă.

„Mergeţi de spuneţi ucenicilor mei să nu mă plângă, că eu am înviat”.

Femeile au căzut cu faţa la pământ şi după ce i s'au închinat, una dintre ele mai inimoasă i-a spus: „Dar să ne dai Doamne, un semn, căci altminteri nu ne vor crede pe noi”.
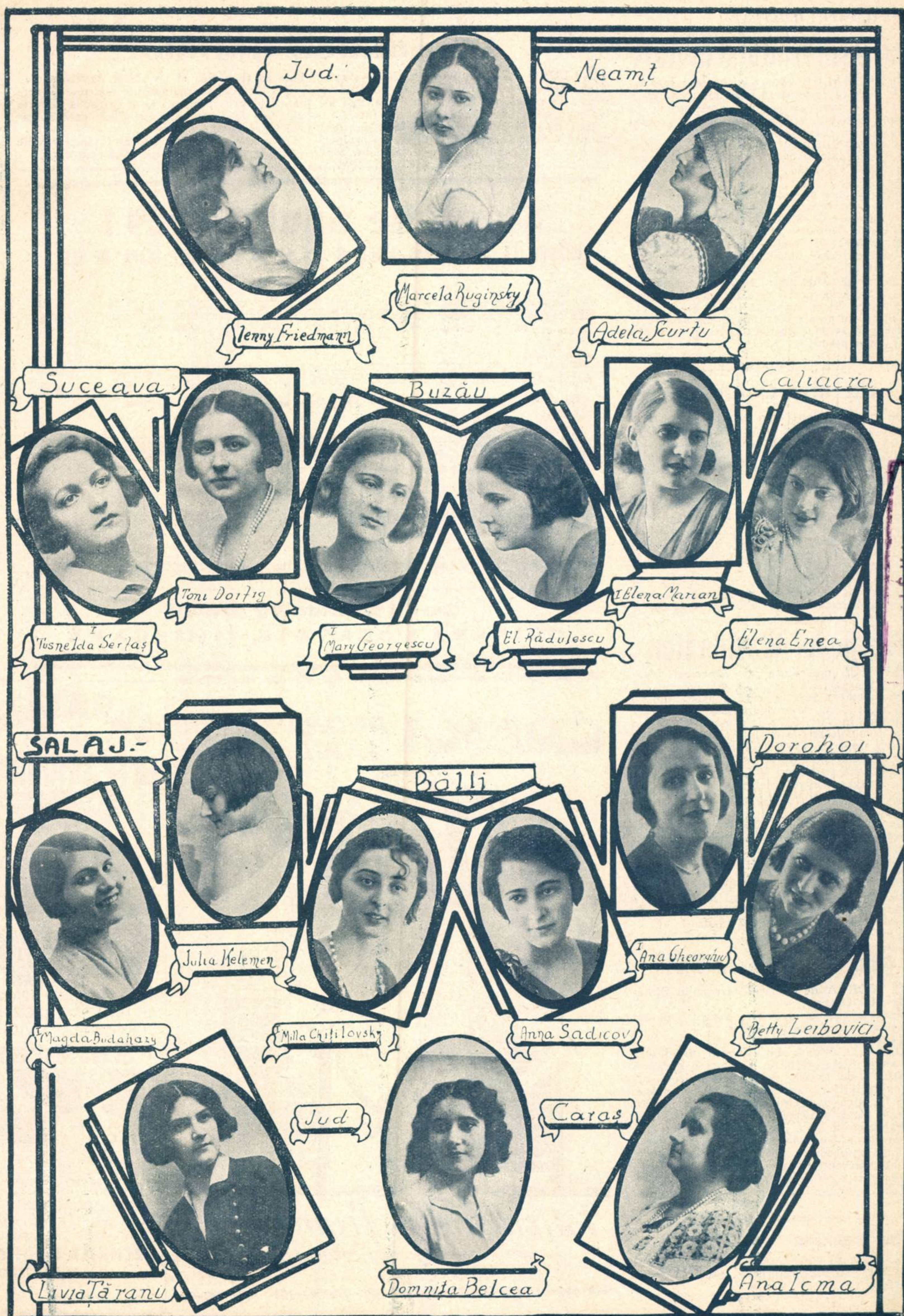
Şi atunci Mântuitorul a întins mâna peste coşul cu ouă al femeei şi toate ouăle s'au colorat în roşu, ca, astfel, norodul, văzând minunea, să creadă în spusele femeilor.

Deatunci ar fi obiceiul ca de Paşti să roşim ouă.

Dar orcare-ar fi originea datinei acesteia este cert că obiceiul s'a înrădăcinat adânc la noi, la toate popoarele creştine.

Ca să încheem, vom menţiona că scriitoarea Elena Sevastos a publicat pe vremuri o serie de date interesante asupra meşteşugului de-a încondeia ouăle, aşa cum obişnuesc sătencile noastre.

V. G. Ioan

Candidate alese la concursurile județene din 3 și 10 Martie crt.

Intre suferinţă şi moarte

GENERALUL *Plutarco Calles*, însărcinat cu reprimarea rebelilor mexicani, a fost mai înainte de a purta acest grad un simplu institutor şi numit dintr'odată general abia ştia să poarte uniforma.

A reuşit însă să-şi afirme în mod precis energia în aşa fel, încât a ajuns un personagiu foarte de temut în tot cuprinsul Mexicului.

Rebelii cari au nenorocirea să cadă prizonieri sunt repede condamnaţi şi executaţi, la o jumătate de oră după citirea verdictului.

Intrebat pentruce pune atâta grabă în executarea acestora, vestitul general a răspuns, nu fără oarecare nuanţă de ironie:

— Nu mi-a plăcut niciodată să fac oamenii să sufere câtuş de puţin, căci sunt foarte milos; aşteptarea morţii este însă mult mai îngrozitoare decât moartea însăş. Să-ţi scoţi un dinte, nu prea e lucru mare, dar să aştepţi aceasta în salonul dentistului, timp de o oră este ceva atroce!

Th.

Un nou Columb?

Se anunţă că un domn *Matthew F. Bramley*, din Cleveland, a plecat cu un vapor ce şi l-a cumpărat special spre a descoperi o „insulă" scufundată", pe coasta Oceanului Pacific, mai sus de California, despre care a visat şi crede că s'ar afla aproape de suprafaţa apei.

Dacă insula se dovedeşte a fi destul de mare, d. Bramley are de gând să verse beton armat pe ea şi să o scoată la suprafaţă.

Dacă a descoperit Columb un nou continent, de ce n'ar descoperi şi d. Bramley, măcar o insulă scufundată?

Când ai bani să-ţi cumperi şi un vapor şi mai eşti pe deasupra american, trebue neapărat să dai crezare celor ce visezi noaptea.

Mosia lui Washington

PRIMUL preşedinte al Americei, *Washington*, s'a născut în vila Wakefield.

Proprietatea aceasta, care consistă dintr'o pădure şi ceva teren cultivabil, lângă râul Potomac, în Virginia, a fost cumpărată acum cu 115.000 dolari de d. John D. Rockefeller pentru fundaţia Wakefield National Memorial Association, care se pregăteşte a reclădi casa în care s'a născut Washington, spre a fi gata la timp pentru celebrarea a 200 de ani de la naşterea lui Washington, serbare ce are loc în 1932.

Pe moşie este şi cimitirul în care sunt înmormântaţi toţi membrii familiei Washington. Acolo zac şi osemintele colonelului John Washington, care a venit din Anglia în 1656 şi a murit în 1676.

Vila Wakefield a fost clădită în 1718 sau 1719, iar în 1780 a ars. Lângă locul pe care fusese vila se înalţă un bătrân smochin din vremurile acelea, dând şi azi roade.

Şeful tezaurului American

E VORBA de casierul tezaurului Statelor-Unite.

Funcţia aceasta o ocupă, desigur, un om priceput şi eminamente cinstit.

Totuş...

D. *W. O. Woods* din Kansas fiind *ales* casier al Statelor-Unite, a depus o garanţie („bond") de 150.000 dolari „ce se cere tuturor casierilor", adaogă ziarele americane, care publică portretul noului casier în momentul când iscăleşte „bondul".

Valoarea în lei, a „bondului", este de peste 25 milioane. Nu e desigur, o sumă prea mare faţă de miliardele de care e răspunzător d. Woods. Garanţia aceasta bănească, n'are în fond decât o valoare morală.

Dar ce frumos exemplu de bună gospodărie!

INTRE PRIETENE

— Mary, tu crezi în iubirea fulgerătoare?

— Da. Mi s'a întâmplat până acum de cinci ori.

Identitatea găinilor

E LUCRU cunoscut că animalele şi vitele se vând cu bilete de identitate, spre a se stabili uşor originea, mai ales când animalele vândute sunt de furat.

Iată, însă, că în Camera statului Ohio, deputatul Arthur H. Morton a depus un proiect de lege ca atunci când cumperi o găină, trebuie să ţi se dea şi un „bilet de vânzare".

D. Morton reprezintă un district de fermieri şi prin proectul ce a introdus doreşte să pună capăt furtului de găini, care a luat mari proporţii.

O asemenea lege la noi, ar întâmpina viile proteste ale celor ce operează prin coteţe.

Paraziţi ciudaţi crescuţi pe corpul omenesc

MEDICUL englez *Kapur* din Gujarkhana, Rawalpindi (India) a comunicat medicului Sir *John Bland-Sutton* dela spitalul Milddlesex un caz senzaţional:

La 27 Ianuarie 1927 s'a născut într'un sat din apropiere de Gujarkhana, băiatul Karamit Hussain. Copilul avea crescut pe corp un fetus având piept şi stomac, ca şi membrele inferioare şi superioare. Fiecare mână avea câte două degete groase, iar picioarele, câte zece degete. Fetusul însă n'avea inimă, nici plămâni.

După 30 zile dela naştere, părinţii, îngrijoraţi de soarta copilului lor, avizară pe drul Kapur. S'a efectuat o intervenţie chirurgicală plină de succes şi parazitul fu înlăturat de pe corpul copilului. Pe când copilul nor-

mal cântărea şapte pfunzi, parazitul avea greutatea de numai un pfund.

După trecere de cinci luni, un comunicat anunţa că copilul Karamit Hussain e perfect sănătos şi se desvoltă normal.

Cazul acesta a amintit doctorului Bland-Sutton un altul, despre care a făcut o comunicare la 1888. Era vorba de băiatul hindus Leloo, care a avut şi el crescut pe corp un parazit, în forma pe care o arată ilustraţia noastră.

Cu acest prilej se pomeneşte de descoperirea d-rului Mackenzie făcută la un anticar, la care a găsit un desen reprezentând un om normal, căruia, însă, îi era crescut pe corp, un cap-parazit.

SFATURI PĂRINTEŞTI

— Fetelor, aţi ajuns la vârsta măritişului. Căutaţi-vă bărbaţi pe plac. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Iar vouă, băieţi, am să vă dau un sfat părintesc: să nu vă însuraţi niciodată!

Ce nu ştie orice fată?

Fiecare fată ştie că e frumoasă!

Numai un lucru, nu-l ştie aproape niciuna. Astăzi fetele studiază, le place să-şi creeze situaţii frumoase, doresc că devină intelectuale şi e foarte bine.

Dacă ar şti însă o fată, cât talent, câtă ***artă, cât gust şi câtă putere stă în mâna ei,*** *nu ar mai pierde nici un minut timpul în dibuială nesigură.*

Deja astăzi nu mai găsim nici 10 la sută fete cari să ştie să coasă, să brodeze, să facă menajul, etc... dar va veni timpul când o croitoreasă va fi mai celebră şi mai căutată decât cea mai mare artistă de film.

Propun tuturor părinţilor cari au fete, turor fetelor tinere, cari nu-şi cunosc încă talentul în „ARTA CROITORIEI" să facă o încercare.

ACADEMIA DE CROITORIE, director D. Theodorescu, cu sediul în Bucureşti, str. Halelor No. 7, le oferă un curs de încercare chiar imediat după sărbători.

Şi în rezumat aceastä încercare a talentului, nu vă costă decât câteva mii de lei şi chiar dacă nu veţi deveni profesioniste, veţi avea cea mai plăcută satisfacţie când veţi şti singure să vă croiţi toaletele şi veştmintele necesare atât dv. cât şi pentru familie.

Iar dacă veţi fi remarcată ca posedând aur în mâinile dv., veţi avea gloria viitorului asigurată.

Frumuseţea trece ca o floare, la cea mai mică adiere de vânt, dar dacă cineva are o meserie, bine studiată, în mână, are o brăţară de aur pe mână, o salbă de diamante în jurul gâtului.

Cursurile vor începe pe ziua de 8 Aprilie şi vor dura 9 săptămâni. Pentru programul detailat, a se vedea numărul trecut al „Realităţii Ilustrate" iar dacă doriţi detalii precise, vă rog scriţi imediat o ct. p., adresată d-lui D. Theodorescu, Director al Academiei Române de Croitorie, Bucureşti, Strada Halelor No. 7.

Principiile științei

O scrisoare a prof. Einstein

ÎNTR'UN NUMĂR al revistei noastre din anul trecut, am publicat o serie de termeni uzitați de oricine la diferite ocaziuni, fără ca să le cunoască, însă accepția.

In articolul nostru, demonstram originâ acestor termeni, dând și fotografiile acelora, cărora li se datorează încetățenirea acestor expresiuni, în toate limbile civilizate (pan-Europa, întinerire, relativitate, bolșevism, psichoanaliza etc.)

D-ra *Melanie Șerbu*, funcționară la Banca Marmorosch Blank & Co din Brașov, un real talent matematic, după cum se va vedea mai jos, — a adresat o scrisoare d-lui prof. *Albert Einstein*, marele revoluționar al matematicilor și autor al faimoasei *„Teorii a relativității“*, în care îi făcea cunoscută o descoperire a sa, în domeniul cifrelor.

Care nu-i fu însă mirarea, când marele savant îi răspunse prin scrisoarea de mai jos, că la aceeaș descoperire a lucrat 13 ani

Iată scrisoarea în facsimil:

ALBERT EINSTEIN

BERLIN W. den 9.Januar 29
HABERLANDSTR. 5

Sehr geehrtes Frl. Serbu,

Ihr ausserordentlich intelligenter und sympathischer Brief hat mir grosse Freu e gemacht. Es ist ganz selten, dass ein so wenig vorgebildeter Mensch soviel Verständnis für das Grundproblem der physikalischen Wissenschaft aufbringt. Es scheint mir übrigens, dass Sie den Vergleich der endlichen Welt mit der Kugelfläche nicht richtig aufgefasst haben. Es wird nämlich die räumlich dreidimensionale endliche

Sie mir den Stand Ihrer diesbezüglichen Bildung mitteilen, so werde ich Ihnen ein geeignetes Werk senden.

Ich danke Ihnen auch freundlichst für Ihre Photographie.

Es grüsst Sie freundlich

Ihr

A. Einstein

Iată și traducerea în românește:

Stimată Domnișoară,

Scrisoarea d-voastră, excepțional de inteligentă și simpatică, mi-a produs multă bucurie. Este un lucru cu totul rar ca un om cu atât de puțină pregătire specială să dovedească atâta înțelegere pentru problemele fundamentale ale științelor fizice.

Mi se pare de altminteri că nu ați înțeles cum trebuie făcută comparația lumei finite cu suprafața sferei.

Se compară anume lumea finită cu trei dimensiuni cu suprafața sferică cu două dimensiuni, dar spațiul de dinafara suprafeței nu corespunde cu lumea care trebue reprezentată. Comparația se îngăduie aci.

M'a uimit în mod deosebit faptul că dv. ați văzut imediat punctul unde trebue să fie progresul de aci în colo, anume — unitatea forțelor naturale.

La această problemă lucrez eu de 13 ani și socot că am găsit tocmai acum soluția.

Dacă simțiți un imbold ca să studiați matematica, mă voi strădui să vă deschid calea spre aceasta. Țin însă să vă fac atentă, că la femei acest studiu se răzbună aproape în totdeauna, pentru că străduința mare și continuă a spiritului, de cele mai multe ori, nu le priește. Dacă sunteți însă nehotărîtă, atunci încercați în mod particular, ca pe lângă ocupația pe care o aveți, să studiați câteva opere potrivite de matematică, spre a face un fel de examen propriu. Dacă îmi veți împărtăși stadiul culturei pe care o aveți acuma, vă voi trimete o lucrare potrivită.

Vă mulțumesc cordial și pentru fotografia pe care mi-ați trimis-o.

Vă salută cu prietenie al dv.

EINSTEIN

* * *

Ne bucură, că grație nouă s'a putut descoperi un nou talent științific și felicităm sincer pe d-ra *Șerbu*, pentru succesul obținut și-i dorim să meargă cât mai departe, pe calea, pe care a pornit-o atât de strălucit

Concursul de frumuseţe
Cum a fost aleasă „Miss România"

de Ion Dribeagu.

Primăvară, flori şi cânturi
Ceasul bate două fix
Pe întinsul plin de soare şi maşini „De Soto Six"
Prin albastrul cu relieve şi făgaşuri de sidef
Valuri de popor se 'ndreaptă spre şoseaua Kiseleff
Toate unghiurile ţării şi comună şi judeţ
Ne-au trimis câte-o silfidă, un echantillon de preţ
Să ne împrimăvereze clipele de sărbătoare
Şi de aceea-i plin oraşul cu surâsuri de fecioare

Avalanşe de miracol şi un zumzet general
Investmântă 'n bronz de farmec, tot „Salonul Oficial"
Stropi de vraje şi torente de zglobie tinereţe
Vin să ne îmbete ochii, sufletul să ni-l resfeţe
Numai ciripiri şi jerbe şi prin haosul de vis
Pretutindeni nu s'aude decât „Miss" şi iarăşi „Miss"
Iată-le! Frumoase, suple, tinere şi zâmbitoare
Pentru ochi sunt o minune şi o binecuvântare
Numai cântec se distramă din priviri şi din pleoape
Şi oricine-ar vrea să fie mai aproape, mai aproape
Şi prin freamătul de şoapte, prin mirajele luminii
Se aude doar: Danacu, Galveston şi Kozarini.

Curg sclipiri de aur roşu şi spirale de beteală
Când alesele române năvălesc voioase 'n sală
Cresc împletituri de raze, când împodobind ecranu
„Mis Muntenia"-i aleasă domnişoara Tănăseanu
Puncte de agate albe cad din 'naltul diafan.
Vestmântând pe „Miss Moldova" Marioara Cazaban
Zeon de mosc şi rododafini se împrăştie de-alatul
Şi dealungul, când apare Ehling Kato „Miss Banatul"
Stol de doruri ne 'nţelese vin şi 'n suflete dau iureş
La vederea micei Juga Melanie „Miss Maramureş"
Ochi ştrengari şi subţirică parcă-i trasă prin inel
Miss Oltenia" frumoasa „Miss Stravrache Miss Tinell.
Stele de velură neagră are 'n ochi-i păpuşica.
Ce-i „Miss Dobrogea" şi-i zice 'n Tulcea „Leila Mirica
Ropote de cantilene şi de cânt naţional
Trec s'aclame pe subtila Jeya Maior „Miss Ardeal"
Horbotă de flori întinde al succesului potir
„Basarabiei" frumoase ce-i „Miss Iulia Ceachir
Şi cascade de rubine umplu cu surâs grădina,
Când în prag s'arată Hilda Baldhaizer „Miss Bucovina

Dup'o oră de desbateri, juriul încinge sala
Şi proclamă pe Danacu (înger blond) „Miss Capitala
Strigăte prelungi de „ura" zgomote, manifestaţii,
Miss"-ele sunt obosite de atâtea admiraţii
Cea mai mică „Miss", din Roman (Rosy Şinuşa mi se pare)
S'a 'mprietenit cu Daffu, din Sibiu, (cea mai mare)
E-un curent de feminină înfrăţire generală
Dorohoiul cochetează cu Târnava Mică 'n sală.
Huşi s'a cunoscut cu Someş când au vizitat Vasluiul
Năsăudul se complace braţ la braţ cu Covurluiul
Argeşul şi Caliacra — roşii — la bufet se duc
Prahova şi Mehedinţii se zăruiă lângă Ciuc
Odorheiul şi Lăpuşna sunt geloase pe Bihor
Că Trei Scaune aseară n'a dormit cu dumnealor
Neamţ, se suduie cu Turda că Soroca-i ştie slova
Vinovaţi de toate acestea, sunt Tighina şi Craiova
Iar Storojineţ şi Caraş, martor şi-au luat Buzăul
Că Braşovu-a spus braşoave şi deci şi-a găsit Bacăul
Şi o şoaptă îşi strecoară 'n suflete melancolia:
Cine o să fie-aleasă? Cine-o fi „Miss România"?

Două ore de-aşteptare şi prin calmul de mătase
Candidatele din zece au rămas de'odată şase
Inc'o oră trece 'n zbucium cu motive de tilinci
Candidatele d'o dată au rămas din şase, cinci.
Iar Comisia votează o moţiune, turburată:
— Ca să iasă Miss, pe ţară, trebuie examinată
Aşa dar, Ortans, Maria, Tina, Nadia, Zaza
Să vă îmbrăcaţi maillot-uri şi apoi, vom aviza!
Iar se duc şi vin şi iarăşi se aprinde 'n juru-mi gloa
Cine o să fie-aleasa Miss-elor, „Miss România"?

Două ore de-aşteptare şi speranţe nici o rază
Candidatele filmează
Prezidentul Comisiunei, domnul Samurcaş, notează
D-na A. Cantacuzino, cu emfază, prezidează
I. Rebreanu, directorul Teatrului, filozofează
Steriade ca director de muzeu, supraveghează
Pictorul Teodorescu Sion, tainic inspectează
Domnul Storck, subliniază
Doctor Graur deputatul, pulsul îi examinează
N. Batzaria oftează
Blazian, radiofonic şi angelic meditează
Fox, impresiile toate cu vert-nile şi-le 'nsemnează
Ross, deapururi, desenează
Aurel Buteanu, candid, voturile calculează
Constantin „Realitatea Ilustrată" jubilează
Marco-Vici, cu preciziune, reuşita garantează
Şi lucrează, şi lucrează şi s'agită şi fumează
Berman, fotograful casei, grupul fotografiază
Vasilescu, cu maşina cinematografiază
L. Miron, postat la uşe, ca un cerber stă de pază
Domnul General Eracle Nicoleanu, reflectează.......
Iar ministrul, domnul Vaida, tot ca 'n vremuri...
... Pertractează
Şi speranţe, nici o rază...

Şi de-odată
Când să intre 'ntârziatele pe uşe,
O explozie de şoapte: — Ce frumoasă-i!
Ce păpuşe!
Stă încremenit concursul, toţi se 'ntreabă cu mirare.
Cine e această nouă minunată arătare?
Ochi învăluiţi în flacări, fruntea fără diademă
Braţe de zăpadă, albe, mlădieri de crisantemă
Zâmbetul sculptat de îngeri, părul bucle şi inele
Picioruşele de fildeş, trupul spumă de dantele
Dinţii şir de pietre scumpe, — o gropiţă buclucaşe
Doi bujori îi sunt obrajii iar guriţa, o cireaşe
Siluetă de Ileană Consânzeană din poveşti
Glas de doină ce 'ntrupează visurile româneşti
— „Cine eşti?" întreabă Vaida Voevod. „De unde eşti"?
— „Eu mi-s Magda Demetrescu din cetatea Bucureşti"
— „Ii fi Magda", zice Vaida stăpânindu-şi bucuria
Dar te-anunţ că de-azi încolo, ai să fii

„MISS ROMÂNIA"

Curg aplauze nebune şi poporul delirează

Comisiunea jubilează
Kozarin se enervează
Iar Batzaria oftează

Şi prin vrajba de urale ce cuprinde 'ntreaga fire
Unii 's leşinaţi de sete, iară „Miss"... de fericire!

* * *

Dute 'n Galveston frumoaso, peste munţi şi peste Mare,
Să duci faima României, peste ţări, peste hotare.
Du-te sănătoasă, Magda, du-te dor şi du-te vraje
Prinde şi americanii, cum ne-ai prins pe noi în mreaje.
Spune-le de ale noastre holde şi câmpii mănoase.
Despre mândrele privelişti, de femeile frumoase.
Şi mai du-te Magda neichii, peste 'ntinderea albastră
Ca să vadă şi străinii ce frumoasă-i ţara noastră

Memoriile lui Alexandru Zoubkoff

în româneşte de E. Marghita.

O PARTIDA DE TENIS

Dumnezeu mi-a ajutat să-mi găsesc ruda. Nu doriam alta, decât să-mi ajute să ajung la Anvers. Dar ruda mă sfătui să nu mă zoresc şi să mă instalez deocamdată, la el.

A treia zi, îl auzii :

— Ascultă, Alexandre, suntem invitaţi pentru după amiază la ceai şi la tenis, la Alteţa Sa Regală Principesa Viktoria, sora împăratului ; zic suntem, pentrucă i-am vorbit de tine.

— Dar ce-ţi trece prin minte ?! Cum o să mă duc eu în halul acesta ?

— Păi, asta se drege repede ; îţi dau eu un sweater şi nişte pantaloni de-ai mei. Uite, alege.

Mă îmbrăcai dar când mă uitai în oglindă mă bufni râsul.

— Nu merge, zic eu, cu pantalonii ăştia de copil. Nu vezi ce scurţi sunt ?

— Nu face nimic, eşti mai original şi-apoi prinţesa nu pune preţ pe exteriorul oamenilor.

Am fost primiţi pe terasa-grădină a splendidului palat Schaumburg.

Am trecut printr'o emoţie puternică, dar mi-am recăpătat siguranţa curând, graţie gentileţei şi farmecului prinţesei.

S'a jucat mai întâi tenis. Faţă cu îndemânarea Alteţei Sale, eu păream un jucător mediocru. Mai târziu, la ceai, principesa s'a interesat de soarta mea. Eu am început să-i povestesc viaţa mea în amănunte şi spre bucuria mea, am observat că nobila doamnă mă ascultă cu deosebit interes. I-am arătat şi o fotografie, pe care o aveam la mine, o fotografie a mea de pe vremea când eram student la Moscova ; i-am descris izbucnirea revoluţiei şi toată seria de aventuri prin care trecusem, în ordine cronologică; dar nu ajunsesem încă la fuga mea din Rusia, când ni se aduse la cunoştinţă că termenul rezervat vizitei noastre, se împlinise.

— Mâine trebue să-mi povesteşti urmarea, nu-i aşa ? îmi spuse augusta principesă la despărţire. Şi dacă eu am făgăduit-o, n'am făcut-o doar din etichetă, ci pentrucă eram bucuros să continui povestirea.

La întoarcere, îi spusei rudei mele :

— N'am ştiut că împăratul are o soră aşa de tânără.

— Nu te'nţeleg! Dar ce vârstă îi dai prinţesei ?

— Vre-o patruzeci de ani.

— A trecut chiar de şaizeci !

— Ei drace ! Asta n'aş fi crezut-o ! Ce deosebire între odinioară şi acum : înainte vreme femeile la vârsta asta, purtau o scufiţă de bunică şi-acum joacă tenis ca fetiţele.

MOSAFIRUL PRINŢESEI

A doua zi am fost iar oaspetele palatului Schaumburg şi numaidecât am simţit, că interesul pe care mi-l purta principesa era sincer. Uneori simţiam, că prinţesa nu cunoştea viaţa acelor straturi sociale, cu care se duce zilnic o luptă acerbă pentru existenţă şi că o afla abia din povestirile mele. Am observat deasemeni, că simplicitatea povestirei mele, faptul că-i relatam lucrurile aşa cum se petrecusera — cu adevărat, fără tăinuiri şi fără înflorituri, producea o impresie plăcută asupra ei. In aceeaş seară, înainte de a pleca, ea mi-a făgăduit că-mi va veni în ajutor. In schimb, am promis că voi reveni a doua zi. Şi astfel se făcu, că am devenit mosafir permanent în palatul Schaumburg. Apoi am căpătat un cec şi câteva costume din garderoba prinţului moştenitor.

Prinţesa se emoţionase mai ales de faptul că n'o văzusem pe mama de atâta timp. Din păţania mea la Zoppot, văzuse că ţineam la mama şi că aş fi vrut să am o întâlnire cu ea. Intr'o zi, Alteţa Sa îmi spuse:

— Aş vrea să-ţi fac o bucurie d-tale şi mamei d-tale. Am trimis bani de drum, pentru ca d-na Zoubkow să poată veni încoace.

Eram foarte fericit de această atenţie delicată şi dovadă de sinceră simpatie a augustei mele protectoare.

IARAŞ HOINAR

Deoarece tot mă mai aflam fără paşaport pe pământul Germaniei şi fiindu-mi teamă de şicanările autorităţilor, plecai în Belgia, ca să-mi procur documentele necesare. La Anvers mă cuprinse un fel de remuşcare : căpătasem atâtea daruri dela Alteţa Sa şi nu-i puteam arăta cu nimic recunoştinţa mea, sărac cum eram.

Nu, nu trebuia să mă reîntorc la Bonn, să mă las iarăş copleşit de daruri!

Tot n'aveam răspuns dela mama, dacă vine sau nu în Germania. Cel mai bun lucru ar fi, să iau vaporul dela Anvers şi să-mi pun din nou în aplicare planul de a emigra în Africa, la unchiul meu.

Inştiinţai pe prinţesă de acest proect. Dar o nelinişte ciudată pusese iarăşi stăpânire pe mine : Vechiul dor de vagabondaj !

Până una alta, plecai în Franţa şi prietenia legată la Paris cu o femee pătimaşe, mă făcu să-mi uit pentru moment planurile de emigrare. Eram gata să mă stabilesc în Franţa. Dar la Paris mă ajunse o scrisoare a Alteţei Sale prin care mă sfătuia să mă înapoez la Bonn. Datoram prea multă recunoştinţă prinţesei şi argumentele ei erau prea logice, pentru ca să stărui în exilul meu vroit.

Mă întorsei în cetatea principesei.

Faptul că eram zilnic oaspetele palatului Schaumburg, stârnia oarecare vâlvă în oraş şi într'o zi ruda mea mă întrebă, dacă ştiu, ce zvonuri circulă pe socoteala mea printre locuitorii din Bonn.

Eu n'aveam habar de nimic. Atunci ruda mea îmi spuse, că toată lumea vorbeşte despre o apropiată căsătorie între sora Kaizerului şi mine.

CONFLICTUL CU POLIŢIA BERLINEZA

Eu eram uluit : un asemenea gând nu-mi venise niciodată. In curând primii o scrisoare din Rusia, dela mama mea, prin care mă înştiinţa, că e pe drum spre Germania. Plecai la Berlin, întru întâmpinarea ei şi aş fi vrut să călătoresc mai departe, spre a o revedea mai curând, însă tot nu aveam încă nici un fel de document. Până să capăt paşaportul solicitat din Suedia, puteau să treacă câteva săptămâni ; încercai aşa dar să-mi procur un paşaport romănesc, pe sub mână.

Căzui însă victimă unui excroc, care nu numai că mă excrocă cu o sumă considerabilă de bani, dar mă şi dete pe mâna poliţiei — probabil ca să nu-l dau eu.

Bijuteriile ce le aveam dela prinţesă, părură suspecte autorităţilor germane, care mă cunoşteau de pe vremea, când eram sărac lipit pământului şi mă aciuiam pe la azilurile de noapte.

N'aveam acte, ca să mă legitimez şi nu vroiam să destăinuesc provenienţa bijuteriilor, spre a nu compromite pe Alteţa Sa. Am preferat să fiu dus la închisoare. Dar în cele din urmă văzând că timpul trece, ştiind că mama trebue să sosiască la Berlin — m'am hotărît să divulg numele omului de încredere al prinţesei, unde autorităţile puteau să afle că provenienţa bijuteriilor era absolut legală.

Comisarul îmi notă adresa, se uită apoi la un mic cadou de briliante, în care se afla fotografia prinţesei.

— Cine-i asta ? mă întrebă.

— O cunoscută, îi răspunsei.

— Nu-i adevărat ! zise comisarul.

E sora Kaizerului.

— Păi dac'o ştii, de ce mai întrebi ? replicai înfuriat. De necaz, că secretul meu se aflase, aş fi vrut să sparg toate în jurul meu. Am fost iarăş dus la arest şi am petrecut o noapte oribilă.

Ferma cu reptile

O aventură senzațională a detectivului mondial Gex Trevor

de Rudyard Mullton

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

La vila donei Manuela d'Almeida, din Rio de Janeiro, a fost asasinat în condițiuni misterioase, logodnicul acesteia, Dick Randall.

Cazul ajungând la parchet, se ordonă deshumarea cadavrului, dar se constată că acesta fusese sustras din cavou.

Cu ajutorul unui microfon introdus în casa lui Pong, Trevor Gex a auzit tot ce s'a spus la acea consfătuire.

Impreună cu generalul Paul Bernard și doi cavaleri brazilieni, operează o descindere în grota reptilelor, dar se prăbușesc cu un ascensor într'un puț adânc cu pereți de oțel.

* * *

— Iată o ușe, zise el. Dar trebui să lucreze cu tot felul de unelte, îndelung, până ce o placă grea din perete, se deschise deodată, ca o ușe de casă de bani. Se strecurară pe brânci, Gex intrând primul prin scunda deschizătură. Dincolo de această ușe, Trevor Gex, care era în frunte, intră în beznă. Farul său tăia o dungă subțire de lumină în spațiul negru.

Inainta pe brânci, cu capul înainte. Nu-și scosese picioarele din gaura de fer, când se simți înșfăcat de ceafă și tras cu putere înăuntru. In zmucirea aceasta, lampa electrică îi căzu din mână pe podele și mănunchiul de raze proectate cu putere, îl izbi în față, orbindu-l pentru o clipă. Dar îndată, simți pe Gomez, câinele cavalerilor, strecurându-se pe lângă el, intrând în haotica încăpere și sărind pe agresorul nevăzut. In aceiaș clipă, auzi, un mare țipăt de groază, urmat de urlete înfiorătoare și o mișcare amplă fremătă ca o mare agitată. Simți că mâinile ce-i strângeau ceafa ca un cleşte, se descleștară și o umbră se prăbuși lângă el. Izbi din toate puterile cu valiza pline de instrumente grele și se aplecă să-și ia lampa, ca să vadă ce s'a întâmplat, când, în cadrul ușei scunde prin care intrase, se ivi capul generalului, care de asemeni purta mască. Proectorul acestuia, lumină din nou figura cu mască a lui Trevor Gex. Mari țipete de groază se ridicară din întuneric. Umbra se târa pe jos, pe lângă ei, și se auzi o poartă grea de fer parcă deschizându-se cu zgomot, canaturile lovind formidabil pereții.

Generalul intră și el, apoi cei doi cavaleri și toți patru cercetară spațiul negru cu proectoarele. O clipă, cei patru tovarăși nu putură deosebi nimic, decât o massă neagră, întinsă, care se retrăgea urlând ca o mulțime de oameni negri, îngroziți...

* * *

Toate aceste evenimente se precipitaseră atât de vertiginos, încât cei patru tovarăși nu avuseseră vreme să-și scoată măștile contra gazelor asfixiante. Cu măștile monstruoase pe față, cu faruri și revolvere în mâini, cavalerii cu mantiile lor ample de hidalgo pe umeri, păreau niște arătări uluitoare. Desigur că atât agresorul lui Gex, cât și toți acei oameni negri, ce se retrăgeau urlând, se speriaseră de măștile lor.

In fața lor se afla o sală subterană imensă, cu colonade, ca un templu. De partea cealaltă a sălii, vre-o sută de oameni negri, înfricoșați, se înghesuiau după coloane și în cadrul unei porți uriașe de metal. Era o mulțime cuprinsă de panică. Urletele acelor oameni erau lugubre. Gomez, câinele cavalerilor, lătra și urla cu furie...

Cavalerii se pregăteau să tragă focuri de pistoale în mulțime. Cu mare greutate generalul și Trevor Gex îi putură potoli.

In fundul sălii, sclipia în lumina albăstrie a unui proector invizibil, un mare tron de aur, pe care nu se afla nimeni. In dosul tronului, o statue uriașă, un Budha monstruos, cu abdomen umflat și o sută de brațe terminate cu capete de șerpi.

Vasta sală, după o clipă, era complect evacuată. Marea poartă de fer se închise cu un zgomot formidabil, despărțind pe oamenii cu măști din sala Templului, de mulțimea adăpostită dincolo de poartă.

Plimbând lumina lămpilor portative în toate părțile, cei patru prieteni priviră în jurul lor. Zăriră mai multe îngrădiri de zăbrele de fer și mișcări slabe în acele cuști înșirate dealungul zidurilor. Nu cumva erau în aceste cuști fiare sălbatice din „ferma" lui Sse-Pong?

Unele cuști erau un fel de carcere de beton, numai cu păretele din față făcut din zăbrele de menajerie. Inăuntrul acestor celule, cei patru prieteni nu puteau să vadă distinct din cauza întunericului, dar bănuiau mișcări de ființe vii și auziau uneori gemete ce păreau umane.

Gomez sărea pe gratiile cuștilor, lătrând și urlând asurzitor.

CAP. XXXIII

OMUL CU CAP DE FER

Merseră dealungul pereților, ca să vadă ce conțineau vastele colivii. Se opriră în fața unei cuști. Indreptară lumina lămpilor spre interiorul coliviei, și rămaseră înmărmuriți, căci văzură lucruri îngrozitoare.

Un om zăcea lungit pe spate, pe o masă masivă de lemn. Picioarele lui erau trecute prin găurile unei scânduri verticale, care le imobilizau. Era desigur un aparat de tortură.

— E un *tronco de pes*, explică don Lopez.

Un aparat de tortură, întrebuințat odinioară pe fazendele braziliane, contra sclavilor negri. Sclavul, întins pe spate, cu picioarele fixate în „trunchiu", era ținut astfel zile și nopți întregi, până ce înebunea din cauza cârceilor și a durerii.

In altă cușcă, se afla un om cu o cască de fier în cap, care îi acoperea tot capul, îngustându-se la gât. Casca nu avea decât două găuri, pentru ochi. Omul cu cap de fier avea instalat în cușcă un mic laborator de chimie, cu retorte pântecoase și eprubete.

Cavalerii explicară că astfel de căști se puneau sclavilor negri, cari, nemai putând să suporte chinurile din fazende, încercau să se sinucidă mâncând pământ.

Purtând aceste căști, ei nu puteau să mănânce țărână. Probabil că acestui om i s'a pus casca de fer, ca să nu se sinucidă, otrăvindu-se cu prafurile și lichidele ce se fabrică în acest laborator.

Trecură în fața altei cuști, în care se aflau trei copii — monștri. Unul purta, ca un guler exagerat, un tub subțire și foarte înalt de aramă în jurul gâtului, și părea că tinde spre monstruozitatea girafei. Un altul avea bustul închis într'o formă bizară de fier, ca într'un corset ce-i făcea o talie aproape inexistentă, ca la albine, iar al treilea, fără picioare, avea trunchiul ca o pară și brațele arcuite, cu vârfurile sudate de șolduri. Părea astfel, o amforă vie.

Celelalte cuști conțineau tot felul de aparate de tortură, foarte mulți copii schilozi, cu capete turtite, cu picioarele frânte în zig-zag, femei estropiate, unele de o urâțenie înfiorătoare, bărbați în lanțuri grele... Cei patru spectatori încercară să vorbească cu acești monștri, dar erau toți ca îndobitociți de chinuri și din bâlbâiala lor nu se putea înțelege nimic.

— Frumoasă soartă ne-așteaptă ,dacă nu putem eși de aci! zise generalul.

Portița de oțel a ascensorului se închisese ermetic după ce intraseră în această sală a ororilor vii...

* * *

— Trebue să găsim cu orice preț o eșire! afirmă hotărît detectivul Trevor Gex.

Cercetară pereții dar nu găsiră decât marea poartă de fier, prin care eșiseră oamenii negri din subterană.

In timp ce detectivul și însoțitorii săi încercau să deschidă această poartă, în spatele lor se petrecea o scenă, pe care cei patru bărbați nu o văzură. Ușa mică și groasă de oțel, ca de casă de bani, ce da în ascensor, se deschisese încet, și, prin întunerec, oamenii negri se strecurară în cea mai desăvârșită tăcere, unul câte unul, din tunelul ascensorului.

Coborâră astfel în sală, în spatele detectivului și al prietenilor săi, vre-o zece umbre negre, care făceau o manevră neînțeleasă.

Deodată, Gomez dulăul, simțindu-i, începu să latre furios la ei. In aceiași clipă însă, cei patru bărbați se simțiră acoperiți de o țesătură rară, dar grea, care le paraliza mișcările. Fuseseră prinși într'o plasă ca pentru fiare sălbatice, ca într'un năvod care se strângea în jurul lor, și în care se svârcoliră zadarnic.

Cavalerii începură să tragă focuri de revolver în întuneric. Trevor Gex scoase un pumnal dela brâul lui don Lopez, lângă care fusese trântit, și voi să tae ochiurile plasei. Dar câțiva oameni negri se apropiaseră. O învălmășeală grozavă se produse pe întuneric. Detectivul constată că țesătura era făcută din fire foarte tari, ca o zală grea de fier. Captivii fură călcați în picioare, strânși tot mai tare în plasa de fier, în timp ce cuțitele lor se înfigeau în plin și revolverele bubuiau fără încetare.

Peste rândurile ce cădeau, răpuse de acest ariciu cu patru capete, care se zbătea grozav, se apropiau alte rânduri de oameni negri, mereu altele, pânăce detectivul și ceilalți trei fură striviți sub greutatea trupurilor și paralizați de strângerea năvodului metalic.

— In China și Japonia există luptători cu astfel de năvoade, șopti generalul calm.

— Suntem în mâinile chinezilor, zise Trevor Gex.

Alături de el, Gomez, câinele cavalerilor, prins și el în lațul vast, gemea încet...

XXXIV

WAMPOO SE AMUZA...

In vasta sală cu colonade de templu și celule de inchiziție, se făcu deodată lumină. Marea statue a lui Budha cu o sută de brațe ca șerpii și tronul de aur, scânteiau. Pe tron, se suise un chinez gras, cu fața galbenă și puhavă, cu ochii mici ca două despicături însângerate. Purta o chivără de aur cu briliante și în vârful degetelor con nete foarte ascuțite de aur, ceeace-i făcea

degetele înfiorător de lungi şi subţiri, ca nişte ghiare diabolice.

Chinezii, îmbrăcaţi toţi în veşminte chinezeşti negre, se prosternară. Cei patru prizonieri, plus câinele fuseseră legaţi strâns la un loc, în năvodul de fer, ca într'un sac, şi stau în poziţii penibile. Formau laolaltă o mare bilă vie, ce fu rostogolită până la picioarele tronului.

Chinezii răniţi fură scoşi din sală. Un mongol uriaş cu bustul gol lucind de par'că ar fi fost de aramă, cu un biciu în mână, se prosternă în faţa tronului şi zise:

— O, Wampoo, suntem învingători!

— Marele Tsing-Fu a voit aşa. Să lăudăm pe zeu! zise Wampoo, ridicându-se de pe tron.

— Tsing-Fu, şopti generalul tovarăşilor săi de suferinţă, înseamnă „Domnul fântânilor." Ce adoră oare aceşti bandiţi?

— Să-i ia toţi dracii! zise don Lopez, stau foarte prost aci, cu cizma lui don Cortez în coaste şi coada lui don Gomez în gură!

In adevăr, strâns în năvod, vârful cizmei lui don Cortez îl împungea dureros. Dar erau atât de tare strânşi în plasă, încât nu puteau face nici cea mai mică mişcare şi strângerea aceasta formidabilă, le tăia respiraţia, zdrobindu-le membrele:

— Dacă aşi putea mişca numai degetul, — zise don Cortez, care fusese prins cu mâna în dreptul pistolului lui Lopez, — ce a-lună de plumb i-aş trimite „profetului"!

Wampoo — profetul — coborî treptele tronului şi se opri în faţa unui altar, ca o masă de marmură, pe care se afla un coş de nuele, acoperit cu stofe scumpe. Mai mulţi hinduşi începură să cânte din fluere lungi, Wampoo făcu gesturi cabalistice prin aer, şi din coş se ridică un cap de şarpe enorm.

In jurul lui, chinezii se prosternară, îngânând o melodie lentă. Era evident că aceşti chinezi adorau şerpii...

După aceasta, se făcu un spaţiu gol în mijlocul sălii şi un stol de fecioare sfinte, dansară printre faclele înfipte între dalele podelei, ondulându-şi braţele ca şerpii.

Când ceremonia se sfârşi, mongolul uriaş spuse în chinezeşte lui Wampoo, care se suise pe tron:

— O, Tien-Fu, o Lama, a venit ora judecăţii. Supuşii tăi sunt însetaţi de sânge blestemat.

Generalul explică:

— Mongolul acesta numeşte pe Wampoo Tien-Fu, adică „domnul cerului". E vorba probabil de judecarea şi pedepsirea noastră.

Grupul din năvod fusese în aşa fel aşezat, încât să poată vedea ceeace se petrece în faţa tronului. Wampoo dorise aceasta. Apoi, porunci:

— Vinovaţii!...

Fu introdus atunci un şir de oameni cari, după înfăţişare, culoarea pielei şi veşminte, păreau portughezi. Toţi erau legaţi şi fură înşiraţi lângă năvodul cu cei patru captivi.

Judecata începu. La fiecare acuzat, Wampoo întreba ce vină are şi Mongolul răspundea în cuvinte neînţelese. Apoi, profetul se apleca deasupra coşului în care dormea şarpele şi spunea:

— Marele Tsing-Fu vrea ca vinovatul să sufere pedeapsa *tsi-to-kon!...*

Mongolul dobora cu un pumn pe acuzat, care era ţinut întins de mâini şi de picioare, de către chinezi. Cu un fel de satâr mare de scândură, Mongolul începu să toace picioarele vinovatului deasupra genunchilor. Carnea sărea în aer şi scândura începu dela un timp să ciocănească osul gol, în timp ce sângele ţâşnea.

Trecu la rând un bătrân, cu părul alb, cu ochii aburiţi. Vampoo, consultă reptila şi spuse că acest zeu dorea să se aplice vinovatului *tsul-tsuroi.*

Chinezii legară degetele mari dela picioarele bătrânului împreună, introduseră între pulpele lui un butuc, şi-i legară de fiecare genunchiu, câte o funie. Doi chinezi începură apoi să tragă de funii în sens invers, apropiindu-i genunchii, pânăce oasele picioarelor bătrânului se îndoiră ca două paranteze. Un picior i se rupse cu un pârâit ca de lemn uscat ce se frânge...

Unei femei i se aplică *topsil-ul,* adică o frânghie subţire şi lungă, care i se înfăşură odată în jurul piciorului. Doi chinezi trăgeau de capetele sfoarei ritmic, ca de un ferestrău. Carnea fu astfel roasă; topsilul săpă un şanţ circular, care se adânci, roşindu-se. Cei doi chinezi ferestruiră înainte piciorul nefericitei femei, care ţipa înfiorător. I se astupă gura cu un pumn de ţărână, în timp ce alţii o ţineau imobilizată. Sfoara din jurul piciorului, mişcată ritmic, muşcase adânc din carne, ca o jartieră diabolică, tăind pielea şi dispărând spre os. Sângele curgea abundent. Dela o vreme, se auzi frecarea sfoarei pe osul gol.

Atunci, cei doi chinezi scoaseră sfoara din rană, desfăşurând-o din jurul osului, şi începură operaţia, ceva mai sus!...

— Am văzut asemenea pedepse în Coreea, zise generalul. Probabil că nouă ne rezervă ceva deosebit...

Un tânăr fu jupuit de viu, cu bisturiul şi muri înainte de terminarea operaţiei. Alţii, spânzuraţi de păr, fură bătuţi cu vergi, până ce limba li se umflă şi feţele li se învineţiră.

Wampoo însuşi, cu vârfurile cornetelor ascuţite de aur, în care-şi ţinea degetele, ca în nişte degetare conice, scotea ochii nefericitelor victime, cu o plăcere ce făcea să-i fluture pe buze un surâs infernal.

(Va urma)

Poşta Laurei

Josette. — Tocmai depilatoarele au fost cauza că părul a crescut mai des. Numai apa oxigenată ar fi eficace. O apă oxigenată concentrată la 20 de volume o utilizaţi, tamponând părul odată pe zi seara. Părul se va decolora şi cu timpul se va arde singur. Altceva nu cunosc.

Rodica. — Uleiul de ricin e bun — ungeţi sprâncenele în fiecare seară cu ulei de ricin în care aţi pus 0.20 Pilocarpină şi veţi fi mulţumită.

Anna. — Mai întâi un straşnic regim. Opriţe alcoolurile, piperul, cafeaua, sărăturile. Dimineaţa pe nemâncate luaţi drojdie de bere proaspătă, cam cât o alună. După fiecare masă veţi lua câte un bulin. Pulv Rhei 0.15 Sulf. 0.25. Mg. usta 0.50.

Vă veţi spăla seara cu apă caldă şi săpun de borax. Apoi veţi tampona coşurile cu Sulf 2 gr. Resorcină 1 gr. Aether 10 gr.. Alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Nimic gras pe faţă.

Hélène Valter. — Acet aromat 100 gr., Camfor 2 gr. Sulf. 2 gr. Aether 20 gr. Sau Resorcină 1 gr. Sulf. 2 gr.. Ulei de cacao 40 gr. Glicerină 10 gr. Ulei de vaselină 10 gr. Camfor 2 gr.

Duduia. — Pentru a menţine culoarea blondă a părului spălaţi-l cu apă oxigenată şi apă părţi egale şi şofran 1 gr. Berea şi ceaiul de muşeţel sunt admirabile. Umbrela galbenă e bună.

S. B. Tighina. — Stimate domn sau doamnă faceţi exact ca Hélène Valter. Ungeţi părul cu o soluţie caldă de gumă arabică foarte slabă 1 gr. la 250 gr. apă şi strângeţi părul în papiote de cauciuc.

A. B. C.—Faceţi singură un rouge din carmin şi glicerină părţi egale, frecate la mojar. Daţi sub pudră în strat subţire. Beţi dimineaţa pe nemâncate un pahar de ceai foarte slab şi fierbinte cu lămâe multă. Purtaţi o centură de cauciuc şi noaptea direct pe piele.

Aurica Bacău. — Pentru coşuri regimul dat pentru Anna. Dacă aveţi tenul gras utilizaţi săpunul de ichtiol sau de borax. Şi crema: Resorcină 1 gr. Camfor 2 gr., Aether 10 gr., Alcool 100 gr., Sulf 2 gr. Perhidrol 5 picături. Părul pe faţă îl veţi tampona des cu apă oxigenată.

Dumitrescu. — Mâncaţi magiun de câteva ori pe zi. Nu mâncaţi de loc carne. Cel mai bun lucru însă: decideţi operaţia, căci altfel e greu. Evitaţi oboselile şi aveţi grije să aveţi scaun foarte regulat.

Dorina Brah. — Acet aromat 100 gr., Sulf 2 gr., Camfor 2 gr., Glicerină 20 gr. Pentru coşuri regim şi crema pentru Anna din revista de faţă

Aniella Niculescu. — Exact ca la Dorina Brah.

Zoe Răşinari. — Comprese cu apă fierbinte în toate serile. Excludeţi carnea. Luaţi odată pe lună un purgativ regulat. Profesor doctor Stefan Nicolau, strada Boteni Bucureşti.

Ionescu V. Alexandru. — Citiţi sfaturile date pentru Anna din revista de faţă şi urmaţi-le întocmai.

Lya Doru. — Săpunul de borax şi crema dela Anna din revistă.

Bianca şi Negrita. — O cremă bună este ulei de vaselină 20 gr. Ceară 5 gr. Cetaceum 10 gr. Perhidrol 5 picături, Ulei de roze 9 s. Ungeţi faţa seara cu iaurt părţi egale cu glicerină.

Lilly. — Heneul e bun. Să vi-l aplice însă un coafor conştiincios. Apa oxigenată nu e bună căci arde părul.

Hilda Grecescu. — Pentru pistrui: 28 gr. Camfor sfărâmat şi amestecat cu 120 grame de ulei de măsline pur. Fierbeţi la foc moale. Ungeţi seara obrazul. Alta: 0.16 borax în 20 gr. Apă de roze şi 20 gr. apă de floare de portocal. Spălaţi obrazul. Bobul fiert trecut prin sită, din care faceţi cataplasme calde pe obraz, e excelent seara. Utilizaţi cu încredere laptele de migdale în contra iritaţiunilor ce vorbiţi. Nu sbârceşte obrazul.

Străina E. A. — Aveţi obiceiul să citiţi seara în pat? Faceţi un amestec de ulei de măsline părţi egale cu apă de roze şi puneţi comprese pe umflături. Ce aţi utilizat dv. până acum? Laptele de migdale e excelent pentru tenurile uscate.

B. Rosenfeld. — La orice institut de frumuseţe din Capitală. Sau următoarea reţetă: Acet aromat 100 gr. Sulf. 2 gr. Glicerină 20 gr. Borax 2 gr. Apă de roze 50 gr. Spălaţi seara obrazul cu vată.

Mater dolorosa. — Nu aţi ţinut nici odată regim? Aveţi stomacul regulat? Nu e eficace nici o cremă sau spirt pentru coşuri fără regim. Nu mâncaţi carne multă. Opriţe alcoolurile, ceaiul, cafeaua. Dimineaţa luaţi pe stomacul gol drojdie de bere. După masă luaţi câte un bulin din: Sulf. 0.15, Pulv. Rhei 0.15, Mg. usta 0.20. Apoi seara spălaţi faţa cu săpun de ichtiol şi daţi cu Resorcină 1 gr. Sulf 2 gr. Aether 10 gr. Alcool camforat 100 gr. Glicerină 20 gr. Nimic gras pe faţă.

Lilly, Ploeşti. — Cum aveţi pielea strânsă şi porii dilataţi? Sunt nedumerită. Ce fel de ten aveţi? Porii dilataţi sunt numai pe obrazurile grase lucioase. Şi acelea nu au pielea strânsă. Lămuriţi-mă bine.

Salambo. — Pentru pistrui aveţi câteva reţete în revista de faţă. Pentru picioare găsiţi la un magazin ortopedic ciorapi de cauciuc în culoarea pielei. Peste ei puneţi ciorapul de mătase. Faceţi seara masagii cu untdelemn şi înfăşaţi piciorul într'o faşă lată.

Bizarette. — Pentru nervi luați seara la culcare un ceai de tei și o pastilă Abasin Bayer.

Ziua câteva picături de Validol în apă zaharată sunt excelente. Pentru poftă de mâncare luați un vin de Malaga bun în care ați pus: Arhenal 0.50. Extr. China 20 gr. Extr. Cola 15 gr. Extr. Coca 10 gr. Calciu glicerof 20 gr. Beți câte un păhărel înainte de masă. Bulinele a o jumătate gram de Hemoglobină cristalizată sunt bune. Phituia Ciba e bună. Mâncați dulciuri multe, unt și făinoase. Castanele și macaroanele să vă fie lege.

Bateți gălbenușuri de ou crude cu Cacao lapte și rom.

Matilde Dumitrescu. — Utilizați seara: Sulf. 2 gr. Acet aromat 100 gr. Apă de roze 50 gr. Glicerină 10 gr.

Mimi Florian — Luați „Diplosae Ciba". Câte 3 pastile pe zi. Piciorul e umflat?

Marioara Amărăscu. — Impotriva porilor dilați procedați ca și Matilde Dumitrescu.

Nora. — Stăpâniți obiceiul acesta. De ce nu? Cu puțină voință se poate. O alifie în acest sens nu cunosc. Lămâia însă e bună.

Daisy — Doriți o siluetă masculină? Evitați făinoasele și dulciurile. Faceți comprese cu alcool de rosmarin. Sprâncenele să le ungeți zilnic cu ulei de ricin.

O cititoare asiduă. — Lanolina pură nu e bună pentru ten. Uleiul de migdale e excelent când e pur dar în comerț e falsificat. Laptele de migdale e foarte bun. E explicabil că aveți riduri multe când ați slăbit foarte mult. De ce țineți un regim atât de sever? Utilizați crema: Unt de Cacao 20 gr. Ulei de vaselină 10 gr. Apă de roze 20 gr. E bun și inofensiv

Nely-Nel. — Utilizați: Pilocarpină 1 gr. Extr. China 10 gr. T-ne Catechu 5 gr. Alcool de Lavandula 100 gr. Ulei de ricin 10 gr. Fricționați rădăcina părului. Spălați părul cu apă cu Borax. Sau: 1 gr. Sulfat de Chinină Alcool Lavandula 250 gr. Țineți 24 de ore, filtrați și fricționați capul. Luați tonice și mâncați feculente și dulciuri multe. Sunteți nervos?

Elvira. — Cromat de potasiu 5 gr. Alcool Lavandula 100 gr. Apă de roze 50 gr. Fricționați subțioarele la 2 zile odată și apoi pudrați cu pudră de Talc.

Pentru nas faceți comprese fierbinți cu apă de roze.

Brunetta Hotin. — O cremă bună pentru un ten uscat este: Ulei de vaselină 50 gr. Ceară albă 10 gr. Cetaceum 15 gr. Apă de roze 20 gr. T-ne Benzoe 5 picături.

Ditu Florian. — Nu mâncați de loc dulciuri și făinoase. Luați dimineața un ceai slab cu lămâie multă și foarte fierbinte. Altceva nimic. Pesmeți de Karlsbad și pâine prăjită. Nu beți bere. Ungeți petele cu unt de cacao. Mai aveți degerături și acum?

Aneta, Piatra. — Am multă experiență e drept dar nu sunt competinte pentru a cele pete. Cât despre crema de care pomeniți nu e bună de loc. Utilizați una din cremele mele.

Tanți M. — Pentru pistrui, găsiți în numărul actual. Pentru părul de care vorbiți ar fi eficace electrolyza. Apa oxigenată mai concentrată e bună căci îngălbenește părul și cu vremea îl arde. Faceți să macereze în vin alb mugurii de stejar, apoi fierbeți-i bine până la pastă. Aplicați peste păr această pastă noaptea. Aveți rețeta pentru cremă tot în numărul de față.

Gaby. — Bicromat de potasiu 5 gr. Alcool de Lavandula 100 gr. Apă de roze 50 gr. Pudrați cu Talc.

Poșta redacției. — Rog pe drăguțele mele cititoare ca în interesul bunului mers al răspunsurilor, să nu facă mai mult de 2 întrebări de fiecare scrisoare.

MARIA BIROVESCU: Alifia cu gălbenuș de ou e bună dar fiind foarte proaspătă. Electrolyza e bună dar dureroasă. Orice institut de frumusețe din Capitală o face. Rețeta pentru porii dilatați o aveți în revistă.

RETTA: Pentru porii dilatați găsiți în revista de față. Punctele negre le combateți cu Na. sulf. 2 gr. Alcool camforat 100 gr. Apă de roze 50 gr. Glicerină 20 gr.

O. SOLOMON: Pentru porii dilatați aveți în numărul de față. Cremă: Ulei de vaselină 40 gr. Ceară albă 15 gr. Cetaceum 15 gr. Apă de roze 20 gr.

MONICA: Vă mărturisesc că e foarte greu. Totuși cred că masagiile repetate și regimul vor folosi. Nu mâncați făinoase și nu beți bere. Ghiața e vătămătoare pentru plămâni; nu o mai utilizați.

.. POPESCU: Nu cunosc nici un remediu pentru slăbiri și îngrășări parțiale ale corpului.

Sunteți puțin cam dificilă. Pentru ten uleiul de migdale e excelent dar după convingerea mea, un ulei pur de migdale nu există în comerț. Deci întrerupeți. Faceți singură laptele de migdale, ce-l citiți în revistă. Conține și ulei și făină de migdale și e excelent. Pentru nas: Comprese ferbinți și ungere cu: Precip. alb 2 gr. Unt de cacao 20 gr. Ulei de vasilină 15 gr. Dv. să nu utilizați lămâia căci aveți tenul uscat și-l usucă mai mult. Țineți regim și luați drojdie de bere dimineața.

MIA V. — In cazul dv. ar fi eficace masaje cu ulei de vaselină. O bună maseură v'ar fi de folos. Pentru întreținerea frumuseței și a unui ten uscat, e admirabil laptele de migdale.

SOFIA LEIBOVICI. — Există în București vre-o 3 instituturi de frumusețe. Alegeți pe care vreți.

SUZI. — Căutați să rămâneți calmă și senină. Nu ridicați fruntea și nu râdeți cu toată gura. Pentru riduri faceți masaje cu ulei de vaselină. Pentru transpirație faceți 2 băi pe săptămână la picioare cu apă în care ați pus 50 gr. Bichromat de potasiu. Apoi pudrați cu pudră de talc.

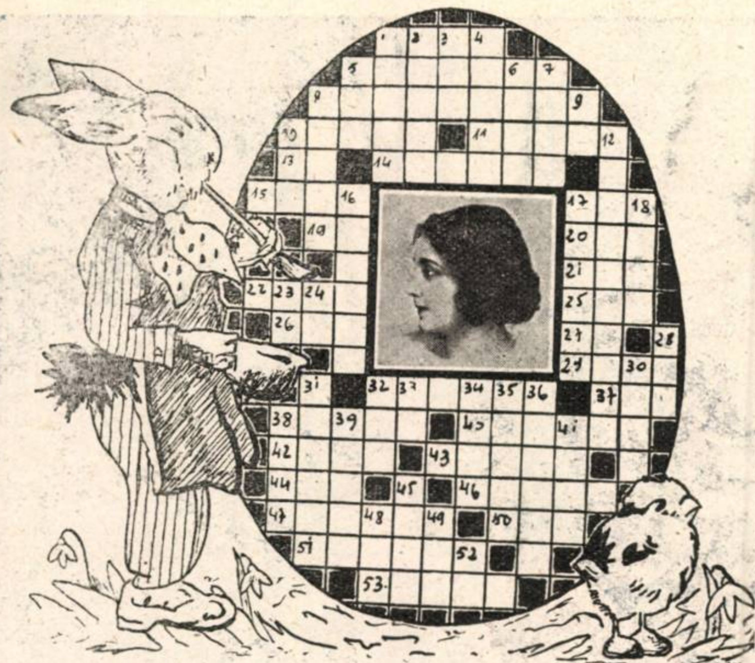
BEATRICE. — Laptele de migdale e bun pentru întreținerea tenului. Rețete pentru pistrui am dat în revistă. Pentru pungulițe sub ochi, nu citiți seara, și faceți comprese cu acid boric și apă de roze părți egale.

Jocurile „Realității Ilustrate"

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate) „Miss România"

de GEO ROMANESCU, Loco

(15 puncte)

— ORIZONTAL: 1) Rup cu dinții. 5) Captivat. 8) Neted și moale 10) Afluent al Dunării. 11) Oraș în America. 13) Pronume (fem.). 14) Mielușea (Mold). 15) Istorisirea unei întâmplări închipuite miraculoase. 17) Pronume. 19) Fluviu în Franța. 20) Zeu la Romani. 21) Morfeu. 22) Noroiu (Mold). 25) Adverb. 26) Splendid (fig.) 29) Numele unui pașă turcesc. 37) Zăpadă. 32) *Zeița frumuseții* (mit.). 27) Particulă negativă. 38) Frumușel. 40) Mare demnitar al Porții. 42) Iscusit. 43) Redactor sportiv la ziarul *Dimineața*. 44) Neturburat. 46) Praf de pușcă. 47) Umărul unei cămăși țărănești cusut cu flori. 50) Soția lui Iacob. 51) Aerieni. 53) Solicitare grabnică (fig.).

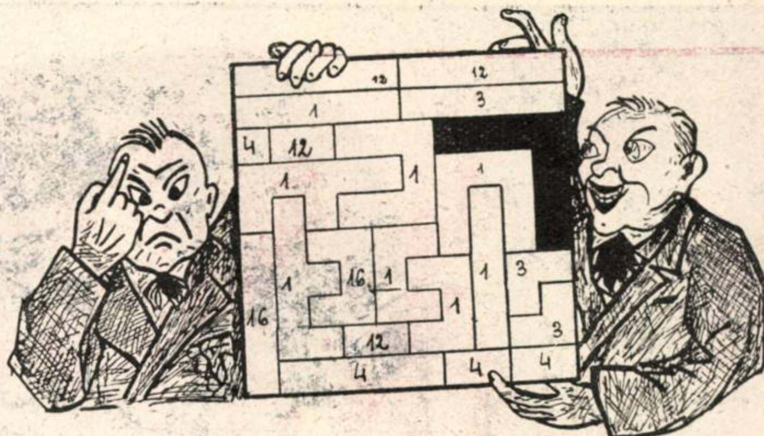
VERTICAL: 1) Schimbăm. 2) Omorîți. 3) Comandant. 4) Ceeace-i mai bun (fig.). 5) Trăsură elegantă. 6) Vărsat mărunt și roșiu (sing). 7) Acuza (fig.). 8) Fructul unui pom din familia rozaceelor. 9) Interj. 10) Pronume. 12) *Idealul frumuseții femeiești*. 16) *Superbă*. 17) Nume femenin. 18) Numeral. 24) Cadou de Paști. 23) Notă Muzicală. 28) Direcțiune de cale ferată. 30) Iubită, titlu dat la țară femeilor. 31) Prezicătoare (la cei vechi). 32) Epitet alăturat pe lângă rangurile boerești. 33) Pronume. 34) Deveniți nemuritori (mit.) 35) Regesc. 36) *Femeie inspiratoare* (fig.). 38) Mare serbare la Curte. 39) Familie etnică. 41) Fluviu în Germania. 45) Joc nemțesc de cărți. 48) Interj. (Mold.). 49) Adverb. 52) Pronume.

(N. R. *Incrucișerea aparține d-lui N. Gh. Popescu R.-Vâlcea).*

Joc No. 2 (Reconstituire)

de N. GH. POPESCU, R.-Vâlcea

(10 puncte)

— Combinându-se fragmentele, se va obține un număr de 9 (nouă) litere care vor da un cuvânt existent în vocabularul limbei române. — (A=Ă).

Joc No. 3 (Metagrama)

de A. SARIAN

(5 puncte)

— Cu *P* sunt cavaler rătăcitor,
Cu *S* sultan al Turcilor
Cu *B* sunt un farseur!....

Joc No. 4 (Anagrama)

de GEO ROMANESCU, Loco

(5 puncte)

Cuvântul de cinci litere este colacul de Paști care-l aduc credincioșii la biserică. Prin combinația literilor se vor afla alte cuvinte cu următoarele semnificații:

1) *A pierde;* 2) *măcelar;* 3) *Capsulă fulminantă;* 4) *Acoperământ al capului.*

* * *

Din cauza abundenței de materie, vom publica în numărul viitor, lista deslegătorilor, câștigătorii premiilor și deslegările jocurilor pe luna Februarie 1929.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Aprilie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 10, 11, 12, 13 și 14, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al douilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Aprilie 1929.

Tuturor deslegătorilor din *Capitală* le vom elibera gratuit câte un carnet de bonuri „Suchard" în valoare de 50 lei.

La cumpărăturile care se vor face la magazinele din București ale fabricei de ciocolată „Suchard", se vor putea da drept bani, bonuri din carnetul pe care-l oferim.

Carnetele se vor elibera deslegătorilor, de îndată ce le vor apare numele în revistă.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREȚUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe o jumătate de an	„ 180
Pe trei luni	„ 95
PENTRU STRĂINĂTATE	
Pentru America	„ 600
Pentru Cehoslovacia și Jugoslavia	„ 500

Director redacțional
NIC. CONSTANTIN

Toate persoanele, care se vor abona la revista „Realitatea Ilustrată", în timpul dela 1 Aprilie până la 1 Mai, când aleasa noastră va pleca la Galveston, vor primi fotografia autografiată a d-rei Magda Demetrescu, „Miss România".

REALITATEA ilustrată

Plăceri de Paști

6 Aprilie 1929

28 PAGINI

Apare Sâmbăta

Nebunaticul April.-Surâsuri de primăvară

Prețul

Incurajare

GUVERNUL GREC a întocmit recent un proect de lege care tinde să atenueze criza natalităţii prin încurajarea „familiilor mari", adică a familiei care numără dela patru copii în sus.

Aşa cum vestesc telegramele, familiile acestea vor primii subvenţii din partea Statului, instrucţiune publică gratuită, vot dublu şi aşa mai departe.

In aceste condiţiuni, desigur, profesiunea de părinte cu odrasle multe la număr va deveni, ca să spunem, rentabilă. In definitiv, nu e greu să faci copii, dar este o problemă creşterea lor.

Imprejurările post-belice au agravat condiţiunile de trai — şi criza natalităţii aci îşi are buba. Din această cauză s'a împuţinat numărul căsătoriilor şi din această cauză a scăzut şi numărul copiilor. Dacă, altădată, contractarea unei căsătorii nu punea pe tapet decât chestiuni de ordine sentimentală, astăzi ca a devenit o afacere legată de atâtea greutăţi materiale încât omul se lasă păgubaş. După cum păgubaş se lasă atunci când este vorba să-şi sporească neamul cu un moştenitor.

„Inc'o burtă, înc'o turtă", vorba lui Zeilig Sor nu mai poate stârni un simplu zâmbet. după cum, deasemeni, credinţa lui că fiecare copil vine cu un noroc pe lume, nu mai poate fi crezută ca o literă sfântă. Fiecare copil vine pe lume cu ceva, dar nu cu norocul lui ci cu un şirag de griji şi cheltueli.

Ştim că în anii de după război problema natalităţii a fost pusă şi dezbătută în mai toate Statele Europei. Cercurile îngrijorate de primejdia depopulării au căutat ca, prin scris şi prin viu grai, să demonstreze cetăţenilor ceeace ei nu vrôiau să mai creadă cu nici un preţ: anume că e o plăcere şi-un titlu de mândrie să ai copii cât mai numeroşi, de oarece copiii îţi înseninează viaţa şi-ţi asigură bătrâneţele.

S'a mers chiar până la acordarea unor distincţiuni celor cari aveau curajul, în aceste critice vremuri, să aducă pe lume de la cinci odrasle în sus. Unui brav părinte, i se încredinţase acum câţiva ani o medalie pentru meritul de a fi turnat şase moştenitori. I s'a spus cu prilejul acela că are motive să fie mândru şi fericit, deoarece patria îl distinge cu o decoraţie.

Omul a ascultat discursul, a privit medalia şi a rostit uitându-se la cei şase îngeraşi cari se scobeau în nas:

— Decât o tinichea, mi s'ar fi dat mai bine o casă pentru javrele astea. Nu mă primeşte nici un proprietar cu ei.

Probabil că guvernul grec va acorda şi el decoraţii celor ce-şi vor dovedi patriotismul făcând copii. Dar, aşa cum vestesc telegramele, bravii cetăţeni vor primi din partea Statului şi alte avantaje. Credem chiar că ar putea să renunţe şi la medalii şi la votul dublu, acordând în locul lor înlesniri mai prozaice dar de mai certă necesitate.

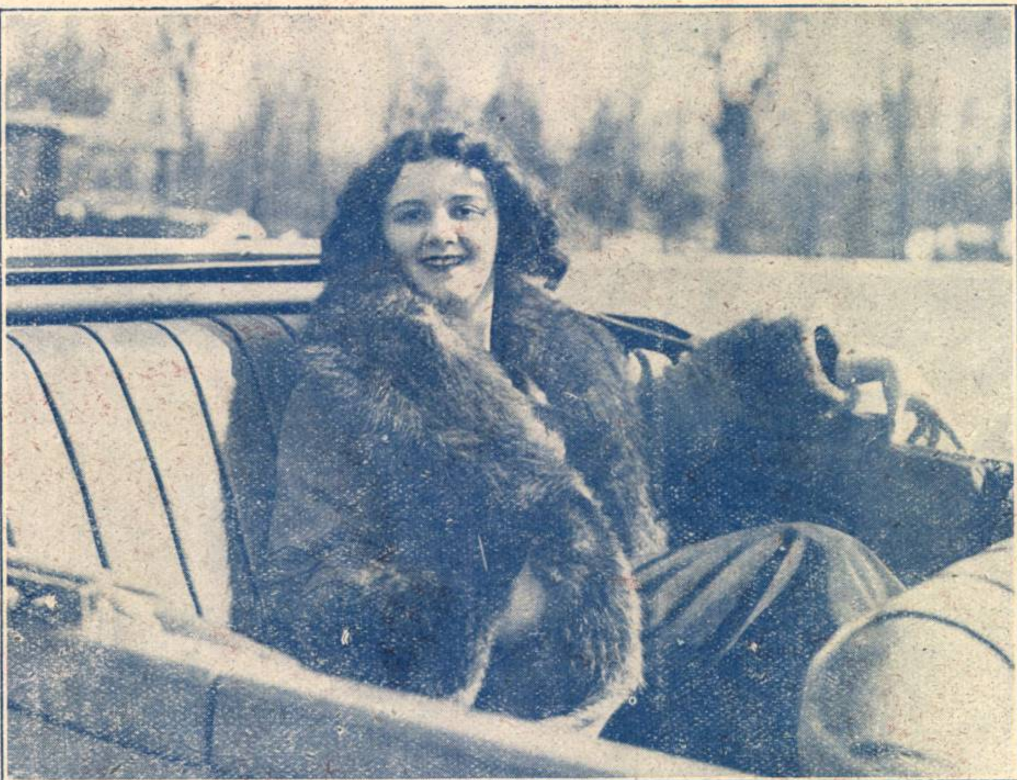
Cu atât mai mult cu cât Statul va avea de unde să dea: aceleaşi telegrame vestesc fixarea de impozite pentru celibatari şi pentru familiile care n'au copii.

ION PAS

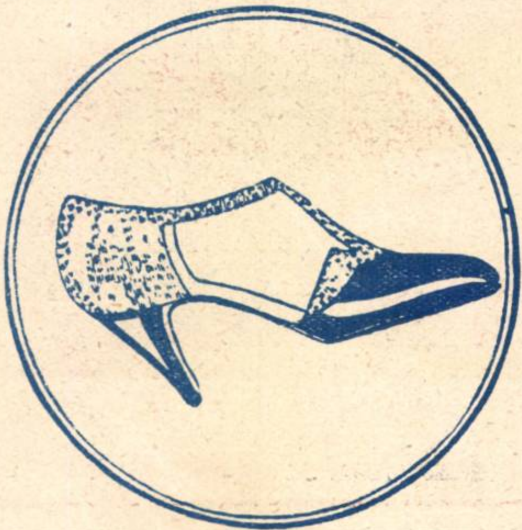
Aspecte dela Concursul nostru de frumuseţe

Un colţ al salonului în care a avut loc banchetul

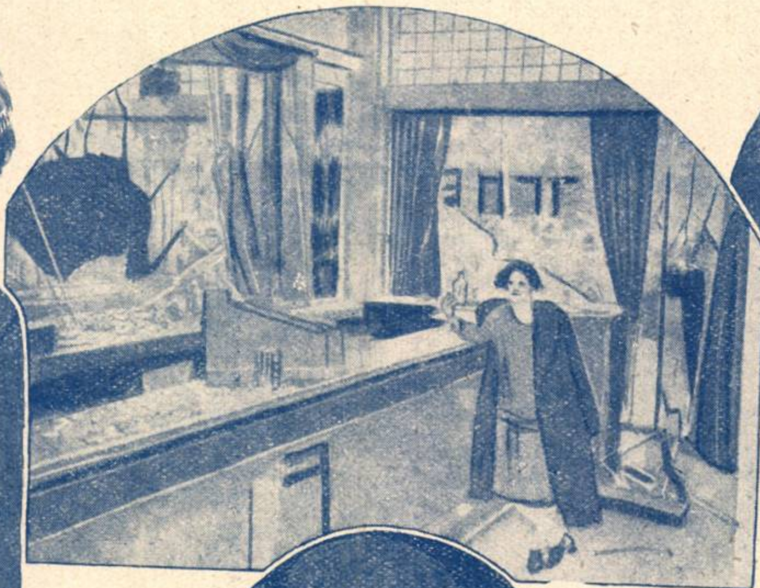

„MISS ROMÂNIA" în automobil

Isprava unei americane

Miss Iris Wilson, fata de 18 ani care obişnuia băuturile alcoolice

Americana MAUD WILSON

Sus: Localul aşa cum s'a prezentat după devastare.
Soţul, care cheltuia pe băutură, banii agonisiţi cu greu de nevastă-sa

CU O GENERAŢIE în urmă trăia în statul Kansas din America, o femeie numită *Carrie Nation*. Aceasta şi-a câştigat faima, prin raziile regulate pe care le întreprindea prin localurile unde se serveau băuturi spirtoase şi înarmată cu un ciomag, lovia în dreapta şi'n stânga. Era o idealistă şi o antialcoolică, căreia nu-i s'a putut face nimic, deoarece era susţinută de sute şi mii de semene ale ei.

Iată însă că de curând a apărut în acelaş stat din America, un prototip al Carriei Nation, în persoana doamnei *Maud Wilson*, proprietara unui mic restaurant din Kansas City.

De astădată, n'a fost vorba de o acţiune izvorâtă din idealism, ci de o provocare, care privia direct viaţa ei familiară. Iată faptele :

Tocmai peste drum de micul ei restaurant, se află un alt local care — a declarat d-na Wilson — vindea băuturi spirtoase fiicei sale anume *Iris*, în vârstă de optsprezece ani şi ceeace-i mai grav, bărbatul său cheltuia acolo pentru alcoolice bani mulţi, din acei pe cari d-na Maud Wilson îi agonisia cu greu, de pe urma exploatării micului restaurant.

Fiind o femeie ordonată şi cu respectul legilor, doamna Wilson se adresă mai întâiu poliţiei. Nimic nu se produse însă.

Femeia se prezentă atunci direct la oficiul şerifului. Dar rezultatul a fost iarăş nul.

Mai încercă apoi la biroul agentului federal al serviciului de prohibiţie. Dar nici acolo nu-i se dete ascultare.

După toate acestea, văzând cum stau lucrurile în materie de prohibiţie, doamna Wilson luă hotărîrea de a lua legea sub propria sa obläduire. Se duse deci la un magazin de fierărie din apropriere şi cumpără de-acolo o bară grea de fier. Inarmată cu ea, curagioasa americană plecă spre localul cu pricina.

Intrând înăuntru, alungă pe patron în stradă şi în mod sistematic, începu devastarea localului. Sparse geamurile, oglinzile, galantarele şi într'un cuvânt distruse aproape toată instalaţia prăvăliei, împreună cu un mare număr de sticle, care conţineau lichiori şi alte alcoolice.

La ora aceea, clienţii lipsiau, iar patronul îngrozit alergă în grabă după un poliţist. Acesta veni la local dar în faţa ameninţărilor contondente ale doamnei Wilson, fu nevoit să se retragă spre grupul de spectatori gratuiţi, cari se strânseseră între timp pe stradă. Un alt poliţist veni în ajutorul primului şi amândoi căutară mai întâiu să ţie în loc îmbulzeala care se produsese — pe când d-na Wilson o şterse englezeşte.

Nu însă ca să se ascundă în vreo gaură de şarpe, ci pentruca să se înapoieze la bucătărioara micului ei restaurant, să-şi suflece mânecile şi să reînceapă gătitul bucatelor.

N'a fost însă lăsată nici măcar o oră să-şi vadă de treabă, căci au venit s'o ridice la... un meeting special organizat în onoarea ei, de membrii unei asociaţiuni de oameni de afaceri, cari i-au mulţumit prin discursuri publice şi i-au oferit un mare buchet de trandafiri. Ba chiar, doamna Fannie L. Taylor, preşedinta asociaţiei femenine W. C. T. U., anunţă în mod oficial că întreaga organizaţie de sub preşedinţia sa, aprobă fapta doamnei Maud Wilson şi că se oferă să furnizeze gratuit, tuturor femeilor dornice de a o imita, barele de fier necesare...

După cum se vede, poliţia fu nevoită să procedeze cu tact, ca să nu irite spiritele. Biroul central al prohibiţiei din St. Louis trimise de urgenţă pe un inspector special, care luă reşedinţă la Kansas City.

Politicianii opoziţionişti au început agitaţiuni pe această temă, anunţând că dacă vor fi aleşi, vor desfiinţa cu desăvârşire asemenea localuri. Iar doamna Wilson, deveni eroina oraşului Kansas City .

N'au lipsit apoi nici cereri din partea teatrelor de varietăţi şi nici ale diferitelor ligi antialcoolice, care au venit cu tot felul de oferte ademenitoare.

Americana refuză însă pe toate şi se mulţumi să-şi continue administrarea micului ei restaurant. Bărbatul său, încă bolnav de urmările băuturii, promise că de aci încolo nu va bea decât apă. Fiică-sa Iris, — spune d-na Maud, — va fi de aci încolo educată în aşa mod, ca să ocolească pe acei binevoitori, cari îi vor promite procurarea spirtoaselor.

Un mare afiş „de închiriat", e lipit la prăvălia — acum restaurată — care a fost teatrul de operaţiuni al îndrăznetei americane.

R.

Adolescență

de Olilia Ghibu.

DE când începuse să-și urască fetița? La câte săptămâni, luni, sau ani, după moartea mamei ei?

Poate chiar a doua zi. Bine își da seama abia acum, când Magy împlinise paisprezece ani. Minușa lui, murise la naștere, cum murise și soacră-sa.

Minușa îl luase din Parisul tuturor visurilor, pentru a-l face doctor de plasă, în târgul trist, proptit în coasta unui deal pleșuv, imediat după moartea tatălui ei.

Fiindcă ea moștenise casa, el avea să moștenească clientela bătrânului Barbian. Și la doi ani, Minușa murea apoi din naștere. Se spulberaseră toate năzuințele adormite din clipa când se pomenise cu un plod plângând în casă, și un mormânt la marginea târgului searbăd. Magy crescuse mai mult singură. Blondă și vioaie ca mamă-sa. Râdea mult ca ea. Dacă ar fi fost mai sfioasă, mai tristă, mai cu adevărat **orfană** de mamă, nu i s'ar fi lipit mai mult de inimă?

Intrebarea asta îl durea și fiindcă nu și-o putea explica bine și fiindcă își dădea perfect seama, că făcea un rechizitoriu aspru unui condamnat, care nici măcar nu ghicea că e acuzat de ceva.

Magy învățase fără să-i spue cineva, că nu trebue să se plângă nimănui de firea închisă a tatălui ei. La pensionul doamnei Schneider, unde ajunsese acum în cl. III-a de liceu, fetele o iubeau fiindcă era bună și veselă. Pe profesoare le înciuda întrucâtva, că nu puteau să-i insufle un pic din fățărnicia lor didactică.

Acasă, Magy știa că trebue să sburde mai puțin, când tatăl ei era în „cabinet". Se despăgubia însă în fundul grădinei mari, unde o aștepta sau o întovărășea Cuțu.

I se întâmplase însă — mai cu seamă în ultimul timp, — să se pomenească plângând seara, când stingea lumina să se culce.

Adolescența ei o chinuia timp de câteva minute, fără să o priceapă, uimită că după un ropot de lacrămi, adormea mai repede, mai liniștită.

Când citea vreo carte din „Bibliotèque Rose", se întreba minunată:

— „De ce tații sunt totdeauna atât de buni cu copiii lor? Ii mângâe, îi sărută. Stau de vorbă cu ei. Pe ea tată-său o vedea la masă, pentru a o certa sau a nu-i vorbi.

Și căpșorul de paisprezece ani, se pleca o clipă în jos. De atunci i-a rămas gândul că nu trebue să crezi în cărți.

Răzbea însă repede copilărescul firei ei și șarada rămânea nedeslegată, ca o problemă prea grea, de matematică.

Văianu înțelese în aceiaș vreme, că își ura copila.

Dintru'ntâi se năuci, ca de-o lovitură grea, primită în moalele capului.

O ura, nu fiindcă venind ea, îi omorîse pe Minușa. O ura, fiindcă acum, când trecuse de patruzeci și cinci de ani, **știa** că nu va mai scăpa niciodată din închisoarea târgului acela. Magy peste câțiva **ani, îi va părăsi** însă. Intr'un fel sau altul.

Atunci se hotărî să facă o călătorie lungă în străinătate. Fetița o încredință doamnei Schneider. Odată **internă,** veselia și sănătatea sufletească a copilei se **sdruncinară din** prima lună.

Nu se plânse, fiindcă nu ar fi știut nici cum, nici cui.

* * *

Intr'o Sâmbătă seara — în preajma vacanței de Paști, — i se aduse Magyei o scrisoare: **tatăl plecase, spre a se întoarce** târziu toamna. Fetița rămase puțin încovoiată pe pupitru.

Ii ardeau ochii. Un tremur nervos, o sgâlții toată.

Cu mâinile deschise larg peste foaia de hârtie albă, micuța ei inimă simți nevoia de a mângâia ceva. Poate ar fi vroit să fie mângâiată ea. Și pentru prima oară cunoscu arsura, sfâșierea dorului. Buzele ei cuvântară **încet:**

— **Tată!**

Cam arareori buzele fetițelor de paisprezece ani știu să mângâe cuvântul acesta.

Degeaba venea vremea examenelor și cazna celor cari „preparau" liceul. Magy era absentă. Magy visa cu ochii mari deschiși, proptiți în fulgurarea de aur proaspăt al soarelui de Mai, de afară, când în clasă se explicau șaradele geometriei plane.

Cuțu venea în fiecare Duminică după amiază, cu Tudora, servitoarea lor. Se înstreinau însă pe nesimțite. Câinile — tovarăș, nu mai avea ce spune fetii ce-l mângâia distrată, ascultând numărătoarea rufăriei sau lauda unei prăjituri, a unui borcan de dulceață, pe care i le aducea bătrâna, ce crescuse și pe maică-sa.

Intr'o zi întrebă sfioasă:

— Dumneata ai vrea să se întoarcă tata mai curând?

Căzu la examen. Se întristă câteva zile. Mai mult fiindcă avea să-și schimbe colegele în Septembrie.

Madam Schneider o luă cu ea la munte.

Aci avea să se împlinească soarta Magyei.

Trebuia să „facă" chaise-longue. Era anemică, palidă.

Nu trebuia să citească decât foarte puțin.

Crescuse mult în ultimele luni. Părea de 16—17 ani.

Câțiva studenți și liceeni vilegiaturiști îi făcură discret curte. Fata pricepea

Atunci veni la vila lor, domnul Luca, cu fetița lui Mioara. Un văduv cu părul aproape cărunt la treizeci și opt de ani.

Domnul Luca era, toată ziua cu Mioara de mână. Mai mică decât ea cu câțiva ani, foarte alintată, nu se împrietenise cu Magy, cu toate că mâncau în aceeaș sală comună, și le erau camerile vecine.

Când văzu pentru prima oară pe domnul Luca sărutându-și fetița, Magy roși toată și se ascunse ca să nu fie zărită de ei.

Și domnul Luca își săruta și își mângâia foarte mult copilul.

In sufletul ei crud, neluminat, Magy începu să depene în fiecare seară acelaș vis, aceeaș dorință: domnul Luca ducând-o pe ea de mână, sărutând-o pe ea, alintând-o pe ea.

Dimineața se scula obosită și totuș sărea nerăbdătoare din pat, abia desmeticită de somn: să-l vadă, să-l audă mai curând pe domnul Luca.

Și cât se ținea apoi să nu țipe, să nu sară la Mioara, să n'o smulgă, să n'o arunce la o parte din brațele tatălui ei!

Efervescența în care trăia zi și noapte, îi colora mincinos obrajii, palizi altădată. Inșelată, d-na Schneider îi îngădui să umble mai mult, să nu stea mereu pe chaise-longue.

Intr'o seară domnul Luca eși singur, după cină, din cameră. Mioara dormea. Magy era la doi pași de banca unde se așezase el, în grădină.

Il văzu aprinzându-și o țigare. Respiră cu nesațiu mirosul de tutun, nesuferit altădată.

Venia dela el! Ședea în bătaia lunei așa că-i deslușia bine chipul.

—Ce frumos e!

Magy tresări din cap până în picioare, când se pomeni gândind așa. Ceva i se destrămă în mintea necoaptă până acum o secundă.

Ghicise ceva. Taina unui cuvânt straniu: — iubire — întâlnit în cărți, i se deslușî limpede.

Iubia! Iubia! Năvala simțimântului dureros de nou, o slei de puteri. Se rezemă de un pom, să nu cadă jos.

Iar Mioara dormia. Era departe. Tocmai sus.

O bucurie imensă, fără seamăn de dulce, o făcu să-și aducă aminte de râsul ei de altădată.

Se învioră. Făcu cei câțiva pași, ce o despărțeau de bărbatul singur, veni drept în fața lui și — flacără blondă în bătaia blondă a lunii, — i se topi la picioare.

— Domnu' Luca, domnu' Luca...

Speriat, tatăl Mioarei o ridică în sus. Magy se cutremură de fericire. Inchise ochii aproape leșinată. I se lăsă moale în brațe.

— „Sărută-mă și pe mine, domnu' Luca...

Și trupul mic, subțire, ardea în brațele bărbatului uluit.

Nu și-a dat seama de nimic și a dus-o doamnei Schneider, care tocmai își punea părul în onduline....

* * *

Magy stătea închisă în camera ei. Nu avea voie să iasă două zile. Parcă dacă i-ar fi îngăduit cineva, ar fi trecut vreodată pragul acela!

Brutalitatea aceia, știa că nu o meritase, dar nu înțelegea dece. Nu plânsese deloc. Nici când urlase la ea, nepriceputa pedagogă. Cuvintele grele treceau dincolo de ea. Acum nu mai dorea nimic. Nici pe domnu' Luca, nici pe tatăl ei. Ar fi stat mereu în camera asta, întristată de ploaia de afară.

* * *

Pe Mioara n'o mai văzuse, cum nu-l mai văzuse nici pe tatăl Mioarei, atunci când doamna Schneider i-a poruncit să se dea din nou jos, la masă. Ceilalți chiriași o priveau curioși.

Fetița, — maturizată într'o singură noapte, — îi disprețuia pe toți.

* * *

Când s'au întors acasă, în târgul lor potopit de vântul și ploaia timpurie a toamnei, Magy a cerut voie directoarei să o lase într'o Sâmbătă seara acasă cu Tudora.

Aci, a chiemat pe Cuțu și au intrat amândoi în „cabinet".

S'a dus drept la un dulăpior lăcuit cu alb. L'a deschis. Pentru a-l explica ceva odată la chimie, Văianu arătase fetiței lui o fiolă, în care i-a spus că e *otravă*.

Atunci nu înțelesese bine ce e. Tatăl ei zisese însă, că un om moare, dacă înghite o fărâmiță din ea.

Ea, Magy, vroia să moară acum.

Și pe când câinele se uita atent la gesturile ei, fetița goli în palma micuță conținutul fiolei cu cap de mort pe eticheta roșie.

Când s'a rostogolit cu sgomot pe podelele ceruite bine și fără covoare, Cuțu s'a speriat și a început să urle...

Pola Negri, principesă Mdivani
Minunata poveste a vieții mele

DIVORȚUL

La orele 8, după ce se retrăsese în camera sa, mă ridicai, mă îmbrăcai în grabă și fugii din caster, pentru a nu mă mai întoarce niciodată. Nici nu știu cum am ajuns la gara din Sosnovice. Am alergat câteva mile în întuneric. Dar voiam cu orice preț să-mi urmez destinul.

Din fericire, un tren tocmai era gata să pornească spre Berlin și în gara unde ne întâlnisem, se sfârșia și această aventură.

Reîntoarsă la Berlin, comunicai soțului meu, că nimic nu mă va putea face să-mi părăsc cariera și că divorțul era singura soluție. Insfârșit el recunoscu, că singura cale inteligentă era divorțul și avocații intrară în scenă...

* * *

Continuând povestirea vieții sale minunate, Pola Negri vorbește despre relațiunile ei cu Charlie Chaplin, a cărei logodnică a fost și pe care l-a iubit, după cum o mărturisește.

CAP. III.

Caracterul banal al primei mele întâlniri cu Charlie Chaplin, nu lăsa să se întrevadă nimic din ceeace urma să devenim unul pentru altul, adică mai mult decât prieteni.

La acea epocă, natural că auzisem de el, dar nu-l văzusem pe ecran și cu atât mai puțin nu-l întâlnisem în persoană.

Intr'o seară, luam masa împreună cu două prietene americane la palatul Heinroth unul din cele mai selecte restaurante din Berlin. Deodată tovarășul meu, care era cu noi la masă, se ridică și gesticulând se îndreptă spre ușă unde tocmai intrau doi domni.

— „Dar bine Charlie ce faci tu aici? hai la masa noastră", se adresă el celui mai scund dintre ei. Câteva minute mai târziu, făcusem cunoștința lui Charlie Chaplin. Imi făcu imediat o impresie excelentă. Un om cu maniere frumoase și foarte cult.

In Sumurun

Fiind lângă el, începu să-mi adreseze complimente și când află că am fost elevă la școala de balet din Petrograd, se entuziasmă și mă rugă să-mi arăt talentul, dansând.

TALENTUL DE DANSATOR AL LUI CHARLIE

Protestai, spunând că o asemenea exibiție n'ar fi nimic nou pentru ei. El se ridică insistând să facem împreună câțiva pași, pentru a arăta prietenilor noștri ceva original.

Consimții râzând. Executarăm împreună, o parodie de dans clasic și un dans nou rus. Charlie este un dansator minunat.

In timpul șederii sale la Berlin, el jucă fragmente din „*Hamlet*" și „*Macbeth*" cu o interpretare demnă de cel mai mare tragedian. Avurăm ocazia să cunoaștem talentul său de mimică comică și tragică. El a arătat îndeajuns talentul său în film. Dar Chaplin a avut totdeaunea ambiția secretă de a juca roluri mari, mai ales „*Hamlet*".

In pijama, pe plajă

Pentru acei cari îl cunosc, această ambiție e considerată ca o glumă. Dar prietenii săi știu, că în rolul lui *Hamlet*, rol care cere o mare putere de creație, Chaplin ar ști să se arăte la înălțimea renumelui său.

E un om extraordinar; cântă la vioară ca un virtuoz. Totdeauna eram în apropierea lui, în timpul scurtei sale șederi la Berlin, unde venise pentru a organiza reprezentarea filmului său „Puiul". Il revăzui câteva luni mai târziu la Hollywood, unde îmi făcu o primire măreață.

Intretimp, lucrasem mult și făcusem filmul „Sapho". Simțiam nevoie de odihnă și mă dusei la St. Moritz, pentru a mă deda sporturilor de iarnă, timp de două luni.

SURPRIZA UNEI PRIETENE

O doamnă americană, mă „invită acolo, să asist la reprezentarea filmului „*Du Barry*", la hotelul „Kulm".

„L-am văzut de șase ori", îmi spuse ea și „vreau să-l revăd".

Ea vedea deci acest film pentru a 7-a oară și eu îi fusesem prezentată sub numele de contesa Dombski. Nu recunoscu în mine actrița care jucase în filmul Du Barry.

Filmul era proectat pe un perete alb dintr'un vestibul. Un candelabru mare jena vederea și părea că-și proectează mereu umbra pe trăsăturile mele. Prietena mea americana, plictisită îmi spuse:

— „Vroiam tocmai să-ți arăt figura expresivă a Polei Negri. Ce păcat că acest candelabru împiedică vederea...."

Dar iată că una din amicele mele, o poloneză mă zări și în câteva minute noutatea circula că actrița care jucase în film era în hall. Trebui să mulțumesc pentru aplauzele care salutară filmul, ceeace miră enorm pe americana mea.

De la St. Mortiz mă dusei la Paris. Să nu credeți că prelungiam vacanțele mele după plac, dar aceea îmi fu prelungită cu o lună, din cauza preparativelor unui film, care însă nu s'a mai lucrat.

Nu văzusem niciodată Parisul. Profitai de această ocaziune; vroiam să văd totul ca un turist obicinuit.

Petrecui două ore la Notre-Dame, retrăind clipele și episoadele romanului lui Victor Hugo.

O săptămână colindai „Louvre-ul", Luxemburgul și alte galerii și muzee. Dar cea mai puternică senzație pe care am avut-o în timpul șederii mele la Paris, a fost atunci când am vizitat Versailles, unde am retrăit zilele din Du Barry. Cetisem mult cu privire la epoca și curtea lui Ludovic XV și mă simțiam ca o intimă atât în palat cât și în imensele grădini.

Cu toate acestea, o surpriză mă aștepta. Mă așteptam ca odaia d-nei *Du Barry* să fie extraordinar de frumoasă; când am văzut însă o cameră mică, dedesubtul camerii regelui, simplu, chiar sărăcăcios mobilată, nici nu-mi venea să cred ochilor. Sunt convinsă însă, că majoritatea timpului nu-l petrecea în acea cameră.

AVENTURA MEA AMERICANA

M'am amuzat minunat la Paris. Ca și la St. Moritz, făcui cunoștință cu numeroși americani și pe zi ce trecea, dorința de a pleca în America se mărea.

Câteva luni după reîntoarcerea mea în Germania, mă hotării să fac acel salt și să lucrez într'o țară nouă.

Trebuia curaj pentru a lua o astfel de decizie. Dar am un caracter hotărît și când decid ceva, execut imediat.

Am voiajat singură și eram turburată, aventurându-mă astfel în fortăreața puternicei industrii americane de filme.

Auzisem atâtea istorii asupra dificultăților pe care le întâmpină nouii veniți, pentru a pătrunde în atelierele americane, încât eram cam înfricoșată.

N'aveam nici o scrisoare de recomandație. Nu cunoșteam la Hollywood decât pe Charlie Chaplin și eram departe de a-mi închipui că o să-și aducă aminte de mine sau că o să-mi arăte cel mai mic interes.

Dar avui șansa să mă impun singură atențiunii directorilor. Eram prima artistă străină venită la Hollywood. Acest lucru nu era lipsit de interes din partea regisorilor.

In „Femeea-demon"

Cu toate acestea, mulți mă refuzară. In toate țările și în toate situațiile există totdeauna o gelozie și invidie și sub acest raport, Hollywood nu face excepție; artiștii nu păreau dispuși să tolereze intrarea unei străine venite din Polonia.

In acest timp era la Hollywood o figură amabilă care îmi surâdea, un campion care mă apăra și mă încuraja: Charlie Chaplin. Ii datorez mult.

La început a fost un amic minunat. Un camarad tandru și un sfătuitor cuminte. El deveni însă mai mult decât atât, el deveni un a-

dorator admirabil și devotat, unic în farmec ca și în geniul său. Mă înconjura cu atenți-uni în singurătatea mea, îmi conducea pașii și mă ajuta să trec numeroasele obstacole, pe care le aveam de trecut.

Aș fi reușit fără influența lui Charlie Chaplin? E o chestiune pe care mulți dintre cititori pot să și-o pue, după cum mi-am pus-o și eu.

Cu toate acestea, cred că aș fi reușit, căci aveam destulă capacitate profesională în cariera pe care mi-am ales-o. Cu toate acestea fără el, e posibil că aș fi rămas mult timp încă necunoscută peste ocean.

Dar ce binefacere era pentru o tânără străină, această prietenie completă! Charlie mă copleșia cu atențiuni delicate. Inteligența ca și manierele sale, mă fascinau. Eram uimită. Era deci natural ca prietenia noastră să devie ceva mai profund. Ne logodirăm și prepararăm nunta.

Au fost zile aurite. In curtea pe care mi-o făcea, în lucrul său, punea totdeauna o fermecătoare notă de neprevăzut .

SERENADA

Intr'o seară, discutarăm asupra muzicei și-mi arătai preferința pentru muzica havaiană. Cum iubeam ritmul ei exotic, străin, mă afecta profund. Noaptea următoare la orele două, deodată fui trezită de muzica unei orchestre havaiene.

Charlie angajase muzicanți pentru a-mi face o serenadă sub fereastra camerei. In acel moment, detestam pentru prima dată muzica. Avusesem o lungă zi de lucru și somnul îmi părea preferabil muzicei.

Aș putea să vă povestesc încă de mii și mii de surprize, pe care mi le-a făcut. Nu știam niciodată ce va mai imagina.

Hotărât, Charlie a fost un minunat amic. Il vedeam adesea. Mi se dădeau roluri de „stea“ în filme, unul după altul.

Lunile treceau, active și pline de emoții; fiecare rol mă interesa mai mult decât cel precedent și fiecare îmi lua o parte din viața mea.

Chiar în această perioadă de activitate, mă întâlniam regulat cu Charlot în ateliere și am putut să-l văd lucrând. Avea mare încredere în părerea mea.

In timpul lucrării filmului „O femee din Paris“ el nu juca, dar organiza punerea în scenă cu o scrupuloasă atenție. El nu vroia să lase să treacă o singură scenă fără să mă fi consultat și să-mi ceară părerea fie bună sau rea. La acea epocă el construia o măreață locuință pe colinele din Bewerley unde aveam să locuiesc ca soția sa.

Ceeace însă nu s'a întâmplat; o altă femee îmi luá locul.

M'am întrebat totdeauna, dacă era posibil pentru doi artiști a trăi împreună, fără opoziții în ideile lor. Diferențele de păreri produc o prăpastie și dau loc la ruptură.

Ne-am admirat unul pe altul, dar nu formam o armonie. Charlot este incontestabil, unul din cei mai mari artiști, pe cari i-am cunoscut vre-odată. Toată existența sa, a devotat-o artelor. El citește, vorbește și visează de ea și toată lumea a putut să aprecieze efectele minunate ale talentului său. Simțiam totuș că nu-l iubesc așa după cum merita să fie iubit și am rupt legăturile. Ele au durat un an.

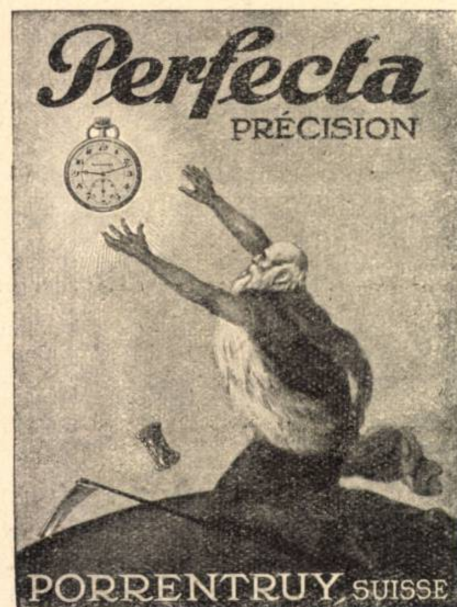
INTALNIREA CU RUDOLF VALENTINO

Intre vila mea și măreața locuință a lui Chaplin, se găsia locuința lui *Will Rogers* ex-cowboy-ul, comedian. El făcea glume de prost gust pe contul nostru. Spunea că e așezat între Pola și Chaplin și că dacă vreodată vre-unul din noi ar vrea să arunce ceva celuilalt, l-ar lovi pe el.

Gluma, cu toate că era răutăcioasă. conținea un oarecare adevăr. Nu eram totdeauna de acord cu Charlot.

Și atunci apăru *Rudolf Valentino*. Nu voi uita nici odată idila noastră sublimă și totodată tragică. (Urmarea în No. viitor).

„Miss România"

la „Romcomit"

Cea mai frumoasă fată din România, —cum este şi natural, — adoră sportul.

Şi ca să dea o confirmare acestui fapt, a luat parte Duminică 24 Martie, la inaugurarea sesiunei de football, pe arena „Romcomit" din Bulevardul Elisabeta, unde a fost îndelung aclamată.

La stânga: **D-ra Magda Demetrescu, „MISS ROMÂNIA", în mijlocul jucătorilor.**

Stânga: **spectatorii.... gratuiţi.**

Dela concurs

Continuăm publicarea fotografiilor celor mai frumoase fete din ţară, alese la concursul nostru din 17 Martie cor.

Stânga: **D-nii consul general şi consul ai Americei, cu doamnele, asistând la desbaterile juriului.**

Dreapta: **D-ra** Maria Danacu, „MISS CAPITALA".

Rândul de jos: **stânga: D-ra** Leila Mirica, „MISS DOBROGEA".

Mijloc: **D-ra** Jeya Mayor, MISS ARDEAL".

Dreapta: **D-ra** Tinelle Stavrache, „MISS OLTENIA".

O dramă între chinezi

FAIMOASA poliție engleză *„Scotland Yard"-ul*, cu reputație mondială în ceeace privește criminologia, a înregistrat de curând un caz, ce poate fi socotit drept unul dintre cele mai extraordinare care figurează în istoria organizației detective engleze.

Este povestea tristă a unui tânăr însurățel, care a trebuit să asculte ordinul unei asociații secrete și să-și ucidă soția, — femeia pe care o iubia cu înflăcărare.

Vara trecută *Chung Yi Miao*, un tânăr chinez, student în drept, și-a ucis soția chiar în timpul voiajului de nuntă. Studentul a fost tradus în fața juraților și a-

Un colț din celebrul cartier chinezesc din Londra denumit Limehouse Section

cestia îl găsiră vinovat, condamnându-l la moarte. A doua zi de dimineață nefericitul însurățel fu spânzurat în curtea închisorii *Strangeways Yail* din Manchester.

Autoritățile au rămas însă pe gânduri.

Tânărul foarte cult, făcând parte dintr'o veche și nobilă familie chineză, iubia fata cu adevărat și trebuia deci să fie la mijloc o cauză cu totul specială.

Una din circumstanțele agravante era aceea, că ar fi ucis-o pentru a putea intra mai curând în posesiunea importantei moșteniri ce-i rămăsese soției.

Dar faptele s'au petrecut într'un chip care nu putea să întârzie pedeapsa legală. Chinezul și-a dus soția prin locuri pustii din împrejurimile lacului Keswick și acolo a strangulat-o.

Dealtfel dacă ar fi existat unele circumstanțe ușurătoare, ele ar fi fost desigur reclamate și evidențiate de avocatul, care l-a apărat cu multă abilitate.

Și cu toate acestea, orice chinez din Europa, America și cu atât mai mult milioanele de chinezi din China, puteau lămuri ce se ascunde îndărătul crimei. Dar un alb, dela dânșii, nu va afla niciodată ceva. Singurul mijloc, pentruca un alb să poată afla adevărul, ar fi numai printr'un spion chinez, dintre acei pe cari poliția engleză îi numesc „stool-pigeon".

Informatorii aceștia sunt foarte capricioși și nu totdeauna își mulțumesc patronii. Asupra unor subiecte de pildă, dânșii refuză în mod politicos orice lămurire, iar dacă sunt presați, mint. Și mai ales au un obiceiu destul de plicticos anume că se pun în slujba poliției, numai la intervale destul de lungi, atunci când le convine.

Și într'adevăr, acești informatori trebuesc să fie cu mare băgare de seamă, pentrucă dacă conaționalii lor ar afla că vreun chinez este spion al poliției albilor, l-ar aștepta moartea fără întârziere. Din această pricină, *Scotland Yardul* a putut afla cu mare întârziere, adică numai după ce tânărul *Chung Yi Miao* zăcea de câteva săptămâni în mormânt, dece acesta și-a omorît pe tânăra și încântătoarea sa soție.

Credem că și mulți dintre cetitorii noștri au auzit de acele „tong"-uri, puternicile organizații secrete chineze. Acestea nu au prea mare importanță în China și atâta vreme cât chinezul nu-și părăsește țara, le poate ignora fără nici-o supărare. Dar de îndată ce unul vine în Europa, sau pleacă în America ca să-și câștige existența, chestiunea ia un aspect cu totul diferit. Chinezul în alt continent, intră singur într'o organizație „tong" sau e cerut oficial de toate organizațiile, existente în țara unde se stabilește.

Odată cu primirea lui printre membrii organizației, chinezul jură să respecte o lungă serie de îndatoriri și să nu facă altceva decât ceeace îi vor ordona superiorii săi.

Miao, fiul unui înalt funcționar de stat chinez plecă în America, pentru a studia dreptul la universitatea din Chicago și se înrolă foarte repede într'un „tong".

Informatorul n'a vrut să precizeze despre care anume este vorba. Detectivii presupun însă, că ar fi vorba de o organizație dintre cele mai mari, probabil *Hip Sing Tong* sau *On Leang Tong*. Organizația n'a cerut tânărului *Miao*, decât foarte rare informații în legătură cu universitatea pe care o frecventa: altfel, acesta n'a fost supărat cu nimic.

Chung Miao avea de-acum temeinice cunoștințe în materie de drept și superiorii săi din organizație îl flatau, spunându-i mereu că va deveni într'o bună zi un mare om al legii.

In vara anului 1927, studentul se întoarse în China pentru o vacanță și acolo făcu cunoștință cu domnișoara *Wai*, unica fiică a unui foarte bogat negustor numit *Sheung Wai*. O dragoste puternică se înfiripă. Au fost fără îndoială și numeroși alți candidați însă tânărul student în drept îi cuceri cu adevărat inima, pentrucă dânsa a învățat să iubească obiceiurile albilor apuseni, din vizitele în Anglia pe care le-a făcut, fiind luată de tatăl ei, care pleca adeseori după cumpărături.

Toate ar fi fost bune dacă nu s'ar fi ivit o chestiune destul de supărătoare: Bătrânul *Sheung Wai* era un vechiu și înverșunat dușman al tongului căreia aparținea *Chung Yi Miao*. De mulți ani bătrânul figura pe listele negre ale numitei organizații. Listele erau însă lungi și conducătorii n'au găsit încă nici vremea și nici ocazia ca să se ocupe de bătrân.

Miao a revenit la Chicago și fiind acuzat în organizație, declară că nu cunoaște cazul. Spionul susține însă, că nimeni nu l-a crezut și se părea că bătrânul a refuzat mâna fiicei sale, tocmai din această cauză.

Tânărul chinez își reluă studiile la Chicago, dar foarte repede primi înștiințarea din patrie, cum că bătrânul *Wai* a decedat.

Intre *Cheung* și frumoasa *Wai* începu o corespondență vastă care se termină prin sosirea la Chicago a fetei, de astădată in-

TÂNĂRUL CHUNG YI MIAO

dependentă și moștenitoare a unei averi respectabile. Se logodiră și petrecură împreună câteva minunate săptămâni, în care timp studii și legi au fost date uitării.

„Tong"-ul își ațintise însă ochii asupra fericitei perechi și o urmări cu atenție în toate fazele, încă dela corespondența ce s'a stabilit dintre Hong-Kong și Chicago.

Intr'o seară la o ședință secretă, se luară anumite deciziuni. Prietenii lui *Miao* din acelaș tong, s'au purtat cu el politicoși, însă reci ca ghiața. I se citi o lungă listă de ofense pe care bătrânul *Wai* le-a adus